GELİNCİK GÜNCESİ

RICHARD BACH

Kurtarma Gelincikleri Denizde

Martı'nın yazarından

Yel Değirmeni

Yel Değirmeni

RICHARD BACH

GELİNCİK GÜNCESİ

Yazar tarafından resimlendirilmiştir

KURTARMA GELİNCİKLERİ DENİZDE

Yel Değirmeni

GELİNCİK GÜNCESİ

Kurtarma Gelincikleri Denizde / Richard Bach

1. Basım: Şubat 2004, Yel Değirmeni

Kitap Tasarımı: Bekir Akgün

Basım: Kitap Matbaacılık

Türkçe yayın hakları Kesim Ajans aracılığıyla
Yel Değirmeni Yayınları'na aittir.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.
Kaynak gösterilmek koşuluyla alıntı yapılabilir.

İnternet Satış Adresi: www.dharma.com.tr/dukkan

Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Bach, Richard
Kurtarma Gelincikleri Denizde
1. Öykü 2. Fantastik Kurgu
İstanbul, Yel Değirmeni, 2004, 144 sayfa

ISBN: 975-8876-03-1

第八章　海上の戦い

ある日、ルフィたちの船が大きな嵐に巻き込まれました。

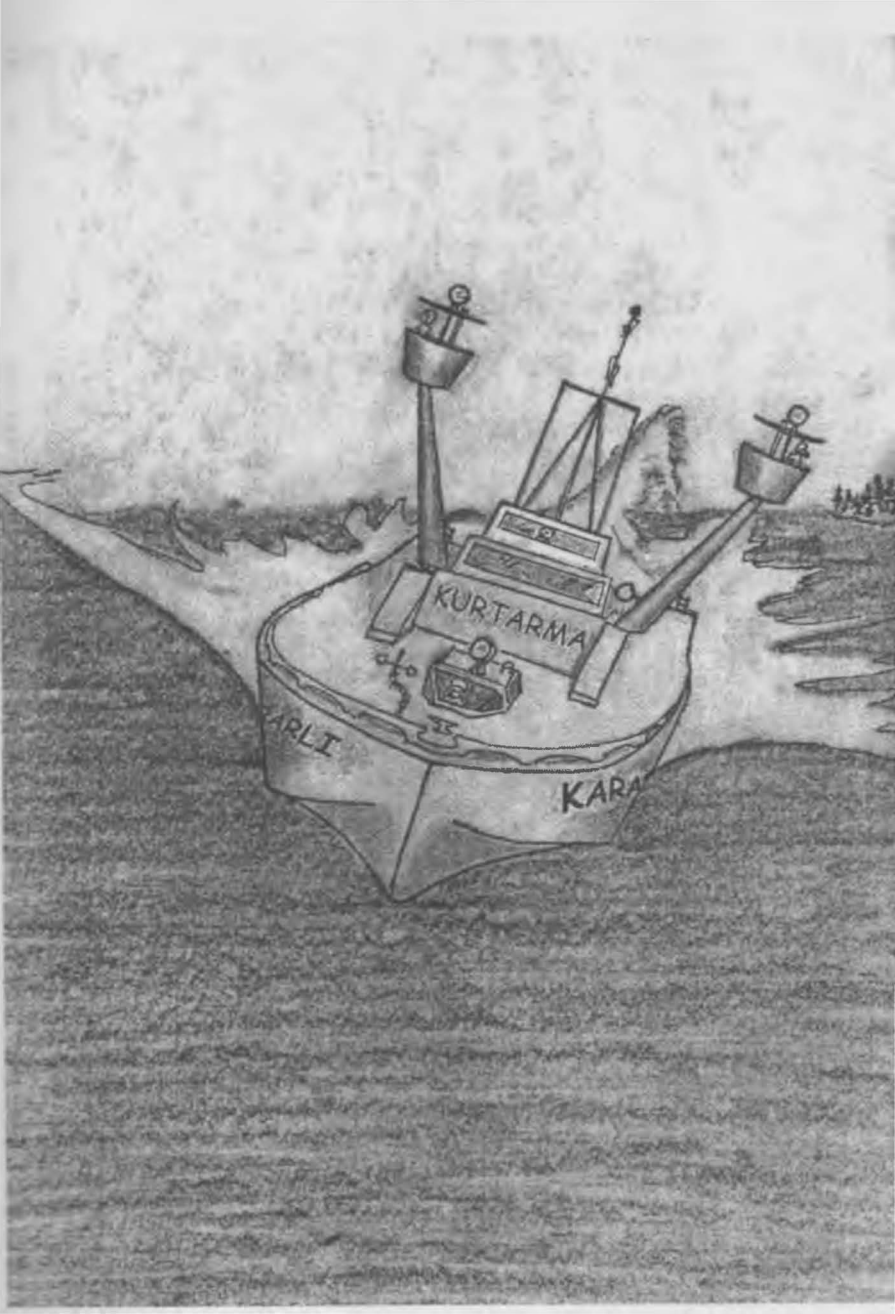
雨と風が激しく、船は大きく揺れました。

ナミは航海士として、必死に船を守ろうとしました。

ゾロは剣を構えて、敵の船に備えました。

サンジは料理どころではありませんでした。

ウソップは「もうだめだ！」と叫びましたが、誰も聞いていませんでした。

KURTARMA
ARLI
KARA

KURTARMA GELİNCİKLERİ DENİZDE

ሃሰጀ ወጀዪዪጀሃ ... ጋተ ሃሰጀ ወተጀሐ ተ-ሐናሐለጀ

... ደናሐጋለ ወተጀሐ ተ-ሐናሐለጀ። ኦጀተጋለ ደሐዪዪለጀተ ኦጀ ... ተ... ሃ። ዪ... ጋ ኦሐጀዪ ተ... ጋተ ተናጀሐሐ ... ጋተ ተጀሐሐ ወ... ተ... ሃጀ ... ሃለ።

ሀተ ... ሐ ሐናለሃሀሀ ተዪተጀተ ሃሰጀ ሐናሐለጀ። ሀጀለተ ... ጀተጋለ ናጀ ተጀናሐ፣ ተ ሰጀ ... ሐጀ ወ... ሃለ ናጀ ... ሃ ጀወ ... ጋናጀሃ ዪ...

ሀተ ... ሐ ሐናለሃሀሀ ተዪተጀተ ሃሰጀ ሐናሐለጀ። ሀጀለተ ... ጀተጋለ ናጀ ተጀናሐ፣ ተ ሰጀ ... ሐጀ ወ... ሃለ ናጀ ... ሃ ጀወ ... ጋናጀሃ ዪ...

ᛋᛊ ᛦᛁᛁᛏᛦᛁ ᛦᛏᛏᛏ ᛏᛁᛁ ᚱᚱᛏᛏᛏ ᛦᛏᛏ
ᛞᛊᛞᛦᛏ ᛊᛊ ᛦᛁᛁ ᛒᛈᛏᛦᛏ ᛒᚱᛊᛞ ᛦᛏᛏ
ᛏᛁᛁ ᛦᛁ ᛁᛁ ᛏᛦᛁᛏ ᛏᛦ ᛒᚱᛏᛊᛁ.

ᛦᛏᛏ ᛞᛊᛞᛦᛏ ᛏᛦᛦᛁᛁ ᛦᛏᛦᛏ ᛏᛦᛦ ᛊᛁᛁ ᛏᛏᛦᛁ
ᛏᛏ ᛦᚱᛁᛁ ᛦᛏᛦᛞᛏᛏ. ᛒᛈᛊ ᛏᛁᛁ ᛁ ᛏ
ᛦᛈᛁᛁ ᛁᛁ ᛒᛊᛞ ᛒᛊᚱ ᛞᛒᛒ ᛦᛦᛏᛒᛈᛊ.

ᛒᛈᛒ ᛊᛁᛊ ᛏ ᛞᛏᛁᛁ ᛁᛦ ᛊᛁᛦᛦᛒ. ᛒ ᛦᛁᛁ ᛏᛏ ᛦᛏᛏ
ᛒᛊᚱᚱᛒᛊᛉ. ᛒᛈᛒ ᛊᚱᛏᛦᛊᚱᛞᛏᛁᛏ ᛦᛏᛏ ᛞᛦᛏᛒ
ᛊᛒ ᛁᛁ ᛁᛊᛦᛊᛏᚱ.

ᛦᛏᛏᛁ ᛦᛏᛏ ᛒᛊᚱᚱᛒᛊᛉ ᛊᛏᛁᛁ ᛏᛏᚱ ᛊᛏᛦᛦᛒ
ᛦᛏᛁᛁ ᛁ ᛊᛊ ᛁᛁ ᛦᛦᛊᛊᛊ. ᛏᛏ ᛏᛊᚱᛏᛦᛊᛒ
ᛁᛁ ᛊᛊᛁᛁ ᛊᛊ ᚱᛊᛦᛊᛏᛞᛊᛊ ᛦᛏᛏᛁ ᛁ ᛊᛊ
ᛁᛁ ᚷᛁᛁ ᛁᛊᛁᛁᛊᛏ ᛊᛏᛦᛏᚱᛦᛊ ᛊᛊ ᛦᛏᛏᛦᚱ
ᛒᛁᛁ ᛦᛏᛒ

ᚺᚺ ᛁᛁ ᛁᛊᛁᛦᛞᚱᛊᛏᛒ ᛒᛁᚱᚱᛊᛏᛒ ᛒᛁᛁ ᚷᛦᛊᛏᛦ

Gelincik ve Tarla Faresi

Genç bir tarla faresi, peşindeki kediden kaçmak için, nereye gittiğini bilmeden koştu ve bir gelincikle burun buruna geldi

"Kayboldum!" diye haykırdı tarla faresi. "Bir felaketten kaçarken, diğerinin pençelerine düştüm!"

"Pençelerime düştüğün doğru," diye yanıt verdi gelincik. "Ne var ki, ben bir felaket değilim, yalnızca senin gibi bir hayvanım, seçtiğim kaderin ve en doğal hakkımın gösterdiği yolda yürüyorum."

Gelincik bunu söyleyerek, fareyi kediden uzak, güvenli bir yere taşıdı ve özgür bıraktı.

Fare, gelinciğin pençelerini minnetle sıktı. "Hayatımı kurtardığın için sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Yalnızca bir yolu var bunun," dedi, gelincik: "Başka birinin yaşamını koruyarak."

Sonra, gelincik yürüyüp gitti ve fare onu bir daha hiç görmedi.

Hayatı korumak, onun yok olup gitmesine izin vermekten daha çok mutluluk verir, başkalarını çaresizlikten kurtarmak, onları kaderlerine terk etmekten daha kutsaldır.

Antonious Gelincik,
Masallar

BÖLÜM 1

Yıldızlar, serin yaz karanlığının üzerinde hiç olmadıkları kadar yavaş dolanırken, Katrinka Gelincik, iki çocuğunu, kızını ve küçük oğlunu uyku saati geldiği için, yavaşça hamağa yerleştirdi. Günün sıcağıyla ısınmış taş duvarlardan eve yayılan sıcaklıkta henüz yeni banyo yapmış ufaklıklar, uykudan önce masalını bekliyorlardı.

Katrinka, gözlerini doğru ânı bekleyen ufaklıklardan ayırmadan, yatak odasının duvarındaki rafta dizili kitapların üzerinde pençesini yavaşça kaydırdı.

"*İşte o!*" diye bağırdılar Bethany ve Vincent birlikte ve o anda anneleri pençesini durdurdu, dokunduğu kitabı dışarı çekti. Bu kitabı yıpranmışlığından, kıvrılmış sayfa köşelerinden artık gözü kapalı tanıyordu.

Bakışlarını çocuklardan ayırmadan ve kitabın adına bile bakmadan, yalancı bir şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı.

"Aman tanrım, bakın burada ne var?!" dedi. "Yoksa bu *Kurtarma Gelincikleri Denizde* adlı kitap mı?"

Kaç kez elinde tutmuştu bu kitabı ve kaç kez artık çoktan ezberlenmiş bu öyküyü okumuştu, ama ufaklıklar, yine de sanki anneleri kitabı büyülü bir biçimde yoktan var etmiş gibi, "Evet! Evet!" diye haykırdılar.

"Öyleyse, güzelce yerleşin bakalım çocuklar," dedi anneleri, "ve ben de size denize açılan küçük gelinciklerin öyküsünü okuyayım..."

Bethany Nikka, büyük olan, hamağın en sevdiği köşesine sokulmuş, burnunu ve bıyıklarını büyük bir dikkatle annesine çevirmişti. Gözlerini çoktan kapatmış, derin düşlere dalmış bekliyordu.

Vincent, bir pençesiyle içi doldurulmuş kirpisini tutarak, hamağın kalan bölümünün izin verdiği ölçüde en rahat konumu alabilmek için hışırtılar çıkararak yerleşti. Bir gün bu hamak yalnızca ona it olacaktı, bunu biliyordu. Ama bu gece kızkardeşiyle birlikte olmaktan mutluydu, hamağın en rahat yerinin kardeşinin olmasını istiyordu.

"Evvel zaman içinde," diye başladı anneleri, "büyük bir denizin kıyısında, bir grup şamatacı çocuk varmış. Bunlar maceraperest çocuklarmış, ama çok akıllı değillermiş, çünkü açıklardaki Yasak Ada'ya gitmeye karar vermişler..."

Bunu söylerken, Katrinka, yatak çarşafından yelkeni olan bir tahta parçasına tutunmuş "maceraperest ama çok akıllı olmayan" ufaklıkların resimlerini göstermek için kitabı açtı. Bethany, gözlerini açmadan başını evet anlamında salladı, çünkü bu resim artık belleğine yerleşmişti.

"Ah, şu aptal çocuklar!" diye düşündü, çünkü onlar sahilden ayrılırken, görmedikleri ve bilmedikleri, canavar gibi bir fırtınanın köpükler saçan dev dalgalarla Yasak Ada'ya doğru ilerlediğini biliyordu.

Annesi okurken Bethany tüm olanları görüyordu: bu dikkatsiz gelincikler, bütün gün kendi becerileriyle değil, daha çok akıntıyla sürüklenerek adaya ulaştılar, Bethany onların hızla sahile savruluşlarını, gecenin yaklaştığını hiç düşünmeden ve yaklaşan fırtınayı haber veren gökyüzüne aldırmadan etrafı keşfetmeye çalıştıklarını görüyordu. Şimşeklerin parıltısını görüyor, yıldırımların çatırtısını duyuyordu. Bu aptal çocuklar çaresizdiler.

"*Şimdi ne yapacağız?*" diye fısıldadı, dudaklarını belli belirsiz kıpırdatarak.

"*Şimdi ne yapacağız?*" dedi Katrinka, denizin ortasında, koca dalgalarla çevrili küçücük bir adaya sıkışmış altı talihsiz gelinciği gösteren iki sayfa genişliğindeki resmi kaldırıp gösterdi ve sürdürdü okumayı.

İki ufaklık aynı anda, anneleriyle birlikte, "Ne yapılabilir?" diye soruyorlardı.

Bethany bu olanların tümünü görüyordu zihninde: fırtına insafsızca ilerliyordu; kocaman gemiler çılgın denizin öfkesinden kaçmak için hızla limana sığınmaya çalışıyorlardı. Zavallı ufaklıklar, tepetaklak yere düşmemek için, kürkten bayraklar gibi, ağaç kütüklerine tutunmuşlardı. Anne babalar küçük çocuklarının yanlarında yalnızca bir çanta gelincik yiyeceğiyle kaybolduklarını öğreniyorlardı. Fırtınanın öfkesi giderek artıyordu. Sonunda dindi, ama ada ve deniz hâlâ köpüren dalgalarla örtülüydü, kara hayvanlarının denize çıkması olanaksızdı.

"Ne yapılabilir?" diye okumaya devam etti anneleri.

Ufaklıklar, bir ağızdan, "*KURTARMA GELİNCİKLERİ ÇAĞRILIR!*" diye haykırdılar.

"Kesinlikle doğru," dedi, Katrinka. "*Kurtarma gelincikleri çağrılır!*" Ve sayfayı çevirdi.

Bethany öykünün gelişimini öyle dikkatle izliyordu ki, neredeyse nefesini tutmuştu: Gelincik Kurtarma İstasyonu'nun iskelesindeki alarm zilinin çınlaması, Kaptan Terry Gelincik'in ve Alarm Ekibi'nin koşarak görev yerlerine gitmeleri, ikiz motorların çalıştırılırken çıkardıkları boğuk homurtu, bir kurtarma göreviyle denize açılan zarif teknenin arkasındaki köpük çizgilerinin parçalanıp dağılışı.

Kurtarma gelincikleri kanaldan denize açıldılar, kurtarma botu Emily *T. Gelincik,* denizi yararak Yasak Ada'ya doğru yol alırken, ikiye ayırdığı dev dalgalar köpükler saçarak savruldular.

Ne cesur! diye düşündü Bethany, Kaptan Terry'yi zihninde canlandırırken, ama onun kendisine hayran olanlarla uğraşamayacak kadar meşgul olduğunu biliyordu.

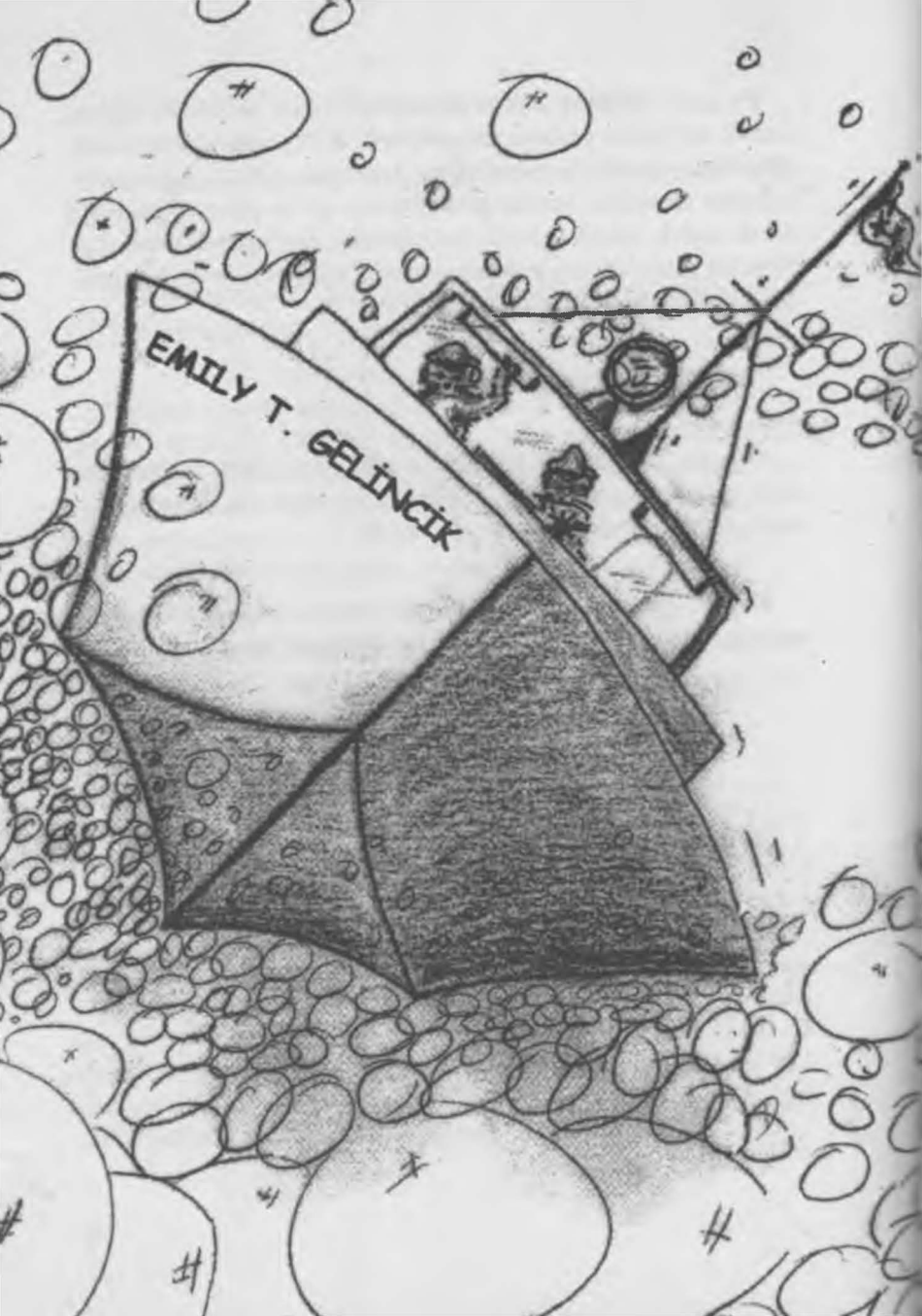
Her iki motor da tam gaz, ticari gemi hatları arasında düz bir rotada ilerlemeyi göze alarak ve konumunu göz kararı hesaplayarak gidebildiği kadar hızlı yol alıyordu Kaptan Terry. Yolu üzerindeki gemilerden gelen sinyaller için radarını gözlüyordu sürekli, ama dalgalar bu elektriksel görüntüyü bulanıklaştırıyordu. Radardan çok, hepsini birden denizin dibine gönderecek herhangi bir çarpışmadan kaçınmak için dikkat kesilmiş kulaklarına güveniyordu.

Bu arada, adadaki çocuklar, dalgaların arasında birbirlerini kaybetmemek için pençe pençeye tutuşmuşlardı. Kumanyalarını bitirmişler, ellerindeki gelincik yiyeceklerini son kırıntısına kadar paylaşmışlardı. Soğuktan titreyerek, yarınki gündoğumunu görüp göremeyeceklerini merak ederek, sımsıkı birbirlerine sarıldılar. Sırf eğlence olsun diye böyle bir geziye çıkmakla ne kadar aptallık etmişlerdi ve böyle yaptıkları için şimdi ne kadar üzgündüler!

"İlerde bir gemi var, Kaptan!"

Bethany, Kaptan Terry Gelincik'in gördüğünü gördü, denizin ortasında yollarını kapatacak şekilde durmuş, bir insan yük gemisinin bulanık görüntüsü radarda heyula gibi belirdi.

Kaptan, "Tam sancak!" diye bağırdı dümenci-gelincik'e ve kurtarma botu, suları köpük köpük savurup tam hızda yan yatarak sağa döndü.

EMILY T. GELİNCİK

Bir an için yolcu gemisinin kara gövdesi, kar beyazı köpüklerin ortasında bir dağ yamacı gibi yükseldi. Suya gece yarısı gölgeleri düşüren bir çelik yığını gibi, geride kalarak gözden kayboldu.

"Rotaya iskele."

Sonunda kurtarma botu tekrar rotaya girdi, Yasak Ada'nın resifleri arasında ve sığ sularında çok yavaş ilerliyordu, o sırada pruvada bulunan Abington Gelincik, iskandil ipini fırlatarak derinliği kontrol etti.

"Mark, yirmi pençe!" diye seslendi. Sonra bir atış, halatın havadaki ıslığı ve yol alan botun ardından bir şapırtı.

"Mark, onbeş pençe!" Ada, denizi kaplayan, radar direğinden üç kat daha yüksek dalgalardan görünmez olmuştu.

"Mark, on iki pençe!"

"Çapayı atın," dedi kaptan. "Siren, lütfen."

Sirenin keskin çığlıkları havayı yardı, dört kez. Görünmeyen karadan yankılar ve sessizlik.

"Bir daha."

Yankıların ardından, zayıf sevinç çığlıkları.

Kaptan megafonu aldı. "Adadakiler, burası kurtarma botu Emily T. Gelincik. Sahilden yüz pençe açıktayız, her yarım dakikada bir siren

çalacağız. Suyun kenarına yaklaşın. Ekibimiz sizi alacak. Bota yüzmeye çalışmayın. Ekibimiz sizi alacak."

Sahilden daha güçlü sevinç çığlıkları ve, "Hey! Hey!" sesleri geldi.

Birkaç siren sesi daha ve Bosun's Mate Jingles Gelincik, dalgaların içinde sırılsıklam olmuş ilk yaramaz ufaklıkla göründü.

Jingles Gelincik, "Atla bakalım genç dostum," diyerek ufaklığı, güvertede bekleyen gözcüye, Joanna Gelincik'e, doğru kaldırdı. Sonra, maceraperestlerin ikincisini almak için sahile döndü.

Kurtarma istasyonuna geri dönüş açığa gitmekten daha uzun zaman aldı. Dalgalar küçülmüştü belki, ama, deniz, Gelincik Kurtarma dalgakıranı için bile yarım–yoldan daha yüksek hızda yol almaya hiç uygun değildi.

Annesi, küçük Angela Gelincik'in Kaptan Terry'yi öpüşünü gösteren resmin olduğu son sayfayı çevirdiğinde, Bethany gözünde biriken yaşları sildi, bir kez daha Kurtarma Servisi gelinciklerinin cesaretine hayran kalmıştı.

Annesi kitabı kapadı ve oda sessizleşti. Sonra kalktı ve battaniyelerini çekerek üzerlerini örttü. "İyi geceler, minikler."

Bethany derin bir nefes aldı, duraksadı, sonunda konuştu. "Anne, bir gün ben de kurtarma gelinciği olabilir miyim?"

Katrinka döndü ve kızına sarıldı. Ah, benim ilk göz ağrım, diye düşündü. Ne kadar da babasına benziyor.

"Olmak istediğin her şey olabilirsin, benim güzel meleğim," dedi, "yeter ki sev ve iste." İki çocuğunu da öptü, ışığı söndürdü.

Bu küçük taş evden uzakta, dünyanın çatısının yakınlarındaki yüksek düzlüklerde, *filozof gelincikler aynı şeyi belleklerine almış ve buna bilgelik demişlerdi:* "mutluluğu, ancak, dünyada en çok sevdiğimiz şeyin peşinden gittiğimiz zaman buluruz."

Bu, Bethany Gelincik'in en sevdiği öyküyü son kez dinleyişi değildi, ama, annesini dinledikten sonra, bir gün kendi kurtarma botunun güvertesinde olacağından ilk kez emin oluşuydu.

BÖLÜM 2

Birçok insan bilmez. Her denizin kıyısında, denize kıyısı olan her ülkenin Sahil Koruma'sı ve Sahil Devriye'si ile birlikte Gelincik Kurtarma Servisi bulunur. Gemi kazalarında ve fırtınalarda risk altındaki insanları kurtarmak insanların işidir; denizde çaresiz kalmış hayvanları kurtarmak ise, gelinciklerin işi.

Her Sahil Devriye istasyonunun yanında, denizdekilerin yaşamlarını korumak için kendi yaşamlarını tehlikeye atan, görevine bağlı ve cesur gelinciklerin barınağı olan küçük bir üs bulunur. Gelincik

Kurtarma Servisi üsleri tıpkı insanlarınkine benzer – minyatür yaşam ve yemek bölümleri, bakım havuzları ve kuru iskeleler ve bir de küçük bir komuta merkezi.

Gelincik Kurtarma Servisi'nin (GKS) düsturu, onun öyküsünü açıklıyor: *Sessizce Koruyoruz*: Servis için gönüllü her gelinciğin amacı ve inancıdır bu. Bu gelincikler, bir GKS gemisinin yardıma gittiği kaza geçirmiş bir gemideki kazazedelerin, fırtınaya ya da yangına rağmen, hiçbirinin kaybolmayışının gururunu paylaşırlar.

Gelincik Kurtarma Servisi'nin J–sınıfı kurtarma botları küçük ve hafif, ama güçlü ikiz motorlarıyla dayanıklı teknelerdir ve hızlıdırlar. Bir kaptan ve dört denizci gelincikten oluşan bir ekibin yönettiği GKS kurtarma botlarının neredeyse batmaz oldukları kanıtlanmıştır. Hizmetleri sırasında yalnızca birkaç tanesi dipteki gemi enkazları tarafından aşağı çekilmiş ya da dağ gibi dalgalarda parçalanmıştır, ancak ustalık ve cesaretle yönetildiklerinde, bu kurtarma gemileri üstlendikleri görev için kusursuzdurlar.

Annesinin uykudan önce ona masal okumasının üzerinden çok zaman geçmeden, zorlu denizci–gelincik subay eğitim kursunu başarıyla tamamlayan Çavuş Bethany N. Gelincik, GKS, Maytime Kurtarma Üssü'nde göreve hazır olduğunu bildirdi.

Maytime'ı, kendi sınıfının en iyisi olduğu için seçmişti Bethany. Bu üs, önceden kayalık bir sahil olan, kışın okyanusun zorlu fırtınalarının kamçıladığı, yazın ölümcül akıntılar labirentinin kuşattığı küçük bir koyda kurulmuştu. Bethany hareketli bir hizmet istemişti; Maytime tam da böyle bir görev üstlenebileceği bir yerdi.

Bethany selam verdi. "Çavuş Bethany Gelincik görev almak istiyorum, efendim."

Komutan Curtis Gelincik, J–bot'un makine dairesinden başını kaldırıp baktı, güvertedeki biçimli silueti gördü, selamına karşılık verdi.

Sınıfının birincisi, diye düşündü, kısa zamanda kendi botunda kumanda etmeyi planlıyor. Çok şey öğrenmiş, ama öğrenecek daha çok şeyi var. Zavallı çocuk. Şanslı çocuk.

"Bu botun motoru için kırmızı hat yağ sıcaklığı nedir , Çavuş?"

Bethany irkildi. Üsse hoş geldin, denmesini bekliyordu, sınava çekilmeyi değil.

"Yüz seksen santigrat derece, efendim."

"Eğer kaptan, motoru yüksek sıcaklıkta çalıştırmayı denerse ne olur?"

"Koşullara göre kontrolü sürdürecek bir plan yapabilir, efendim, motorların tümünün arızalanacağını hesaba katarak plan yapabilir!"

Komutan, gülümsemesini gizlemek için kaşlarını çattı. Bu yeni görevli ölür de komuta etmekten vazgeçmezdi. "Ya eğer tehlikede olan kişiler varsa, Çavuş? Ya eğer kaptan motorları yüksek sıcaklıkta çalıştırmak zorunda kalırsa?

"Eğer birini yakmak zorundaysa, diğerini kurtarması çok iyi olur, efendim."

Kıdemli subay kor metali kontrol etti. "Bu kaptan da böyle yaptı işte. Şimdi motoru yeniden yapmamız gerekiyor. Ve motorlar da tarlada yetişmiyorlar, Çavuş."

"Kaptan kaç hayat kurtardı, efendim?"

Komutan sertçe baktı. "Yirmi beş fare, üç gemi kedisi ve bir cüce marmoset* maymunu. Yirmi dokuz hayat."

"Evet, efendim." Yeni subay hazır ol durumunda bekliyordu.

"Üsse hoş geldin, Çavuş," dedi komutan.

"Gemiye çıkmak için iyi bir hava seçmişsin. Hazır fırsat varken keyfini sür." Sonra tekrar motor bölümüne döndü. Barometre düşüyordu ve bu yüzden bu bot acilen servise alınacaktı."

Bethany Gelincik'in aradığı serüven işte böyle başladı. Kaptan Angio E. Gelincik'in komutasındaki bir J–166'ya, kurtarma botu Gözüpek'e, üçüncü subay olarak atandı. Daha gemideki ilk saatinde, denizin, şimdiye kadar gördüğü bütün okullardakinden daha çok şey talep eden bir sınıf olduğunu anladı.

Kurtarma çalışmaları, rıhtım alarm sireninin birden duyulan acı çığlıklarıyla, tekrar tekrar, hep şafaktan önceki saatlerde yapılıyordu. Bu siren çığlıkları arasında, gelincikler hamaklarından fırlayıp fırtına başlıklarına ve can yeleklerine koşuyorlar, hızla kendi görev noktalarına seğirtiyorlardı. Kükreyerek çalışmaya başlayan dev motorların homurtusunda, uyku buhar olup uçuyor ve aniden yanan ışıldakların aydınlığında karanlık gece, parçalanıp dağılıyordu.

"Baş halatlarını çözün!" diye bir çığlık yükseldi köprüden. "Kıç halatlarını çözün! Orta halatları çözün, tüm halatlar çözülsün! Tam yol, ileri!"

* Güney Amerika'ya özgü bir tür küçük maymun. (Çev. n.)

İkiz ışıldaklar karanlığı deldiler, motorların çifte homurtusu duyuldu, geminin ortasından uçuşan sular, kıç tarafında horoz kuyruğu gibi uzandı.

Sancak Kule gözcüsü olarak, Bethany, istasyon kontrolünü tamamlamak, denize çıkmaya hazır olduğunu bildirmek için koşuşturuyordu, yüzü, başındaki kaskın siperliği altında kaybolmuştu.

"*İşte bu!*" diye düşündü. *İşte istediğim hayat!* Dahili telsizden, kaptanın Kurtarma Merkezi'ne gönderdiği çağrıyı dinledi.

"Maytime Kontrol, J–166 kanalda deniz yönünde, rota ve mesafe için hazır."

Çoğunlukla, bu sözler alarmın sonu olurdu. "Anlaşıldı, 166, kanalda kalış süreniz elli dokuz saniye. Bu süre sonunda çalışma sona erecek. Üsse dön ve hazır bekle."

Ama başka zaman, Gözüpek ileri atılır, kanal dalgakıranlarını geçerek zifirî karanlığın içindeki denize doğru yol alırdı. Sahilden kendi rotasını çizer ve kendi kararıyla küçük motorlu tekneleri ya da seyir halindeki ışıklarını kapatmış gemileri bulmaya çalışırdı. Görevli olmayan denizci gelincikler, bu gemilerde güvertelerin altında, olabildiğince küçülecek şekilde kıvrılıp, kurtarıcıların kendilerini görmemelerini umarak beklerlerdi.

"Gemide hayatta kalan yedi kişi var, efendim," diye bildirmişti bir keresinde Bethany, mahsur kalan gemideki hayvanları çekerek Gözüpek'in güvertesine taşımaktan bitkin düşmüştü.

Angio Gelincik gözlerini kısmıştı. Yanlış olan bir şey vardı. "Hayatta kalanların tümünü aldık mı? Emin misin? Tüm kurtulanlar gemide mi?"

Kurtarma işlemi, hayatta kalanların tümü alınıncaya kadar bitmiş sayılmazdı ve saat de durdurulmazdı. Bethany, kaptanın kuşkusunu hisseti.

"Bekleyin, efendim," dedi. Güverteye koştu, şimdi rahatlamış bir biçimde oturmuş sohbet eden kazazedelerin yanından geçti, kaptan köprüsünün önüne gitti.

"*Işıldaklar!*" diye bağırdı, koşarken ve tamamen aydınlatılmış çekme halatına pençeleriyle tutunup, uçarcasına az önce kurtarılmış olan gemiye geçti. Koşturarak, baştan kıça gemiyi yeniden kontrol etti. Tam da gemide hiçbir canlı olmadığına karar vermişken, yelken dolabının içinde gözüne bir şekil ilişti.

"Pekâlâ," dedi. "Haydi, çık dışarı!" Gerçekten de, brandanın altında, tümüyle saklanmış, nefes almaya bile cesaret edemeyen çok genç bir gelincik vardı. Bethany yelken bezini kenara itti, ama ufaklık o anda bile gözlerini sımsıkı kapalı tutarak, hiç kıpırdamadan bekledi.

"Burdasın!" Bethany, ufaklığı ense kökünden dişleriyle sıkı sıkı tutarak kaldırdı.

Ufaklık, ince bir sesle, "Ben de kurtarma gelinciği olacağım," dedi.

Bethany, içten içe gülümsedi. "Bir gün...," diye mırıldandı.

Dalgaların üzerinde, ışıldakların göz kamaştıran ışığının içinde çekme halatına tutunup hızla *Gözüpek*'in güvertesine geri dönünceye kadar dişlerinin arasında tuttuğu ufaklık hiç kıpırdamadı. Ufaklığı sonunda *Gözüpek*'in güvertesinde diğer kurtulanların yanına bırakır bırakmaz, hızla merdivenleri tırmanıp köprüye çıktı.

"Sekiz kişi kurtarılıp gemiye alında, efendim," dedi. Nefes nefeseydi.

"Emin misin, Çavuş?"

"Evet, efendim!"

"Kaptan mikrofonu kaldırdı. "J–166'da sekiz kazazede var. Kaza geçiren gemi halatla çekiliyor."

"Anlaşıldı, 166," diye yanıt geldi. "Sekiz kazazede, tamam. Çalışma sona ermiştir. Otuz bir dakika, yirmi beş saniye. Üsse dönün."

"Zaman anlaşıldı," diye yanıt verdi kaptan ve bunu seyir defterine işledi. "Üsse dönüyoruz."

Bethany'ye dönüp, gözetleme istasyonuna geri dönmesine izin verdiğini belirtmek için başını salladı.

"Bir saniye, 166," diye Merkez'in sesi duyuldu, "sekiz numaralı kazazedeyi kimin bulduğunu söyleyebilir misin bize?"

Kaptan astına döndü, bu soru onu şaşırtmıştı. "Bu kazazedeyi Çavuş Bethany Gelincik buldu."

"Şu çok küçük kazazede?" diye sordu telsizdeki ses.

Bethany başıyla onayladı.

"Bu olumlu," dedi kaptan.

"İyi iş, *Gözüpek*," dedi Merkez. "İyi iş."

Angio Gelincik, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, başını onay verir gibi salladı. Bir bahis olabilir, diye düşündü. Sekiz numaralı kazazedenin kumanda merkezinde yakın bir akrabası olduğunu öğrenmek onu şaşırtmayacaktı.

Bethany, ilk gündüz alarmından önce bir düzineden fazla gece görevine çıkmıştı.

Alarm sireninin gün ışığındaki çığlıklarına şaşırmasının ötesinde, bu deneyin kolay olduğunu düşündü. Hedef teknenin dalgakırana onbir dakika uzaklıkta olduğunu gördü ve deniz sakin olmadığı halde, Gözüpek, son hızda kurtarma istasyonuna ulaştı. Kurtarına sandalını indiren Bethany, kazazedelerin arasındaydı. Hedef bulunduktan sonra J–botta gözetleme gerekmedi.

Zor iş, diye düşündü. Ama içindeki çocuk, görevin zorluğuna aldırmıyordu. Bu yaşamı, hamağında kurduğu düşlerde şekillendirmişti ve şimdi düşleri gerçek oluyordu.

Bir kez daha gözetleme istasyonunun tepesinde, kurtarılmış gemi Gözüpek'in ardında çekilirken, Bethany dalgakıranları denizden ilk kez gün ışığında gördü ve gördüğü şey karşısında kaskatı kesildi.

Dahili telsizin düğmesine bastı, doğrudan kaptan köprüsüne bağlandı. "*Kayalarda bir tekne var!*" dedi. "Sancak tarafındaki dalgakıranda, efendim!"

Yanıt beklerken kanı donmuştu. Bu sıradan bir gemi değildi, bir kurtarma botuydu, kocaman kayaların üzerine savrulmuş bir J–bot!

Gözüpek'in sancak tarafına kırmasını ve yedek motorların devreye girmesini bekledi. Hiçbiri olmadı.

Acaba kaptan duymamış mıydı? "Sancak Kule gözetlemeden köprüye, *kayalarda bir gemi var, efendim!*"

"Anlaşıldı, Sancak Kule," diye yanıtladı kaptan. "Gemi görüş alanında."

J–166 hâlâ çekme hızında yol alıyordu, rotası değişmemişti.

Az sonra Bethany arkasında bir kıpırtı hissetti. Döndü ve selam verdi. "Sancak Kule'ye hoş geldiniz, efendim!"

Gözüpek'in kaptanı, üçüncü sınıf bir denizci gelincikken, doğuştan var olan zekâsı ve Servis'e bağlılığıyla kaptanlığa kadar yükselen bu güçlü hayvan, kayalar kadar sert ve katı olabilirdi. Hayvanların en güçlülerinde hep olduğu gibi, sahip olduğu gücü nadiren gösterir, bunun yerine kibarlığı ve anlayışı seçerdi.

"Rahat, Çavuş." Kaptan Angio Gelincik, Bethany'nin omzuna dokundu. "Bu gemi bir yıldan beri orada duruyor, Bethany," dedi. "Gemideki arkadaşların duymadan sana söylemeyi düşünüyordum."

Gözcü bakışlarını gri renkli gemi enkazından kaptana çevirdi. "Ne oldu, efendim?" diye sordu. "Neden?"

Kaptan derin bir nefes aldı, şapkasını kaldırdı ve pençesiyle kürkünü düzeltti. "Bu gemi bir gece kurtarma görevinden dönüyordu, deniz dalgalıydı. Çok dalgalı... kanal radar şamandırası istasyonun açıklarına sürüklenmişti."

"Ama efendim, kaptanın dalgakıranı radarda görmüş olması gerekirdi..."

"Kaptan neler olduğunu anladığında, artık çok geçti."

Genç gelincik yutkundu. "Mürettebat, efendim?"

"Kaybolan olmadı. Kazazedeler ve mürettebat dalgakırana atladılar ve biz de onları hemen aldık. Gemi enkazını bize şunu hatırlatması için orada bıraktık: Hiçbir işi çabucak bitecek sanma. Gemi sağ salim rıhtıma yanaşmadan hiçbir görev bitmiş sayılmaz."

Bethany enkaza baktı, *Gözüpek* yanından geçerken aradaki mesafe yüz pençe bile yoktu. Yükselen sularda gemini baş tarafı havaya kalkmıştı, adı biraz silinmişti ama okunuyordu: *Kararlı.*

"Ama efendim, bu bot..."

"J–101 kendi sınıfında ilkti, istasyondaki en eski gemi. Kurtarabileceklerimizi kurtardık. Her gidiş gelişte, bizim için iyi bir hatırlatıcı unsur oluyor bu gemi. Bu şekilde bir başka gemiyi kaybetmeyiz artık."

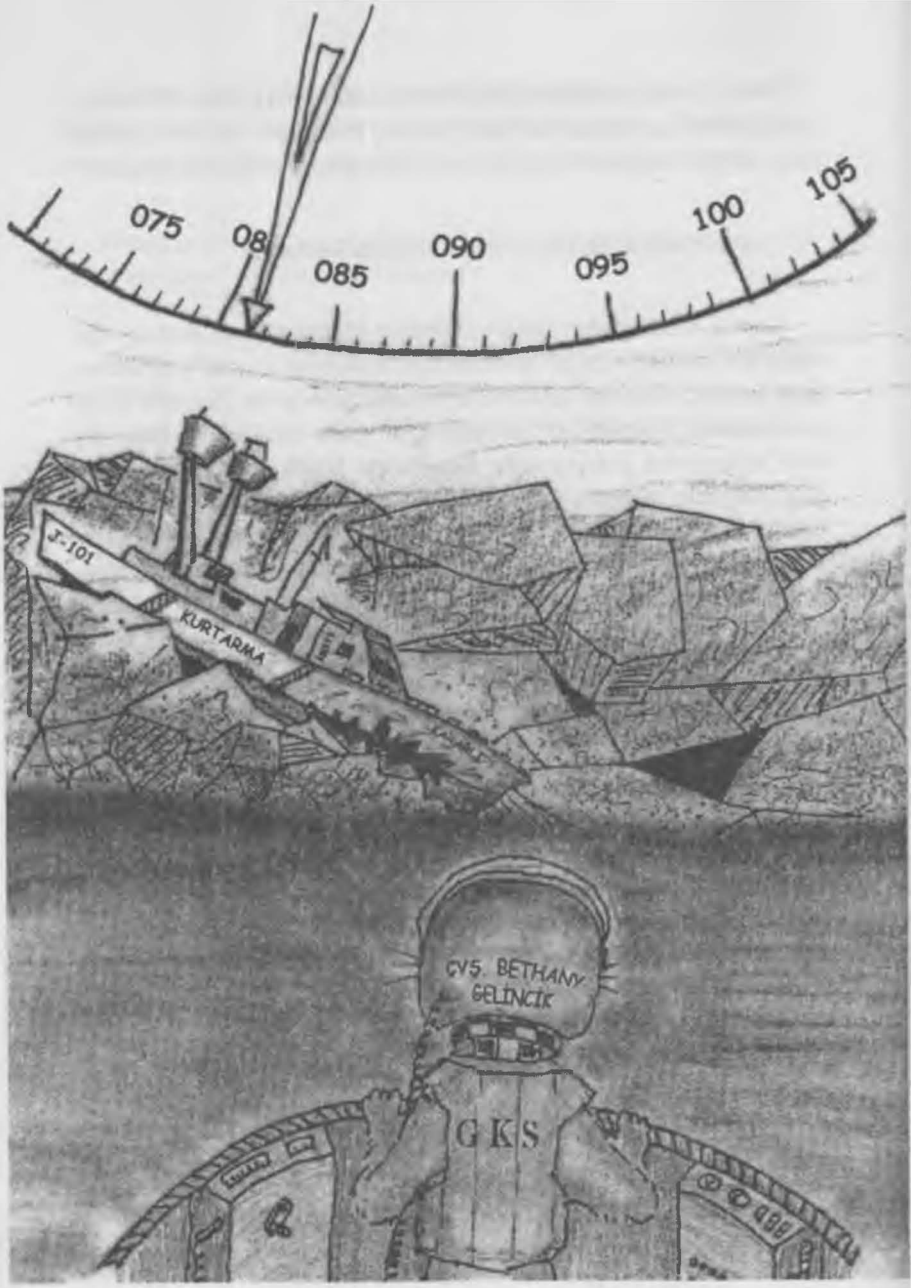
"Ama efendim, bu bot..." diye fısıldadı Bethany.

Kaptan merdivenden inmiş ve köprüye dönmüştü, ama Bethany'nin bakışları kayaların üzerine savrulmuş bu paramparça metal yığınına takılıp kalmıştı. Sancak tarafı su kesiminde, neredeyse geminin yarısı uzunluğunda, esneyen bir ağız gibi açılmış, bir yarık vardı. Deniz bu devi dalgakırana yapıştırmıştı. *Kararlı*'nın büyük bir bölümü deniz yükseldiğinde suların altında kalıyordu; sular alçaldığında kayaların üzerine nasıl yapıştığı görülüyordu. Güzel bir biçimi vardı, aldığı yaralara karşın ince ve düzgün, ikiz gözetleme kuleleri hiç hasar görmemişti, Denize meydan okurcasına yükseliyorlardı.

Ne büyük kayıp, diye düşündü gelincik. İstasyondaki en yaşlı gemiyse ne olmuş? *O bir J–bot!* Hayat kurtarabilir!

Daha ilk turunda, Bethany, bir denizci gelincik olarak kendini büyük bir gayretle görevine vermişti. Gece ve gündüz çalışmaları, acil kurtarmalar, denizde akıntıya kapılıp sürüklenen tehlike içindeki gemiler. Ama gerçek olayların çoğu, çalışmalardan daha az çaba gerektiriyordu: denizde yakıtı tükenmiş yardıma muhtaç gemiler, siste kaybolmuş, dümenleri kırılmış, pervaneleri takılmış gemiler, sahile çıkarılacak hayvanlar.

075
080
085
090
095
100
105
J-101
KURTARMA
CV5. BETHANY
GELİNCİK
GKS

Ara sıra büyük fırtınalar da oluyordu, ama gemilerin çoğu önceden uyarılıyor, rüzgârın dövdüğü keskin kayalıklı kıyılardan uzağa, güvenli derin sulara gidiyorlardı.

Zaman içinde, Bethany önce asteğmenliğe, ardından teğmenliğe yükseldi. Amirleri onun becerilerini ve davranışlarını "çok iyi" notu vererek derecelendirmişler, kararlı bir cesareti olduğunu belirtmişlerdi. Herkes onun için, "Örnek bir gelincik, böylesi binde bir çıkar, kendi gemimde görev vermek isteyeceğim bir subay," diyordu. Çok geçmeden Gözüpek'te birinci gemi subayı oldu.

Bethany Gelincik, J–101'in kayaların üzerindeki görüntüsünü hiç unutmadı. Denize her çıkışında ve üsse her dönüşünde bu genç teğmen, o kayalıkların üzerinde kendi başına duran bu yitik karşısında, üzüntüyle başını salladı.

J–101'i yeryüzünün dişlerinden kurtaran zaman değildi, Bethany'nin sabrı, bir idealin peşinden ısrarla gitmesiydi. Bu kararlı genç gelincik bu konu üzerinde sesini hiç yükseltmedi, başkalarının görüşlerine asla karşı çıkmadı.

Ona hiç kimse öğretmemişti, ama o biliyordu: insanın isteğini gerçekleştirmesi için kararlılık, yetenekten veya beceriden ya da eğitimden daha önemliydi. Bu genç subay J–101'i kurtarmaya karar vermişti, bu kadar basitti ve bunun hayata geçtiğini görmek için her türlü zorluğu çekmeye hazırdı.

"*Kararlı*'nın Gelincik Kurtarma Servisi için değeri ölçülemez," diye yazdı, *Gözüpek*'teki küçücük ofisinde. "Eğer bu gemi yenilenir ve bir tek yaşam kurtarırsa, bu yenileme için harcanan parayı ödemiş anlamına gelir. Yüz kişinin hayatını kurtardığında, sanırım, bu alçakgönüllü yatırımın geri dönüşünün hesabı bile söz konusu değil."

Doklara bakan ofisinde, Komutan Curtis Gelincik, Bethany'nin teklifinin sayfalarını çeviriyordu, gri renkli bıyıkları hiç kıpırdamıyordu, yüzü son derece sakindi.

"Görevli olmadığım ve bana katılmak isteyebilecek denizci gelinciklerin görevli olmadıkları zamanlarda, Gelincik Kurtarma Servisi'ne küçük bir maliyetle, GKS* *Kararlı*'yı, göreve hazır koşullara getirmek üzere, tamir edip yenilememe izin verilmesini rica ediyorum."

Üs komutanı kaşlarını çattı. Kaptanı, Bethany'ye bu enkazın bir amacı olduğunu söylemiş olmalı, diye düşündü; bu bir saplantı haline mi dönüşüyor? Botları tamir ederken hayatları nasıl kurtarabilir ki? O gelecek vadeden bir subay ve onun işi denizde. Hemen hemen fark edilmeyecek bir biçimde başını iki yana salladı.

"En kötü olasılıkla," diye yazdı Bethany bir sonraki mektubunda, "bu proje, gönüllülerinin bilgisini ve becerisini artıracak ve onların daha iyi birer denizci gelincik olmalarını sağlayacaktır. Ama en iyi olasılıkla, Maytime istasyonu, misyonunun gereksinimlerini yerine getirecek, denize dayanıklı, bir başka aktif–görev gemisine sahip olacaktır. Bu çaba, denizdeki gemileri ve bu gemilerdeki hayvanların yaşamını kurtarmak ve korumak adına GKS için çok yararlı olacaktır."

Komutan başını yine iki yana salladı, döndü, ofisinin penceresinden kendi sorumluluğundaki teknelere baktı. Bethany'nin mektubunu bir kenara koydu.

* Gelincik Kurtarma Servisi. (Çev. n.)

Mektuplar birbirini izledi, sanki *Kararlı* kendi haline bırakılmış bir uyarıcı değil de, taşa saplanmış ve bir subayın gelecekteki arayışlar için kendisini oradan çekip çıkarmasını bekleyen büyülü bir kılıçtı. Bethany Gelincik bu isteğinin ulaşılabilir olduğunu, Kurtarma Servisi için değerli olduğunu ve planının her bakımdan olumlu olduğunu açıkça anlattı. Bu projenin gerektirdiği her sınavı nasıl başaracağını açıkladı.

Ağustos'un 14'ünde, kaptanının gözetiminde, Bethany, açık deniz akıntılarıyla sürüklenen iki kürekçi hamsterin kurtarılması için Gözüpek'in komutasına geçti, hamsterlar gelincik gemisini görünce sevinç çığlıkları attılar. Deniz hafif dalgalıydı; hamsterleri herhangi bir zarar vermeden gemiye almak için ustalık gerekiyordu. *Teğmen bu kurtarma işlemini herhangi bir olay yaşanmadan başardı*, diye yazdı Angio seyir defterine, bunun dışında hiçbir yorum gerekli değildi.

Rıhtıma döndüğünde, bir haberci Bethany'yi güvertede buldu, selam verdi ve ona mühürlü bir zarf uzattı. Bethany Gelincik, saat 15:00'te üs komutanının ofisinde bekleniyordu.

Saat 14:59'da, taranmış ve fırçalanmış, biraz titreyerek, kolunun altında kalın bir proje plan dosyasıyla komutanın ofisindeydi.

Ofise tam zamanında girdi. "Teğmen Bethany Gelincik emrinize hazırdır, efendim."

Komutan başıyla onayladı. "Otur, Teğmen." Koltuğunda döndü, rıhtıma, burunları palamar yerine dönük olarak sıralanmış, kar renkli, zarif J–botlara baktı, *Güçlüpençe* ve *Cesaretli* alarmda bekliyordu, denize en yakın konumdaydılar, ekipler acil kalkışa hazırdılar.

Üs komutanının ofisi, bu hayvanın kendisi gibi, ve tertemizdi. Üç duvarı kaplayan raflar kitaplarla doluydu, rafların birinde, Teğmen Curtis Gelincik'in ekibiyle birlikte kaptan köprüsüne çıkan merdivenin önünde gururla poz verdiği eski bir E–botun solmuş bir fotoğrafı vardı. Cam bir dolabın içinde bir J–botun en küçük ayrıntıları düşünülerek yapılmış küçük bir modeli duruyordu. Hemen yanına göl kenarındaki çimenlerde yuvarlanan üç ufaklığın renkli bir resmi koyulmuştu.

Komutan, uzun bir süre konuşmadı. Sandalyesini masasına çevirdi, yeniden Bethany'nin hizmet dosyasını gözden geçirdi, özgeçmişiyle ilgili bir bölümü tekrar okudu: *Bu subayın babası Artemis Gelincik, buzlanmış bir nehrin sularına kapılan iki çocuğu tek başına kurtarmak üzere köprüden suya atladı. Çocukların her ikisi de, hiç yara almadan, sahil görevlilerinin pençelerine teslim edildi, kurtarma subayı donmuş sularda kayboldu.*

Komutan ayağa kalktı, masasının üzerinde açık duran kitabı aldı. "Sana, GKS operasyon el kitabından okumak istediğim bir şey var, Teğmen. Bunu duymaya hazır mısın?

Bethany, gözleri komutanın bakışlarını izleyerek, tahta sandalyenin kenarında dimdik oturuyordu. "Evet, efendim, hazırım."

"Öyleyse dikkatle dinle, lütfen." Komutan sayfayı çevirdi. "*'Servis politikası, kendilerine Servis tarafından verilmiş görevleri yerine getirmek dışında, subayların GKS gemilerinin yapımıyla, bakımıyla ya da operasyonuyla ilgilenmelerini yasaklar.'*"

Yüksek rütbeli gelincik derin bir nefes aldı ve kitabı kapadı. "Herhangi bir yorumun var mı?"

"Evet, efendim." *Verilmiş görevleri yerine getirmek dışında* ifadesinin tek anlamı olabilir.

Komutan başıyla onayladı. "Devam et."

"*Teşekkür ederim, efendim!*"

"Yani bu sürpriz olmadı."

"Hayır, efendim. Başka seçeneğiniz yoktu, efendim. Er ya da geç bunu yapmama izin vermek zorundaydınız."

Komutan, teslim olduğunu gösteren bir gülümsemeyle, başını iki yana salladı. Masasındaki mühürlü zarfı alıp Bethany'ye uzattı.

"Teğmen, J–101 Gelincik Kurtarma Servisi *Kararlı*'yı, kurtarmak, onarmak ve yeniden hizmete sokmakla görevlisin. Bu görev tamamlandığında bu gemiyi aktif–görev hizmetinde sen kumanda edeceksin. Hatırladığım kadarıyla sana aktarabilir miyim?"

Genç gelincik zarfı sımsıkı tutuyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Elbette, efendim."

Komutan yeniden pencereye döndü, görevden dönen bir J–botun süzülerek palamara yaklaşmasını, güvertedeki gelinciklerin baş ve kıç halatlarını sahile fırlatmalarını izledi. "Bu çaba, denizdeki gemileri ve bu gemilerdeki hayvanların yaşamını kurtarmak ve korumak adına GKS için çok yararlı olacağından, bu görevi, ustalığın ve azmin elverdiğince kısa sürede tamamlamakla yükümlüsün."

"Emredersiniz, efendim! Teşekkür ederim, efendim!"

Bethany ayağa kalktı ve hiç konuşmadan komutanın karşısında durdu, mutluluk içindeydi. Komutanın, çıkabileceğini belirten selamına karşılık verdi. Sonra, sevinç içinde, bu yaşlı gelinciği kucakladı.

"Özür dilerim efendim," dedi kendini toparlayıp, ciddileşerek. "Teşekkür ederim, efendim. Gurur duyacaksınız, efendim..."

"Ben zaten gurur duyuyorum, Teğmen. Kararlı'nın bu kış göreve hazır olmasını bekliyorum."

Genç gelincik nefesini tuttu. Bu uyulması olanaksız bir programdı, iki ay içinde bir tekneyi onarmak ve kurtarma görevi için mürettebat eğitmek mümkün değildi.

"Emredersiniz, efendim!" Selam verdi ve kapıya doğru yürüdü.

"Ah, bir şey daha."

Bethany döndü. "Evet, efendim?"

"Bunun gerçekleşmesi için eğer birine bağırıp çağırmam gerekirse, eminim bana haber verirsin."

Bethany'nin yüzü ışıltılı bir gülümsemeyle aydınlandı: "Veririm, efendim!"

Komutanın beklediği gibi, sonraki hafta değil, ama tam o gün öğleden sonra büyü başladı. Maytime'ın yüzer vinci bir biçimde ödünç alındı ve *Kararlı*'nın koca gövdesi, Bethany'nin büyüsüne kapılmış bir ekip tarafından askıların üzerinde kayalıklardan kaldırıldı. Güneş batarken, tekne kuru havuza alınmış ve hızlı onarım için üzerine kırmızı etiket yapıştırılmıştı.

Ertesi gün değil, ama o akşam, geminin enkazı, Bethany'nin işe aldığı işçilerle arı sürüsü gibi sarılmıştı, yardım için yanlarına geldiğinde onun siyah gözlerinin derinliğine karşı koyamıyorlardı.

Kaynakçı gelincikler kıvılcımlar ve erimiş çelik havuzcukları oluşturarak gece boyunca kestiler ve eklediler. Bir grup iri yarı denizci gelincik hidrolik bir tokmakla eğrilmiş ara bölmeleri düzelttiler; elektrikçiler denizin parçaladığı köprüye dolanmış kabloları koparıp yenilerini taktılar. Zırhlı camlı pencereler, yenilenmiş aletler ve elektronik göstergeler, sanki özel bir dağıtımla gönderilmiş gibi rıhtıma yığıldılar ve hemen gemiye alındılar. Karmaşanın kıyısında coşmuş bir çelik orkestrası gibiydi: perçin tabancaları, havalı çekiçler, yüksek hızlı zımpara taşları, tekne her çeşit ustayla dopdoluydu.

KARARLI

Şafak söktüğünde, *Kararlı*'nın motorları ve jeneratörleri güç merkezine çekilmiş, güç aktarma grubu, şaft ve pervane, kontrol ve balans için askıya alınmışlardı.

Bethany Gelincik, yorulduğunun hiç farkında olmadan çalışırken vardiyalar akıp gitti. Sanki bu olay için uykusunu depolamış gibiydi; komutanı olacağı bu bot için son derece kararlı bir biçimde aynı anda her yere yetişebiliyordu, önerilerde bulunuyor, emirler veriyor, övgüler yağdırıyor, bazen yalvarıyordu.

"Hayatları kurtarıyorsunuz," dedi güvertenin aşağısındaki motorcu gelinciklere. Kendisinden iki kat iri olan şeflerini kucakladı. "Bugün öğleden sonra motorlar geldiğinde hazır olmak istemiyor musun, Mali? Radyatörleri şimdi kontrol etmek bu işi bekletmekten daha iyi..."

"Bugün öğleden sonra mı, Teğmen?" iri yarı gelincik, Bethany'ye gülümsedi. "Motorları daha geçen hafta çektik. Doksan günden önce hazır olmazlar!"

Bethany, Boa'nın kulağına fısıldamak için parmaklarının ucunda yükseldi. "Ben bizim motorları tamirden yeni çıkmış iki motorla değiştirdim."

Şefin gözleri açıldı. Pençesini Bethany'nin omzundan çekmeden ustabaşı gelincik'i çağırdı, "Haydi kıpırda, Billy! Hemen şimdi soğutma, egzoz ve yakıt ikmal sistemlerini, motor süspansiyonlarını ve mil yataklarını iyice kontrol ediyorsun! Teğmenimiz burada bizi bekleyen *hayatlar* olduğunu söylüyor bana!"

Bir zamanlar terk edilmiş olan gemi şimdi şıkır şıkırdı, aletler ve ağır donanımlı motorlar, emirler ve buyruklar uçuşuyor, tüm pençeler çalışırken radyolar Beyazpençeler, Dook ve Zsa–Zsa ve Gösteri Gelincikleri'nin şarkılarını çalıyordu.

Kuru havuzu saran kaynak dumanı, giderek, kurumuş midyelerin ve eski boyanın uçuşan tozuna ve sonunda, denizin köpüğü kadar beyaz yeni boyadan yükselen sise dönüştü, siyah harflerle baş kısmında *Kararlı*, kıç kısmında *J–101* ve tam ortada ateş rengi harflerle *KURTARMA* yazılıydı.

Sonunda, kayalıklardan indirildiği öğle saatlerinin üzerinden bir hafta geçtikten sonra, J–bot yeniden denize indirildi, köprüde Teğmen Bethany Gelincik vardı. Kuyruğu yorgunluktan yerde sürükleniyordu; komutanın ofisine gittiği güne göre bir hayli zayıflamıştı. Yine de, halatı çözülen bot havuzdan çıkarken, heyecandan titriyordu. Bethany'nin boynuna özenle bağladığı yeni mürettebat–fularıyla aynı renklerdeki parlak vişne–limon renkli diyagonal çizgili gemi flaması, yukarıda kurcatanın* ucunda dalgalanıyordu.

Bethany, dahili telsizin düğmesine bastı. "Bir numaralı motoru çalıştır, lütfen, Boa."

"Bir numara çalıştı, bayan," diye iri kıyım gelinciğin sesini duydu kulaklığında.

Motorun ilk hırıltısı, yakıt arttıkça hızlı bir sarsıntıya dönüştü ve bu yınlama, sonra jiklenin geri çekilmesiyle, bir an düzensiz, sonra giderek hafifleyen, tekdüzeleşen güçlü dizel gümbürtüsü içinde kaybolup gitti.

* Gemi direğinin ucunda, yelken iplerini bağlamaya yarayan iki kirişten her biri. (Çev. n.)

Bethany gülümsedi. Tekneme hayat geldi, diye geçirdi aklından.

"İki numaralı motoru çalıştır."

"İki numara çalıştı, bayan."

Birinci motorun rölanti sesin nedeniyle iki numaralı motorun vınlaması duyulmadı bile, birdenbire J–101'in ikinci motoru ateşlendi, egzozdan hafif bir kara duman çıktı. Ve Bethany Gelincik telgraf kolunu ileri itti.

"Tüm motorlar çeyrek yol ileri."

"Çeyrek yol ileri, tamam."

Pervaneler dönerken tekne hafifçe titredi.

Bethany dahili telsizi hoparlörlere bağladı.

"Tüm halatları çözün," dedi, sesi sakin ve tekdüzeydi.

Palamar halatı suları sıçratarak denize düştü, gönüllü bir tayfanın pençeleriyle tekneye çekildi.

İskeleden sevinç, gurur ve rahatlama çığlıkları yükseldi, yorgun gelincikler kırdıkları yenileme rekoruyla mutluydular ve Teğmen Bethany Gelincik'i uzun bir dinlenmeden önce görmemeyi umut ediyorlardı.

Kararlı'nın, öteki J–botların yanındaki kendi palamarına kadar süren ilk yolculuğu, bir düzine botun kapladığı uzunluktan fazla sürmedi. Denize hazır olması için daha yapılacak çok şey vardı: Güverte altı mürettebat ve kazazede bölümlerinin tamamlanması, tayfa seçimi ve eğitimi, bot ve mürettebat için denizde çalışmalar. J–101'in

"Tüm motorlar çeyrek geri," dedi Bethany, dümeni sertçe sancak tarafına kırarak.

"Çeyrek geri, tamam."

Kararlı, yavaş yavaş kauçuk kaplı palamara doğru yanaştı. "Tüm motorlar, stop."

"Motorlar durduruldu."

Şimdi bot suda sessizce süzülüyordu. "Halatlar kıyıya," dedi Bethany.

Gelincikler güverteden iskeleye atladılar, baş, kıç ve orta halatları bağladılar.

Köprüden, bir an önce uzanmak istediği hamağına kadar yalnızca birkaç adım vardı, ama Bethany bu uzaklığı zorlukla yürüdü. Yan yatarak gözlerinin üzerine düşmüş şapkasını ve parlak renkli yeni fularını boynundan çıkarmadan battaniyenin üzerine çöktü ve anında derin bir uykuya daldı.

Bu hummalı çalışma birkaç gün daha sürdü, ama en azından, diye düşünüyordu Bethany, benim kontrol edebildiğim bir ateş bu. Botun gereksinimleri için dil dökmek, yalvarmak şöyle dursun, Bethany bir seçenekler denizinde yüzüyordu. Dört kişilik mürettebat istiyordu. Hemen anında bir düzine denizci gelincik resmî yolla, bir düzinesi de dolaylı olarak başvurdu. Hatta Boa'dan, kuru havuzda çalışan ve bir zamanlar karada bir hamak istediğine ve bir daha asla denize geri dönmeyeceğine yemin eden iri yarı makinist gelincikten bile teklif geldi.

Gönüllüler, Bethany'nin J–101'e ruhunu koyuşunu hessetmişlerdi, sırf iradesinin gücüyle bu gemiyi hayata döndürüşünü görmüşlerdi. Kendilerinden de bunu talep edeceğini biliyorlardı: üç pençe bot için, bir pençe kendiniz için, yine de bu genç subayın emrinde çalışmak için başvurdular, ona bu kadar hayranlık duyuyorlardı.

Bethany, kamarasında tüm başvuruları tekrar tekrar inceledi, adaylarla görüştü, ekibi olacak kişilerin gözlerine ve yüreklerine baktı.

Son başvuru, onun ardından Denizci Gelincik Subay Okulu'nda eğitimini önceki gün tamamlamış ve Maytime'a gelen Çavuş Vincent Gelincik'tendi.

Bethany başvuru mektubunu önüne koydu ve iç geçirdi. Ah, Vink, diye düşündü. Eğer seni gemiye alırsam, bir gün seni tehlikeye atacak, belki de ölüme gönderecek bir emir vereceğim. Bunu asla yapamam.

Vincent'in başvurusu reddedilmeliydi, Bethany, yarı uykulu, onun sesini duydu zihninde: "Ben de tıpkı senin gibi bu hayatı seçtim. Eğer senin emrinde olmazsam bir başkasınınkinde olacağım, aynı risk. Sana daha çok güvenirim, senin için başkasına olduğundan daha çok çalışırım. Ne istersen yaparım. Bırak geleyim!"

Bethany başını iki yana salladı ve uykuya daldı. Düşünde *Karar-lı*'nın parlak renkli fularını kardeşinin boynuna sardığını gördü... ve hâlâ uykuda, yaptığı şeyden korkmuş bir biçimde mırıldandı.

BÖLÜM 3

Bethany'nin günlüğünün sayfaları günlere ya da aylara bölünmüş değildi. O, yaşamını olaylarla ölçüyordu: denizdeki fırtınalarla, tehlikedeki gemilerle. 20 Aralık değil, ama *Mary Louise Gelincik* botunun batışı ve mürettebat, yolcular ve kaçak farelerden oluşan tam 328 kişinin kurtarılışı. Sonra, dümeni bozulan *Kraliçe Angela*'nın limana çekilişi. Sonra, insanların derin denizler için inşaa etmiş oldukları trol gemisi *Lydia Shephard* ters dönüp dibi boylamadan önce içindeki tüm gemi hayvanlarının kurtarılışı.

Rüzgârda savrulan bayrakların altında alarm sirenleri çaldığında, insan ve gelincik mürettebat motorlarını ateşleyip Maytime'ın dalgakıranlarının arasından, tehlikedeki gemiye ilk ulaşan olmak için birbirleriyle yarışırcasına geçerek, fırtınanın içine doğru ilerliyorlardı. Gelincik kurtarma botları daha küçük ama daha hafiftiler, ağırlıklarına göre güçleri daha fazlaydı. Sakin denizlerde insanların Sahil Koruma motorlarını geçiyorlardı, ama deniz yükseldiğinde ve fırtınalıyken J–botların bu yarışlı kazanması için çok büyük ustalık gerekiyordu.

İstasyonda botlar birlikte çalışıyorlar, yara almış gemileri limana çekerken birbirlerine yardım ediyorlar, gemiler dibe gittiğinde içlerindeki hayatları kurtarmak için hazır bekliyorlardı. Bu iş, Bethany için, hayatı yaşamaya değer kılıyordu.

Sonra, fırtına mevsimi nerdeyse sona ermişken, üs komutanından tuhaf bir emir geldi. *Kararlı*'nın mürettebatının Chloe Gelincik adlı birini konuk etmeleri isteniyordu; bu kişi, yaşamları risk altında olan gelinciklerin öykülerini anlatmakla görevli bir gazeteciydi. Komutan, üste kalacağı süre boyunca bu gazetecinin güvenliğinden ve rahatlığından sorumlu olacak olan Teğmen Bethany N. Gelincik'in bu ziyaretçiye gerekli tüm nezaketi göstereceğine inanıyordu.

Bethany'nin yüreği sıkıştı. Gemideki ofisinin gizliliğine sığınıp emirleri masanın üzerine bıraktı, hamağına uzandı. Yeterince zor, diye düşündü. Henüz gerekmeden gemiyi terk etmeye çalışan panik içindeki kazazedelerle, yeterince zor, denizlerle, gemimden büyük dalgalarla uğraşmak zaten yeterince zor. Ve şimdi bütün bunları gemideki bir *yazarla* birlikte yapmak zorundayım.

Gidip üs komutanına rica edecekti, ama *Kararlı*'nın komutasını kendisine verdiği için ona öyle büyük minnet duyuyordu ki, yanıt olarak gazeteciyi konuk etmekten mutluluk duyacağını söyledi.

Güvertede toplanan mürettebatın önünde önce Boa emri duymak istedi: "Bu Chloe Gelincik mi Kaptan? Zsa Zsa ve Gösteri Gelincikleri'ndeki Chloe Gelincik mi?"

"Tabii ki değil," dedi, Bethany. "O Chloe şarkıcı olan, öyle değil mi?"

Kararlı'nın Sancak Kule Gözcüsü ve mürettebatın en genci olan Dhimine Gelincik, "O ünlü birisi, efendim!" dedi. "Zsa Zsa ve Gösteri Gelincikleri çok ünlüler! Chloe, ayrıca, ünlü dergilere yazı da yazıyor."

"Bu doğru, Kaptan," dedi Vincent Gelincik. Kardeşi, Bethany'ye hep unvanıyla hitap etmeye dikkat ediyordu: karada *teğmen*, gemide *kaptan*. Eğer mürettebat çok az sayıda olmasaydı, bu ikisinin akraba olduklarını asla anlamazlardı. "Kısa bir süre önce yörüngedeki uzay gelincikleri hakkında bir öykü yazmıştı. Belli ki tehlikeden hoşlanıyor. Ya da belki tehlikenin görüntüsünden. Kurtarma işinin kesinlikle tehlikeli olduğunu söylemiyorum."

"Benim için şarkı söyleyebilir," dedi Harley Gelincik. "Ne zaman isterse benim için şarkı söyleyebilir." Harley, *Kararlı*'nın İskele Kule Gözcüsü ve mürettebatın en gözükara hayvanıydı. Sağlıklı ve hoş görünümlüydü ve denizci–gelincik kurallarının tam sınırlarında geziniyor, zaman zaman işine duyduğu sevgi ve saygı bu sınırları zorluyordu. Bethany onu, cesareti ve denizdeki hayvanları kurtarmak için hayatını her seferinde tehlikeye atmaktan kaçmmayışı nedeniyle seçmişti.Bethany, başka herhangi bir gelinciğin başını belaya sokacak durumlarda ona birçok kez kol kanat germişti – mürettebat fularını hâlâ takıyor olmasını Bethany'ye borçluydu.

"Bu Chloe kendi yerinde kaldığı ve yoluma çıkmadığı sürece," dedi Boa, "bana göre hava hoş."

Bethany başını evet anlamında salladı. "Bizimle konuşmak istediği zaman, onunla konuşuruz. Her şeyi olduğu gibi anlatmanızı istiyorum, onun sorularına yanıt vermenizi istiyorum. Yalnızca birkaç çılgın öykü, Harley, çok fazla değil. Eğer eğitime gelmek isterse gelebilir. Köprüde benim yanımda durur. Ama eğer kurtarma çağrısı alırsak, ge-

mide kalmaz, sahile çıkar. Biz döndükten sonra ona hikayeyi, neler olduğunu, bizim neler hissettiğimizi, bilmek istediği her şeyi anlatırız."

Bethany Gelincik çoğunlukla başkalarını küçümsemezdi. Yine de, gerçek şuydu ki, genç gözcüsü haklıydı – Chloe Gelincik bir yıldızdı. Gemisiyle ve yüklendiği görevle iç içe yaşarken, Bethany bunun kabaran denizlerde ne anlama geldiğini hayal edemiyordu.

BÖLÜM 4

Bethany'nin kamarasının kapısındaki tıklama ne çok hafif ne de fazla talepkârdı.

"Odamı arıyorum..." Karşısında duran gelincik esmer ve güzeldi, kürkü özenle fırçalanmış, bıyıkları taranmıştı. Gözleri pırıl pırıl, bakışları sorgulayıcıydı ve başındaki denizci şapkası, muhtemelen, Teğmen Bethany'nin bir aylık maaşıyla ancak satın alınabilirdi. "Bana bunun benim gemim olduğunu söylediler.."

"Siz Chloe olmalısınız," diye karşılık verdi Bethany, her şeye rağmen büyülenmiş bir biçimde bu hoş hayvana pençesini uzatarak. "Ben kaptanım. Gemiye hoş geldiniz."

"Bir kaptan olarak çok gençsiniz."

Kurtarma gelinciği iç geçirdi. "Genç ama kararlı, öyle söylüyorlar."

Şarkıcı, sessizce gözlerindeki anlamı okumaya çalışarak, dikkatle Bethany'nin yüzüne baktı. Sonra gülümsedi, işte sıcak bir merhaba. "Dost olacağız, öyle değil mi?"

Bethany başıyla onayladı. Ve gülümsedi. "Benim söylediğim şeyleri yaptığınız sürece."

"Söz veriyorum, Kaptan. Bana odamı gösterebilir misiniz?"

"Elbette. Uzak değil, kıyıda. Konuk bölümündeki VIP süitinde kalacaksınız. Böyle tercih ediyoruz, Bayan Chloe."

"Bana Clo deyin, lütfen," diye karşılık verdi gösteri gelinciği. ''Eğer bir hikâye üzerinde çalışıyorsam, süitlerde kalmam. Gerçeği yaşamak durumundayım. Bir gözlemci olarak kalmak istemem."

"Bu kez, süiti tercih edebilirsiniz. Mürettebat bölümleri, doğal olarak, ayrılmış durumdalar. Kazazede bölümleriyse bizim lüks diyebileceğimiz türden değil. Aslında, bu bölümler pek öyle dayalı döşeli değil."

"Benim için yeterli. Eşyalarımı bırakayım, sonra mürettebatla tanışırım."

Bethany omuzlarını silkti, ona kamara iskelesi boyunca, dolapların olduğu bölüme kadar yol gösterdi, sağ taraftaki bir kapıyı açtı ve ışığı yaktı. "Korkarım, pek manzarası yok."

"Teşekkür ederim. Manzara için gelmedim. Sizin yaşadığınız gibi yaşamaya geldim."

Bethany bu cesaret karşısında gülümsedi. "Bu hayatı paylaşmak beni mutlu edecek. Yani bir kısmını: düzenli olarak yapılan şeyleri, eğitimi. Kuşkusuz, kurtarma sırasında bizimle birlikte olmayacaksınız, anlayışla karşılarsınız."

"Kurallar bunu yasaklıyor," dedi Chloe, "ayağınızın altında dolaşan bir gözlemciden sorumlu olamazsınız, kazazedeler için mümkün olduğunca çok yere ihtiyacınız var çünkü."

"Kesinlikle. Fırtına mevsimi neredeyse sona ermek üzere. Ama eğitimin de çok gerçekçi olduğunu göreceksiniz."

Başka soru kalmamıştı, ikisi birbirlerini çok iyi anlamışlardı. Fırtına dönemi ya da değil, Chloe Gelincik bir kurtarma operasyonunu, bu operasyonun her saniyesini ilk ağızdan anlatmak için gelmişti ve buna tümüyle hazırdı. Bethany ise, kendi adına, bu yazarı kıyıda bırakmaya, onu denizdeki tehlikeli yaşamdan uzak tutmaya oldukça kararlıydı.

Ama genç subay, bu "rock" yıldızının yazacağı hikayenin, Servis için çok yararlı olacağını, karar verme aşamasında olan binlerce genç ve belki, başkaları için hayatlarını tehlikeye atmaya hazır birkaç gelincik tarafından okunacağını biliyordu.

İkisi birlikte kamara iskelesinden yukarı çıkarken Boa da makine dairesinin arka merdiveninden gelerek önlerine çıktı. Makinist gelincik kaptanı selamlamak için pençesini kaldırdığı anda konukla göz göze geldi ve onu da selamladı. Ama, bakışları buluştuğu anda, konuğun nefesini tuttuğunu fark etmedi.

Chloe, yanlarından geçip giden bu iri yarı gelinciğe bakmak için başını çevirdi. "Peki, bu acaba...?"

"O, Boa," dedi Bethany. "Boa olmasaydı, siz ve ben bu güvertede duruyor olamazdık."

Gazeteci yeniden başını çevirip baktı, ama gelincik gitmişti. Normal olarak, dilini tutardı, ama kaptandan ilk anda hoşlanmıştı ve içtenlikle konuştu: "Bethany," diye sordu, "onu seviyor musun?"

Teğmen şaşırarak güldü. Bu sorudan iyi bir öykü çıkar, diye düşündü. "Ben bütün mürettebatımı seviyorum, Chloe. Tabii, Boa'yı da seviyorum."

"İşin tuhaf yanı, Kaptan," dedi "rock" yıldızı, şaşırmış bir biçimde başını iki yana sallayarak, "ben de seviyorum."

Bütün öğleden sonra boyunca, Bethany konuğuna karşı kibar davranmanın çok zor olmadığını anladı. Tuhaf bir hayvan, diye düşündü, sezgilerini sınayarak. Bir yandan hayat dolu, alımlı, açık, karizmatik. Diğer yandan da utangaç, hatta biraz ürkek.

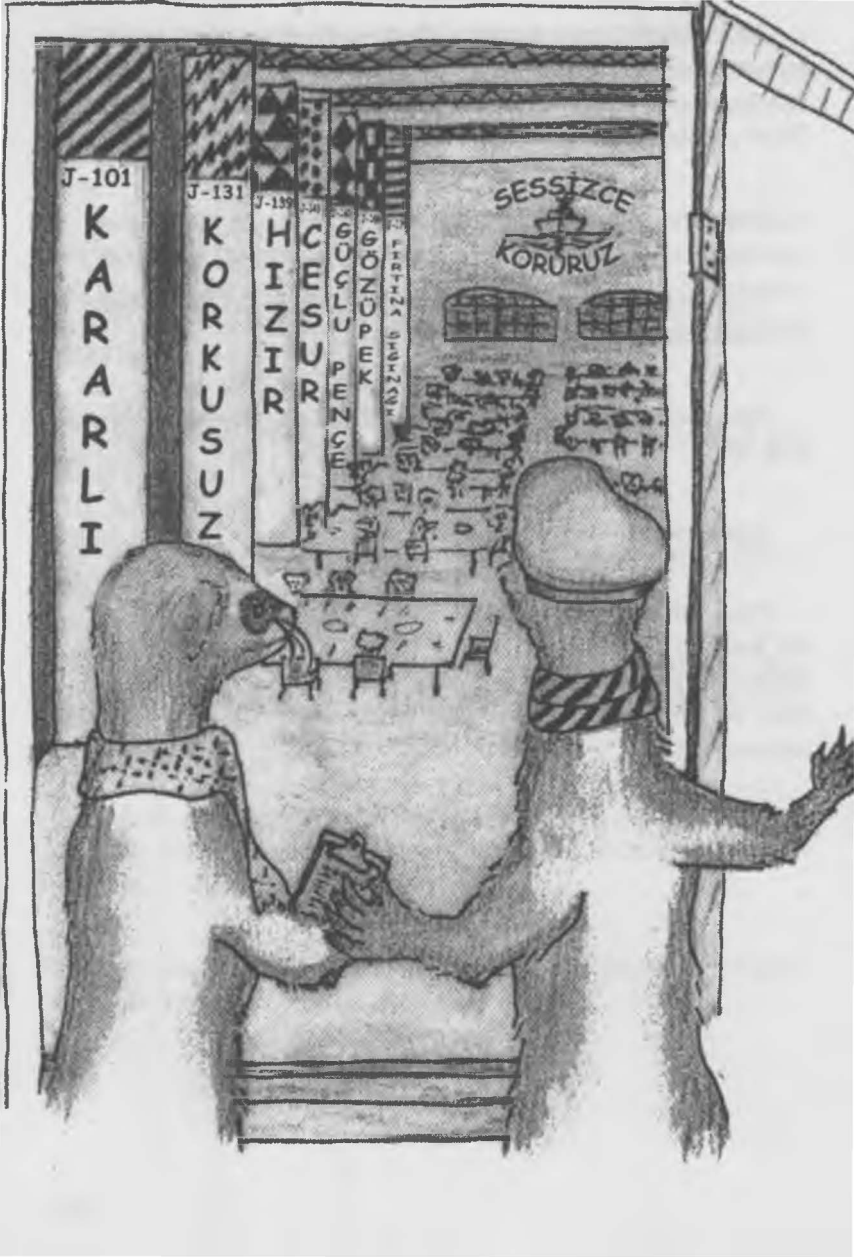
O akşam, istasyon yemekhanesinin kapısında:

"Önce sen," dedi Bethany. "Mürettebat masası iskele tarafında... şu soldaki masa."

Ama güzel konuk, içeri girmek yerine bekledi, titriyordu. "Bir dakika, lütfen."

Teğmen dönüp, şaşkınlıkla baktı. "İyi misin?"

Chloe, "İyiyim," diye karşılık verdi. "Durup bir nefes almam gerek, kendimi hazır hissetmek için..." Sonra kaçamak bir özür gülümsemesi. "Diğer hayvanları ne kadar seversen sev, çok yakına geldiklerinde duvarlar örüyorsun. Kendime bu duvarları yıkmam gerektiğini söylemeliyim."

J-101
KARARLI
J-131
KORKUSUZ
J-139
HIZIR
CESUR
GÜÇLÜ PENÇE
GÖNÜPEK
SESSİZCE
KORURUZ

Ardından, Chloe, omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı ve en baba müzik dergisinin kapağındaki kadar ciddi bir tavırla Maytime Kurtarma İstasyonu yemekhanesinden içeri girdi.

Birdenbire konuşmalar kesildi, salonda yankılanan sesler sustu. Yaklaşık yüz kadar baş kapıya çevrildi, gözler sabit, inanmayarak ve mutlak bir sessizlik içinde bakıyordu.

Chloe Gelincik? *Ünlü* Chloe Gelincik? *Maytime yemek salonunda*?

Denge çok kırılgan bir noktadaydı. Bir saniye içinde bir hayran akını olabilirdi.

"Devam edin," dedi Bethany, bu sessiz şaşkınlık içinde sesi kararlı ve netti. "Bayan Chloe bu sıcak ilginiz için size teşekkür ediyor." Ardından, tavana kadar yükselen, üzerinde, kırmızı ve sarı bantlardan oluşan bir bölümün altına, abanoz rengi harflerle *J–101 Kararlı* yazılı ve bir şövalyenin kalkanı gibi parlatılmış çelik bir plaketin yanındaki masaya doğru, uzun adımlarla yürüyerek Chloe'ye yol gösterdi.

O anda, o şaşkın sessizliğin ardından, salonu yeniden konuşmalar kapladı, ne var ki bu kez, Bethany, bu uğultunun kapıdan az önce giren kişiyle ilgili konuşmalar içerdiğini biliyordu. Bir parça ün hoş olmalı, diye düşündü, ama fazlası, bahse girerim, kolay sindirilecek bir lokma değildir.

Masada diğer tayfalarla konuşmakta olan Çavuş Vincent Gelincik, kız kardeşi geldiğinde çevik bir tavırla ayağa kalktı. "Mürettebat masası, dikkaaat!"

Masadaki dört hayvan, oldukları yerde kalkıp kaskatı dikildiler, üzeri eni konu yiyecek dolu masanın çevresinde dimdik ve hiç kıpırdamadan ve gözleri doğruca ileri bakarak duruyorlardı.

"*Kararlı*, rahat," dedi Bethany ve mürettebat rahatladı, dinlemek için başlarını çevirdiler. Bethany masanın baş tarafındaki yerini aldı, konuğunun oturması için yanındaki boş sandalyeyi çekti.

"Sizler, Chloe Gelincik'i tanıyorsunuz," dedi. "O sizi tanımıyor."

Masanın diğer tarafından, kardeşi ayağa kalktı ve başıyla onayladı. "Birinci Subay Vincent Gelincik, bayan. Sizi aramızda görmekten memnunuz."

Baş makinist gelincik, Vincent'in iki katı cüssesiyle, zorlukla, yarı yarıya doğruldu. " Biz tanışmıştık. Bana Boa deyin, bayan."

"Ben, Harley," dedi bitirim denizci gelincik. Doğruca Chloe'nin gözlerinin içine baktı,

"Dhimine," dedi en küçük gelincik, nefesini tutup bakışlarını kaçırarak.

Bethany, "Kurtarma Servisi'nin en iyi ekibi," dedi, kararlı bir tonda ve gururla.

"O zaman doğru yere geldim," dedi Chloe. "En iyi olmanın ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Sizin gibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Tuhaf bir sessizlik oldu. Boa hiç konuşmadan bu sessizliği bozdu. Bir eliyle bir tabak kabaklı limonlu fiyonk makarna, diğeriyle bir kâse Akdeniz salatası alıp, yüzünde gizli bir gülümsemeyle konuğa sundu.

"İyi besleniyoruz, biz," dedi.

Konuk güldü.

"Bizim gibi olmak nasıl bir şey?" dedi Dhimine utanarak. "Çalışma, çalışma, çalışma."

Harley başıyla onayladı, kendine altın gibi kızarmış bir spagetti ve vişneli pasta aldı. "Göreceksiniz, güzel bir günde yaptığımız hiçbir şey çok zor olmaz. Zor yanı, bu işi gece yapmak, yağmurda yalnızca yüz kulaç uzağı gösteren ışıldaklar, karda daha da az, dokuz şiddetinde esen rüzgâr, başınızın üzerinden aşan dalgalar..."

"Biraz bezelye, Harley?" Bethany, gözcüsünün dikkatini sakin bir biçimde başka yöne çekerek, gülümsedi.

Harley elini göğsüne koydu, çapkın bir tavırla başını kibarca öne eğdi ve kendisine uzatılan yumuşak yeşilliği kabul etti.

Chloe'nin gözleri büyümüştü. "Bu kadar mı kötü?"

"Hayır," dedi Boa, kocaman pençesiyle tuttuğu bir havuç çubuğunu ısırarak. Yakışıklı gözcüye bakarak sırıttı. "Yalnızca etkilenecek bir bayan olduğunda bu kadar kötüdür."

"Anlat Chloe'ye, Harley," diye araya girdi Bethany. "Çoğunlukla rutin bir iştir bu, öyle değil mi?"

Gözcü başıyla onayladı, kabullenmişti. "Peki, efendim." Chloe'ye döndü, o güzel gözler gözlerinin içine bakıyordu. "Çoğunlukla yakıtı tükenmek üzere olan gemilere ya da kaybolmuş gemilere veya kendini iyi hissetmeyen ve acilen karaya çıkması gereken birilerine eşlik ederiz. Çok heyecanlı bir hayat değil. Rutin, kaptanın dediği gibi, çoğunlukla." Bakışlarını önündeki tabağa eğdi.

"Çoğunlukla tekdüze," dedi rock yıldızı, "ama her zaman değil?"

Harley sevinçle başını kaldırdı, omuzlarını silkti. "Her zaman değil."

"Gerisi hep çalışma, Bayan Chloe," dedi Dhimine. "Motorlar çalışır ve denize açılırsınız, saate karşı. Dalgakırandan ilk çıkan tekne. Kurtarma bölgesine ilk varan tekne. Kayıp Fare'yi bulma süresi."

Bethany, konuğunun bardağına yüksek dağlardan gelen kar suyu dökerken, "Bu iş hep zamana karşıdır, Clo," diye açıklama getirdi. "Eğer kronometreni evde unuttuysan kaygılanma, gemide bir sürü var."

Konuk, başını kaldırıp salonda göz gezdirdi, gördüğü şey, daha çok, kendine bakan gözlerdi. Kurtarma ekiplerinin masalarını uzun flamalardaki armalar belirliyordu, her tayfanın boynunda kendi gemisinin renklerinde bir fular bağlıydı.

Sarı ve mavi şimşek çizgilerinden oluşan bir alanın altında: *J–131 Korkusuz.*

Kırmız ve yeşil üçgenler: *J–139 Hızır*

Yeşil ve sarı puanlı: *J–143 Cesur*

Beyaz ve siyah baklava: *J–160 Güçlüpençe*

Mavi ve beyaz damalı: *J–166 Gözüpek*

Altın rengi ve siyah bantlar: *J–172 Fırtına Sığınağı*

Nasıl bir duygu acaba, diye merak etti Chloe, o dondurucu karanlık sularda, ölümün dehşetini yaşarken, insanın karanlığın içinden çıkıp gelenleri görmesi? Öyküm orada, o karanlığın içinde başlayabilir mi?"

"Her mürettebat en iyisidir," diye fısıldadı.

Boa başıyla onayladı. "Denizden kurtardıkları iliklerine kadar ıslanmış zavallı hayvanlar için, Bayan Chloe, tam üstüne bastınız, onlar en iyilerdir!"

BÖLÜM 5

Chloe imza atmakla geçirdiği saatler için özür diledi, içi doldurulmuş ve fırınlanmış armuduna hiç dokunmamış, harika kokusuna ve baharatlarına karşın panfortesinden* bir lokma bile almamıştı. Sonra *Kararlı*'nın mürettebatıyla birlikte yemek salonundan çıkıp gemiye doğru yürüdüler, ayın ve rıhtımın ışıkları yol boyunca uzanan suda oynaşıyordu. Deniz çekilmişti ve hava, deniz ve tuz kokusuyla ağırlaşmıştı.

Dhimine, Chloe'ye, *Kararlı* için bir şarkısı yazmayı düşünüp düşünmediğini sordu, utanarak.

"Şarkı değil," diye yanıtladı Chloe. "Bir öykü. Sizi hep merak etmişimdir. Birçok gelincik sizin kim olduğunuzu, neye benzediğinizi merak ediyor. Ben bu hikayeyi anlatmak istiyorum."

* Badem, kestane, fındık, kuru incir, bal ve çikolatadan yapılan bir İtalyan tatlısı. (Çev. n.)

"Ben de sizi merak ediyorum," dedi Dhimine. "Zsa–Zsa ve Mistinguette'i merak ediyorum. Siz gerçekten Ünlü Gelincikler dergisinde anlatılanlar gibi misiniz?"

Chloe güldü. "Basın her zaman hikâyenin tamamını anlatmıyor. Herkes ZsA–Zsa'nın vahşi bir gelincik olduğunu düşünüyor, oysaki o eğlence hayvanı değil, hem de hiç değil. O iyi bir okuyucu. Gelincik tarihi. Arkeoloji. Eski şeyleri seviyor. 'Tarih tekerrürden ibarettir,' diyor."

Harley'in nutku tutulmuştu. "Şaka yapıyorsunuz! Gösteri Gelincik'i Zsa–Zsa? Okuyor öyle mi?"

"Pençeli Ansiklopedi," dedi Chloe, bu şok sessizliğinde. "Ve Mistinguette... Misty'nin dünya kadar bir yüreği var. Aramızdaki en duygusal kişi o. Şarkı sözleri yazıyor, şarkı söylüyor, dans ediyor, ama her zaman Bay Harika'nın gelip merhaba demesini ve dünyayı yerinden kaldırmakta ona yardım etmesini bekliyor."

Hafif bir esinti yazın gelmekte olduğunu fısıldıyordu.

"Peki, bize kendi hakkında..." diye sordu Bethany, "neler söyleyeceksin, Clo?"

Güzel kaşlar bir an için çatıldı. "'Clo hep hareket halinde,' derler. 'Hiç yerinde durmaz. Sürekli olarak daha önce hiç görmediği bir şey arıyor.'"

Altı hayvan Kararlı'ya çıktılar, biri dışında tümünün pençesi şapkasındaydı; yelken direğinin ucunda dalgalanan GKS bayrağına bir selam. Bayrağın ardındaki gecenin içinde, yıldızlar kayıtsız ve umursamaz, göz kırpıyorlardı.

İyi geceler dilendi ve kaptan, yazarı kazazedelerin bölümündeki yerine götürdü. "Peki Chloe'nin aradığı şey...?"

Konuk, kapıda bir an durdu. "Bilmiyorum, Bethany." Subayın omzuna dokunup iyi geceler diledi, dostunun yüzüne bakan biri gibi baktı ona. "Hayal edebileceğimiz her şeyin ötesindeki güzelliği bilir misin? Aradığım şey orda işte, biliyorum bunu. Bir kere görmek istiyorum bu güzelliği."

BÖLÜM 6

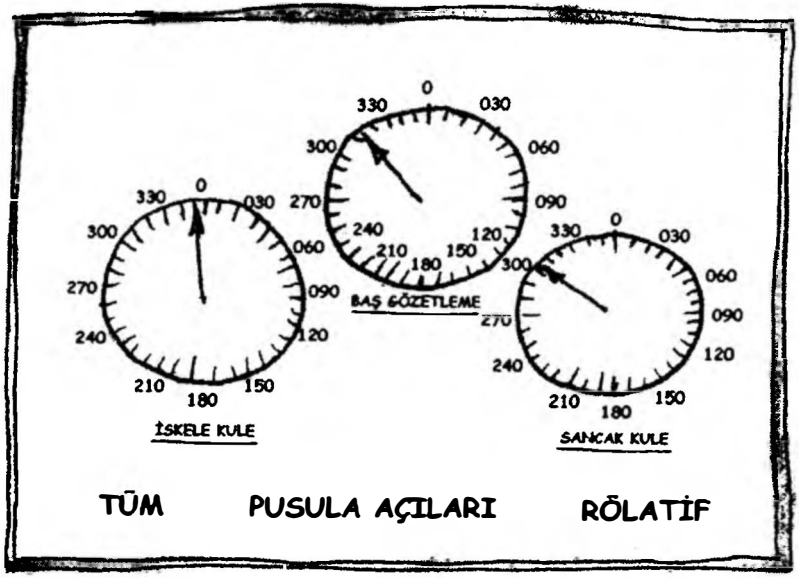
Sonraki haftalarda Bethany, Chloe Gelincik'in yaz–ve–kaç türünden bir gazeteci olmadığını anladı. Mürettebatla, *Kararlı*'yı temizleyip parlatırken onlara yardım ederek, kimi zaman onlar geminin sistemlerini kontrol ederken bir kenarda durup izleyerek ve dinleyerek günler geçirdi.

Günlük devriye öncesi kontrollerde köprüde kaptanın arkasında duruyor, dahili telefondan söylediklerini dinliyordu.

"Sancak Kule, istasyon kontrol, lütfen."

Hoparlörlerden, "Ana ışıldak açık...," diye Dhimine'nin esi duyuldu ve kuleden, gün ışığında bile parlayan bir ışık demeti fışkırdı, "...ve kapalı. İkinci ışıldak açık... ve kapalı. Sis fişekleri, paraşüt fişekleri, işaret fişekleri ve fırlatıcılar yüklendi ve emniyette, sefer ışıkları yeşil. Cankurtaran sandalları yerinde ve emniyette. Pelorus* – üç–altı–sıfır derece..."

* Rota üzerindeki çıkıntılı nirengi noktalarını belirlemek için pusula ile birlikte kullanılan gösterge. (Çev. n.)

"Pelorus nedir?" diye sordu Chloe.

Bethany göstergeye dokundu. "Nirengi noktalarını gösterir."

"...iki–yedi–sıfır ve üç–altı–sıfır. Otomatik kamera açık, kapaklar kapalı. Sancak Kule denize açılmaya hazır."

Kaptan kronometresine bastı, yorum yapmadan zamanı kaydetti. "İskele Gözetleme istasyon kontrol," diye çağrı yaptı.

Harley'in, "Ana ışıldak açık...," diyen sesi duyuldu.

Bethany her tayfanın diğerinin görevini yerine getirecek şekilde eğitilmesinde ısrarlıydı, böylece içlerinden herhangi biri, gerektiğinde, gemiyi kumanda edebilirdi. Mürettebatın her üyesinin, diğerlerini, kendi istasyonunda eğitmesini istiyordu, ki bu da, temel olarak, onun ve Boa'nın motor ve denizcilik dersleri vermeleri anlamına geliyordu.

Göreve çıkmak üzere hazır beklemediği durumlarda, *Kararlı*, kendi deneme çalışmasına çıkıyordu, Dhimine ve Harley köprüde durarak gemiyi rıhtımdan çıkarıyorlar, otomatik pilot ve radar yardımıyla yüksek hızda çalıştırarak kurtarma çalışması yapıyorlar, Boa, kurtarma halatını suyun içinde neredeyse görünmeden salınan şamandıraya atıncaya kadar fırlatıcıları ateşliyordu.

Chloe dinliyor, izliyor, hatta zaman zaman dümene geçiyordu. Karanlıkta ışıldakları açıyor, kapatıyor ve bazen, sırf nasıl bir duygu olduğunu anlamak için, bir paraşüt fişeği ateşliyordu.

"Sanki suyun üzerine hantal bir kuyruklu yıldız salıvermek gibi," diye yazdı. "Pençemin bir dokunuşuyla geceyi, iki dakika on dört saniye süreyle, gündüze çevirdim."

Kısa bir süre sonra, içten içe eğer gerekirse bu gemiyi kullanabileceğine inanmaya başladı. Yine de çalışıyordu. Kazazedeler bölümündeki hamağının yanında araştırma kitapları vardı: *Gelincik Kurtarma Servisi'nin Tarihçesi, Denizdeki Küçük Hayvanları Kurtarma Stratejileri ve Taktikleri, Denizci Gelincik'in El kitabı, Gemi Motor Operatörü Elkitabı, Dalgalı Denizlerde Küçük Tekneler, Kahraman Gelincikler: GKS'den şaşırtıcı Öyküler.*

Makine dairesini ziyaretlerinden birinde, "Burada mutlusun sen, Boa," demişti. "Bu yeri tanıyorsun, burayı seviyorsun. Dünyada ömürleri boyunca sevdikleri şeyi bulamadan yaşayan kaç tane hayvan var..."

İrikıyım gelincik, monte etmekte olduğu enjektörün yağlanmış kenarından başını kaldırıp Chloe'ye baktı. "Bunu söyleyemem Bayan Chloe," diye karşılık verdi, "ama benim işim onları bulmak."

Seçimlerimiz nasıl da öğretici oluyor, diye düşündü gazeteci, ve dersimizi çalışmakta ne kadar da kararlıyız!

"Annem bana anlattı," dedi Vincent, bir gece kurtarma çalışmasından geç saatte döndüklerinde, "ve ben hiç unutmadım." Uzun bir süre konuşmadı, ikisi geminin ortasında durup ışıltılı köpükleri izlediler. "Vink, ne kadar kötü olursa olsun, eğer her sorunu çözebilecek, başka hiç kimse yapamazken sana mutluluk verebilecek bir gelincikle tanışmak istiyorsan, neden aynaya bakıp 'merhaba' demiyorsun."

"Bir hayvanla ilgili çok şey öğrenmek mümkün," diye yazdı Chloe o gece, "eğer onu rahatlatacak şeyin ne olduğunu bulursan." Bethany, diye.düşündü, 'rahatlığı' birbirinden farklı canlıları disiplinli, güçlü bir sevgiyle kaynaştırmakta ve sonra bu gücü doğaya karşı mücadeleye sokmakta buluyordu. Bir deniz subayı gelincik olarak ustalığının özü buydu. Kaptanın, sevginin her şeyi fethedebileceğini bilmeye ihtiyacı vardı ve eğer gerekirse, bunu kanıtlamak için yaşamı üzerine bahse girmeye hazırdı.

Chloe ikinci defteri ve bir üçüncüsünü doldurmuştu ama, zaman geçtikçe kendini dışarıdan gelen bir ziyaretçiden çok *Kararlı* ailesinden biri gibi hissetmeye başlamıştı. Eğer mutlaka bir gözlemci olması gerekiyorduysa, içten bir gözlemci olacaktı.

Chloe mürettebatla öyle yumuşak ve öyle sorunsuz kaynaştı ki, Bethany değişikliği hiç fark etmedi. Boa gazeteciye düğüm atma sanatını öğretti ve Chloe önce bir Maymun Yumruğu'nu* birkaç saniye içinde

* Üç boğumlu bir tür gemici düğümü. (Çev. n.)

yapmayı başarıncaya kadar, sonra sanki sihirli bir numara yaparmış gibi ıskalarya* bağı atıncaya ve en zoru da bileğinin bir hareketiyle baş halatının ucunu hızla hareket ettirinceye kadar hiç bıkmadan çalıştı.

Boa, çocukken, Montana'da, Monty Gelincik'in Gökkuşağı Koyun Çiftliği'nde ve Çiftlikpençe Eğitim Merkezi'nde bir yaz kaldığını itiraf etti. Bu bir sır değildi, ama Boa bunu daha önce kaptan dışında kimseyle paylaşmamıştı. "Rock" yıldızına şahane denizcilik öyküleri anlattı ve her öyküden sonra Boa'nın Doğruluk Peri'si o ince fare sesiyle kıssadan hisseyi söylediğinde ("...ve işte motor kapaklarının üzerindeki ağzı açık bal fıçılarını asla bırakmamamızın nedeni budur.") Chloe öyle güldü ki, göz yaşlarıyla çaresiz, Boa'ya yaslandı.

Bir gün seyir hızında gerçekleştirilen bir çalışmadan dönerken, Bethany ve Chloe köprüde yalnızdılar.

"Teşekkürler, Kaptan."

"Bir şey değil, Clo." Bethany dahili telsizin düğmesine bastı. "Tüm motorlar dörtte üç yol ileri, şef, haydi."

"Tüm motorlar dörtte üç ileri, tamam," diye karşılık verdi Boa, sesinin arkasında motorların gümbürtüsü duyuldu.

Güvertenin altından gürültüler yükseldi ve tekne, gövdesi havaya kalkarak, ileri doğru atıldı. Işıldayan su iskele ve sancak taraflarına doğru sıçrayarak ikiye ayrıldı, bulanık abanoz rengi denizin üzeri bir anda kar beyazı köpükle kaplandı.

* Halat ya da demirden yelken direği merdiveni. (Çev. n.)

"Gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi yazar. "Ben buna alışık değilim."

Kaptan gülümsedi. "Herkes sana izin verir, Clo," dedi. "Seni seviyorlar! Sen büyüleyicisin!"

Dahili telefona dokundu. "*Dalgakıranlar için gözcüler.*"

"İskele Kule," dedi Harley.

"Sancak Kule," Dhimine'in sesi duyuldu.

İki pelorus yineleyici rotanın birkaç derece sağına salındı. Bunları, Çavuş Vincent Gelincik'in baş taraftaki görev yerinden bir üçüncüsü izledi.

"Ön gözetleme dalgakıranda," diye çağrı gönderdi.

Bethany, kanala sağ açılı bir giriş yapmayı planlayarak Kararlı'yı rotada tuttu. Radar yardımıyla seyredebilirdi, ama o zaman elektronik kumandalar yanlış yapabilirdi, bunu biliyordu ve eğer böyle olursa da gemi ancak ustalık ve hünerle yönetilebilirdi.

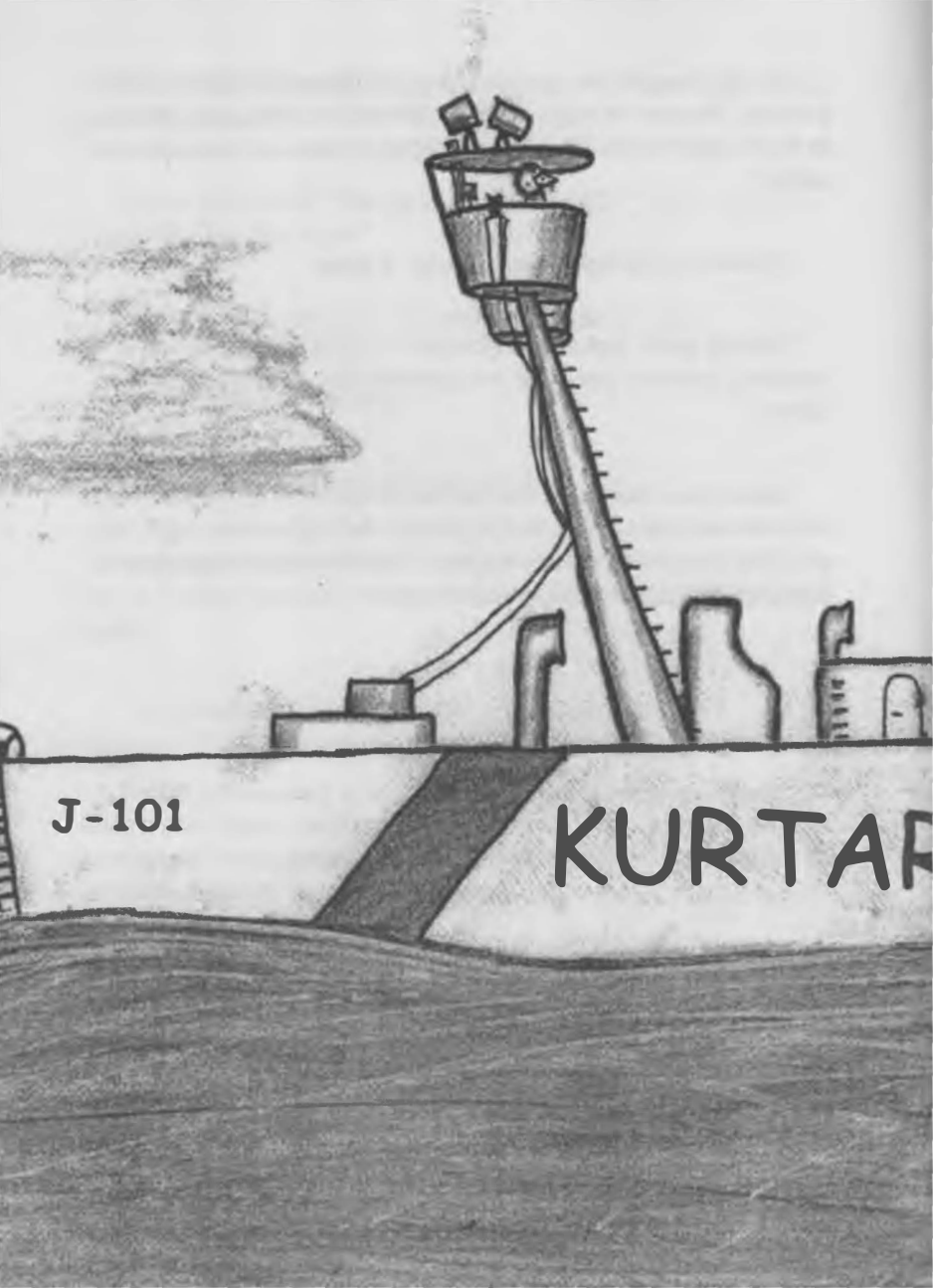
"Eğer şöhret büyüleyiciyse," dedi Chloe, "bu büyü benim sürekli dışında kaldığım bir ekrandır. Eğer bekledikleri şeyi yapmazsam ve eğer bekledikleri şeyleri söylemezsem düş kırıklığına uğruyorlar; bu durumda umdukları kişi değilim. Bazen, insanların beni, olmamı istedikleri gibi yansıtan bir... bir ayna olarak değil de, ben olarak görmelerini istiyorum.

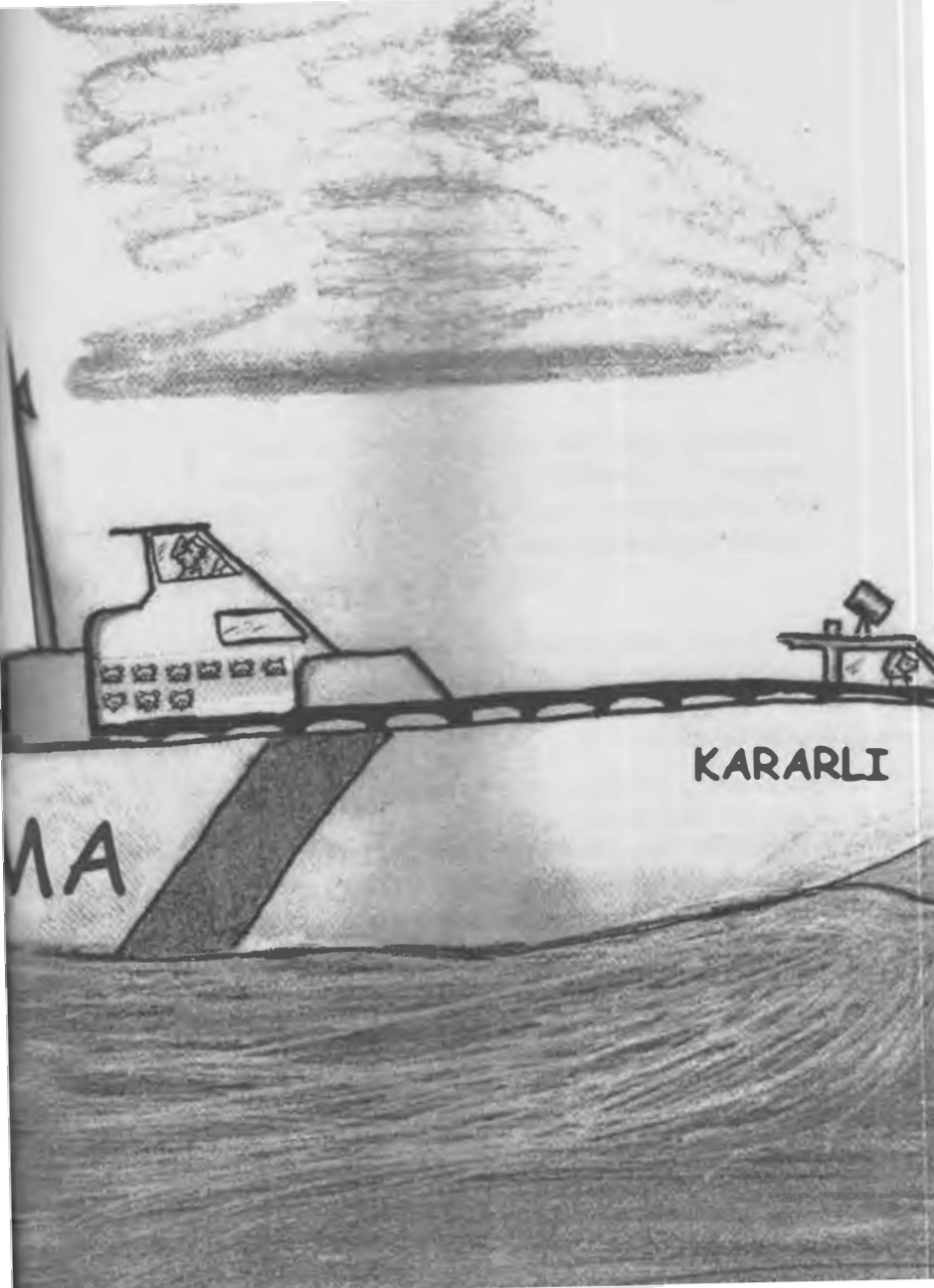
"Senin aynadaki bir yansıma olduğunu düşünmüyorum ben," dedi Bethany. "Boa'nın da düşündüğünü sanmıyorum. Hatta, artık Dhimine de böyle düşünmüyor. Dhimine utangaçlığını yendi, sana sırlarını anlatabilir."

"Benim teşekkürümün nedeni de bu, Kaptan."

Bethany görev şapkasının, güneşten ve tuzlu sudan lekelenmiş ve buruşmuş kurtarma şapkasının tereğine dokundu. "Biz hizmet için buradayız."

Günler geçti, Bethany, Chloe'nin denizci gelincik eğitim sisteminin bir ürünü olmadığını, onun disiplininin Servis'te öğrenilmiş değil, kişisel olduğunu unuttu. Kısaca, Kaptan, Chole'nin onun mürettebatı olmadığını, bir "rock" yıldızı olduğunu unuttu.

J-101
KURTAR

KARARLI
MA

BÖLÜM 7

17 Nisan'da, Derindeniz Kaşifi adlı gemi, Kanada'nın batısındaki gri balina göçünü izledikten, yol boyunca akıntıları ölçtükten, deniz sıcaklıklarını karşılaştırdıktan ve planktonları saydıktan sonra Alaska Körfezi'nden döndü. Bu bir keşif gezisinin son bacağıydı.

Gemide bir Calico* kedi, bir Shetland çoban köpeği, bir Endonezya papağanı, yetmiş bir gemi sıçanı ve serüven peşinde koşarken gemiye çıkmış otuz beş fare vardı.

Gemide, ayrıca, her birinin kafası denizler ve gökyüzünün uzak köşeleri hakkında binlerce soruyla dolu kırk dört mürettebat ve bilim adamı vardı. Elektronik şebekeler gibi, bir zamanlar bomboş olan bilgisayar diskleri şimdi yanıtlarla doluydu. Malezya'nın ağaçlarından Mindanao çukurunun derinliklerine kadar, hayvan yaşamları hakkındaki yepyeni bulgular, gezegenin atmosferinin en uzak köşelerinden gelen fısıltılar, mühürlü muhafazalarda güven altına alınmıştı. Bu disklere, denizin, yaşamları için kendisine bağlı olan hayvanlara son haykırışı kaydedilmişti.

* Üç renkli (genellikle kahverengi, siyah ve beyaz) kıvrık kuyruklu kedi. (Çev. n.)

Derindeniz Kaşifi, Vacouver Adası'ndan ve Juan de Fuca Boğazı'ndan geçerken, batıya doğru hareket eden alçak basınç sistemi, başlangıçta yalnızca ufuktaki bir kıvrımdan başarılı bir yolculuğun başlığındaki bir tırnak işaretinden başka bir şey değildi. Sahildeki ya da denizdeki hiç kimse gökyüzündeki tuhaflıkların uydular için bir fotoğraf fırsatından başka bir şey olmasını beklemiyordu.

Ama dört gün içinde, *Derindeniz Kaşifi* sekiz şiddetindeki rüzgâr ve karşı koyamayacağı büyüklükteki dalgalar tarafından dövülerek Maytime'ın kuzeyindeki kayalıklara doğru sürüklendi. Zaman zaman geminin baş tarafı havaya kalkıyor ve boşlukta asılı kalıyordu, giderek pompalar gemiye çöken denizi dışarıda tutamaz oldular. Gece yarısını geçtikten kısa bir süre sonra, *Derindeniz Kaşifi*, güvenlik için bir kurtarma gemisinin eşlik etmesi isteğini iletti.

Birkaç dakika sonra, aniden saldıran dev bir dalgayla geminin kıç tarafı havaya kalktı, gök gürültüsü gibi bir gıcırtıyı takiben, parçalanan çeliğin fırtınayı sağır edecek kadar güçlü sesi duyuldu. Tam hızda dönerken bükülen sancak pervanesinin şaftı kopup ayrılırken oluşan kocaman deliklerden yüklenen deniz, bir sel gibi içeri hücum etti.

Şimdi çağrı değişmişti: "Mayday, Mayday, Mayday!* Burası *Derindeniz Kaşifi, Derindeniz Kaşifi*. Sancak pervanesi şaftını, dümenimizi kaybettik, ön ambarı ve makine dairesini su bastı. Konumumuz, Moray Resifleri Radyo istasyonuna göre iki–altı–iki derecelik rota üzerinde üç nokta iki mil. Gemide kırk dört kişi var. Mayday, Mayday, Mayday. Burası *Derindeniz Kaşifi*..."

Tam o sırada radyo sustu, anten havada uçuşan enkaz parçaları tarafından parçalanmıştı. Ama mesaj ulaşmıştı ve o anda Maytime'ın sirenleri gecenin içinde acı acı haykırmaya başladı.

* İmdat çağrısı. (Çev. n.)

Bir saniye önce hamağında mışıl mışıl uyuyan Teğmen Bethany Gelincik, paldır küldür güverteye koştu, *Kararlı*'nın köprüsüne doğru son sürat giderken ayılmıştı. Mikrofonun düğmesine hızla bastı, sesini sakinleştirmek için bir an duraksadı ve ardından bu da sanki bir başka çalışmaymış gibi konuşmaya başladı.

Önce makine dairesine, "Boa Bir Numaralı motoru çalıştırın, iki Numaralı motoru çalıştırın," diye seslendi. Makinist gelinciğin uyanık olup olmadığını ya da sirenlerden sonraki çeyrek dakika içinde hazır olup olmadığını sormadı bile.

Gemi hoparlörlerinin düğmesine bastı. "Güverte mürettebatı, güverteye. Tehlikede olan bir gemiden çağrı aldık." Sesi hoparlörlerden yükselerek çıktı, aşağıda yankılandı ve mürettebat, görev yerlerine varmak üzere kamara iskelesine doğru koşuşturdu.

"Chloe Gelincik, hemen kıyıya, lütfen; Chloe, kıyıya çık, hemen şimdi, lütfen!"

İlk siren sesiyle birlikte, "rock" yıldızı, kafasının içi karmakarışık olarak uyanmıştı; şimdi hoparlörlerden onu adı duyuluyordu. Gemi denize açılıyor olamazdı! İnanmaz bir tavırla hamağından indi. Aklı başında hiçbir gelincik *düşünemezdi ki*...

Aşağıda motorlar, çoktan sarsılmaya başlamışlardı.

"Halat atmaya hazır olun," dedi hoparlörler. Sonra: "Baş halatını atın."

Chloe düşe kalka kamara iskelesine doğru koştu.

"Kıç halatını atın."

Gazeteci durdu, merdivenin pençeliğine tutundu. Hâlâ uyanamamıştı, hareket edemeyecek kadar kokmuştu. Fırtına mevsimi geçti. "Çalışma hemen hemen her zaman sakin sularda olacak artık..."

Hoparlör ısrarla devam ediyordu. "Chloe Gelincik, derhal kıyıya, lütfen." Ardından, sert bir tonda: "*Clo, sahile çık!*"

Chloe basamaklarda donup kalmıştı. Bu bir düş olmalıydı.

"Tüm motorlar çeyrek yol geri."

Kararlı hareket etmeye başladı, Chloe ayaklarının altında bu hareketi hissedebiliyordu. Bot bu fırtınada denize açılıyordu!

"Orta halatları atın."

Chloe, bunların tümünü dinliyordu, pençelerini sıkmıştı. Kendini, kamara iskelesinde tüm bunlar olurken uzaktan izleyen, kendi hayatını korumaya çalışan bir gözlemci gibi görüyordu.

"Motorlar çeyrek yol ileri. Mürettebat görev yerlerine, can yelekleri ve emniyet kemerleri. Ön gözetleme, bana bir ışıldak yak, lütfen. Tüm motorlar yarım yol ileri... tüm motorlar dörtte üç yol ileri."

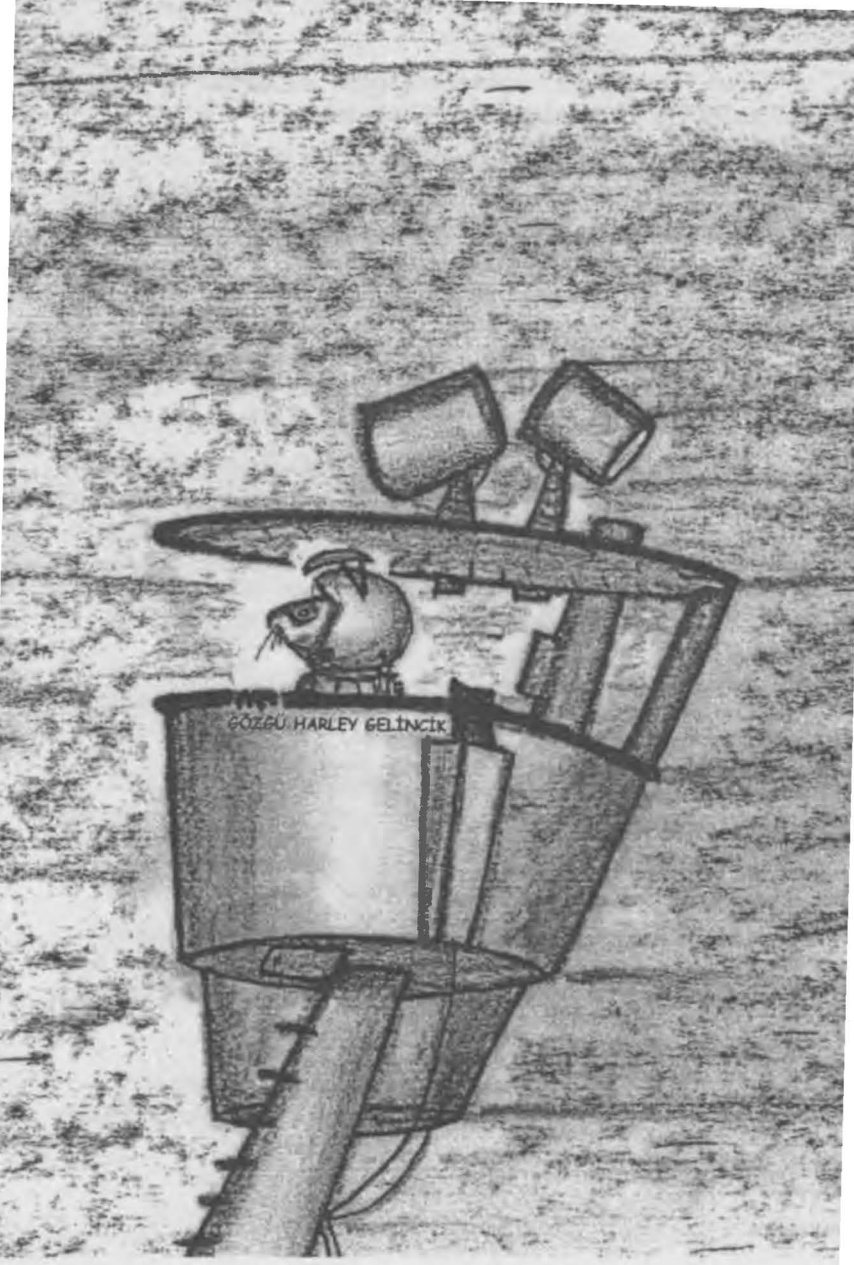
Kararlı, dalgaların üzerinde baş–kıç yol alarak ilerlemeye başladı, giderek hızlanıyordu, ama daha rıhtımdan ayrılamamıştı.

Chloe, tökezleyerek kazazede bölümüne geri döndü, can yeleğini buldu, hızla giydi. Sonra durdu, titremeye başladı.

Köprüde Bethany, fırtınanın acımasız soluğunu hissediyordu, şimdiye kadar görmediği ölçüde öfkeli bir soluktu bu ve Bethany son hızda bu soluğun içine doğru yol alıyordu.

"Sancak Kule, İskele Kule ilerdeki dalgakıranın üzerine ana ışıldakları tutun. Tüm gözcüler, istasyon kontrolleri, lütfen."

Çalışma, çalışma, çalışma, demişti Dhimine. Şimdi hoparlörlerden duyulan onun sesiydi ve kaptanınınki kadar sakin ve tekdüzeydi. Ana ışıldak açık. Yardımcı ışıldak açık... ve kapalı. Sis fişekleri, paraşüt fişekleri, işaret fişekleri ve halat fırlatıcılar dolu ve güvenli, devir ışıkları yeşil..."

GÖZGÜ HARLEY GELİNCİK

Kaptan, kule kontrollerini dinledi, mahsur kalmış geminin konumunu haritasında işaretledi, pusulanın yönüne göre kaza bölgesinin yerini tahmin etmeye çalıştı, otomatik pilotu Sabit İstikamet'e ayarladı ama devreye sokmadı, *Kararlı*'yı pençeyle kumanda etmeyi tercih etti.

Geminin gövdesini ve zırhlı camları döven yağmur, çelik gövdede çakıl taşları gibi ses çıkarıyordu. Işıldakların altında, kanalın rüzgâr yönündeki tarafında sular beyazdı, J–101 denize doğru ilerlerken kıyıya vuran dev dalgalar kayaları neredeyse tamamen örtüyordu.

Bu ilginç olacak, diye düşündü Bethany. Daha şimdiden, daha sonraki konumunu hayalinde canlandırarak, mahsur kalan gemiye nasıl yanaşacağını planlıyordu. Eğer istasyonu rüzgâr altı yönünde, mümkünse ileri doğru tutarsak, Sahil Koruma filikaları için geminin ortasında ve arka bölümünde çalışma alanı kalır, ama bu durumda biz gemiyle sahil arasında sıkışırız, hayvanları aramak için fazla zamanımız kalmaz. Eğer istasyonu rüzgâra karşı tutarsak, çalışmak için daha çok zaman kazanırız, ama bu kez de deniz daha kaba dalgalı olur...

"Merhaba *Kararlı*, burası *Güçlüpençe*. Kanaldan çıkmak üzereyiz. Işıklarınızı göremiyoruz. Konumunuzu söyleyin."

Bethany mikrofona konuştu, "Kule gözcüleri, kanala doğru tali arka ışıklarınızı yakın."

Dalgakıranların arasından hızla ilerleyen geminin dümen suyu üzerine iki ışıldağın aydınlığı düştü.

Kaptan mikrofonu kaldırdı, bir değişim göreviyle Maytime'da bulunan ve Kanadalı olan Kaptan Chester Gelincik'e seslendi. "Merhaba *Güçlüpençe, Kararlı* Markör Dört'te, sizin için arka ışıklarımız yaktık."

Uzun bir sessizlik. "Görünürde hiçbir şey yok, Bethany. Hızın nedir?"

"Tam yol ilerliyoruz. Kırk mil."

Bir başka sessizlik, bu kez daha uzun. "Kurtarma bölgesinde görüşürüz, ha?"

Kararlı dalgakıranlardan çıkarken, Bethany, bir an, geminin karaya oturmuş olduğunu düşündü. Deniz kraterlerle dolu ay yüzeyi gibiydi: radyo anten direği yüksekliğinde dimdik yamaçlar, karinasının* altında ağzını açmış derin mağaralar. Dev dalgalar geminin baş tarafını yamyassı edercesine balyoz gibi dövüyorlardı. *Kararlı* böyle bir denizde yüksek hızda yol alamazdı.

Bethany, "Tüm motorlar standart yol ileri," diye komut verdi makine dairesine.

"Standart ileri, tamam," diye yanıtladı Boa, jikleleri yavaşça geri çekerek. Gemi hemen yavaşladı, makine dairesinden gelen uğultu artık önceki kadar vahşi değildi.

Bethany, "Nasıl gidiyor, İleri Gözcü?" diye sordu.

"Sorun yok, efendim," dedi kardeşi, karanlıkta dalgaların tepesini gece–görüş lensleriyle taramaya devam ederek. "Tehlikedeki gemi görünürde yok."

* Bir teknenin su altında kalan kısmı, ıslak kısım.

Kaptan, seni seviyorum, Vink, diye düşündü.

"Gözcüler, selam, son bildirdiğimiz konumdan üç mil ilerdeyiz. Yolumuz oniki dakika sürecek, eğer gemi rüzgâr yönünde sürüklenirse, daha da az olabilir. Radar bağlantımız yok ve bir süre daha olmayabilir. Zor görünüyor."

BÖLÜM 8

Derindeniz Kaşifi'nde, fareler ve deniz sıçanları, tanıdıkları dünyanın eğilip yan yatışını izliyorlardı. Jasper Olgunfare, en yaşlı olmasa da, denizde herkesten daha çok zaman geçirmişti ve bu yüzden diğerleri gözleri büyümüş bir biçimde ona döndüler. Bu korkunç gıcırtı gürültüsü ne anlama geliyordu, geminin burnunun havaya kalkması, tuzlu suyun hiç olmadığı yerlere dolması mı demekti bu?

"Her şey yolunda gidecek," dedi Jasper Olgunfare. "Sahile yakınız ve eğer gemi tehlikedeyse kurtarılmayı ümit edebiliriz. Bizi limana çekerler." Çevresini saran yüzden fazla kemirgenin kaygılı yüzlerine baktı, fareler daha şimdiden titremeye başlamışlardı. "Eğer su B güvertesine ulaşırsa, gemiyi kaybedebiliriz, bu durumda hepinizin ön tarafa zincirliğe, demir zincirine kadar gitmenizi ve burada zincir deliklerine sıkı sıkı tutunmanızı istiyorum. Sammy'yi yanıma alacağım ve biz şimdi oraya gideceğiz. Kurtarma gelinciklerinin, bizi buradan çıkarabilmek için her türlü yardımımıza ihtiyaçları olacak."

"Eğer gelincikler gelmezse ne olacak, Jasper?"

"Gelincikler her zaman gelirler."

Fare ürperdi. "Ya gelmezlerse?"

"O zaman zincir deliğinden atlar ve yüzerek kurtuluruz."

"Jasper, ben yüzme bilmem!"

"Öyleyse, sen de benim pençemi tutarsın ve birlikte atlarız."

Arka tarafta bir ses daha yükseldi. "Ben de yüzemem..."

"Bir geminin başı dertte olduğunda, gelincikler gelir," dedi Jasper kararlı bir tonda. "Ve kurtarma kafesini üzerimize sarkıttıklarında, hiçbir şekilde, 'önce ben!' çığlıkları ve panik istemiyorum. Önce en genç hayvanların binmesini istiyorum ve geridekilerden de sakin kalmalarını bekliyorum. Önce fareler, ardından diğer tüm hayvanlar ve en sonra deniz fareleri. Ben atlamalarını söylemedikçe hiç kimse bu gemiden atlamayacak."

"Kediyi de kurtaracaklar mı?"

"Hepimizi kurtaracaklar. Gemi tehlikedeyken kedi bize zarar vermez. Deniz yasasıdır bu." Başka soru için beklemedi. "Sammy, haydi gidelim."

Kararlı'nın başaltında, Chloe Gelincik tamamen ayılmıştı. Çoğunlukla gelincikleri deniz tutmaz, ama korkabilirler. Chloe için en kötü şey, gemideki diğer her hayvanın yapacak bir işi olmasıydı, onlar görevlerine tutunabilirlerdi. Chloe'nin yapabileceği tek iş, hamağına tutunmak ve beklemekti.

Harley'in –kurgu– fırtına öykülerini dinlemişti. Şimdi bu fırtınanın ortasında, J–botların gücü, denizde çok az kişinin kaybolduğu hakkındaki sabırlı dersleri için Vincent'e ne kadar müteşekkirdi. Vincent, *Kararlı*'nın tasarımı ve boyutlarındaki bir teknenin yüzey suyuyla parçalanmasının neredeyse olanaksız olduğunu çizimlerle ve denklemlerle göstermişti. Kayalardan, sığ sulardan ve batık gemilerden uzak durdukları sürece tehlike çok azdı. Tek yapması gereken, diye düşündü Chloe, beklemekti.

Chloe, tüm bu eylemi daha iyi bir yerden gözlemleyebileceğine karar verdi ve sallanan güvertenin altında düşe kalka kamara iskelesine doğru yürüdü, pençeliğe tutunarak merdivenden yukarı çıktı. Güverteye açılan kapağı kaldırmadan önce, bir pençesiyle kemerinin emniyet kancasını sımsıkı tuttu. Girişin arka tarafındaki bölmenin üzerinde bir çelik kablo vardı, bunu biliyordu ve hemen o anda, tıpkı Boa'nın ona çalışma sırasında öğrettiği gibi, kancayı hemen çözdü ve lombar ağzından dışarı çıktı.

Gemi sancak tarafına doğru yatarken kapının tokmağını güçlü bir biçimde bastırdı ve kapıya sıkı sıkı tutundu. Neredeyse güverteden aşağı düşüyordu. Kara sular dizlerin kadar yükseliyordu, şapkası bir anda başından uçup gitti. Ama Chloe hazırdı ve halatın nerde durduğunu biliyordu. Deniz onu önüne katıp götürdüğü sırada, emniyet kemerini güvenli bir biçimde kabloya bağlamıştı ve artık kaptan köprüsüne çıkan merdivenlere doğru ilerleyebilirdi.

Dalgalarla çaresiz bir biçimde savrulurken gözlerini açtı ve çevresine bakındı, emniyet halatı bir arp teli gibi tınlıyordu. Karşısındaki görüntüyü, bir çılgınlık anı içinde, zevk alarak izledi. Baş taraf, gelincik botunu sanki boğmak istercesine kıvrılan dev bir dalga boyunca hızlı bir asansör gibi yükseldi. Ama yine de *Kararlı*, ışıldakların tebeşir beyazlığındaki ışık demetleriyle öfkeli karanlığı yararak bu dalganın üzerinden aştı.

Chloe, geminin baş tarafı bir sonraki dalganın tabanına ininceye ve köpüren bir kara duvar kıç tarafa doğru devrilerek onu su bölmesinin üzerine savuruncaya kadar, hem dehşet hem de karşısındaki karmaşanın verdiği vahşi zevkle, içinden kopup gelen çığlığı duydu. Demek onların işi bu, diye geçirdi bu soğukkanlı gazeteci aklından o anda. Onları tanıdığımı sanıyordum... sanıyordum ki... o küçük Dhimine bile, o da bunu *istiyor*! Kim bu *hayvanlar*?

Kaptan köprüsünün merdivenine sıçradı, pençeleriyle korkuluklara sımsıkı tutundu, gözleri kocaman açılmıştı. Deniz onu başından kuyruğuna kadar ıslatmıştı ve Chloe suyun buzdan daha soğuk olmayışına şaşırıyordu.

Dalgalar geçip gittiği anda emniyet halkasını çözdü ve şimşek gibi merdivene fırlayıp köprüye çıktı, kapıyı şiddetle çevirerek açtı ve kendini içeri attı.

Kaptan, köprüdeki bu gürültüyle irkilerek döndü, gece ışıklarının koyu kırmızı parıltısında nefes nefese dikilen gazeteciyi gördü.

"*Clo!* Sıkı dur!" Bethany, *Kararlı*'yı doğrudan bir sonraki dalganın üzerine sürmek için dümeni kırdı, çünkü eğer dalgaya yandan yakalanırsa gemi tepetaklak olabilirdi.

Chloe Gelincik tam hayatından memnun olduğunu düşünüyorken, J-bot, güverteden gözetleme istasyonlarına kadar ulaşan bir dev dalganın etkisiyle sarsılıp sağa yatınca, düşmemek için korkuluğa zar zor tutundu. Zırhlı camların ardında İskele Kule'nin gece ışıklarının mor ışıltısında Harley'in siluetini görebiliyordu, emniyet kemeri, katıksız bir irade gücüyle sanki mahsur kalan gemiyi görebilecekmiş gibi fırtınanın içine doğru eğilen kaslı gövdesini sımsıkı sarmıştı.

"Sana bottan çıkmanı söyledim!" Bethany dümeni tekrar rotaya çevirdi, ancak gemisine güvenerek doğrudan dalgaların üzerine gidiyor ve bir dalgadan diğerine ilerliyordu. "Bir emir vermiştim sana!"

"Rock" yıldızı titredi. Kendisine en son ne zaman bağırıldığını anımsayamıyordu. "Özür dilerim, Kaptan! Korkmuştum!"

"Olduğun yerde kal, Chloe..." Bethany'nin sesi zırhlı camlara çarpan denizin gürültüsünde kayboldu. "... odana geri dönme, hatta işimiz bitinceye kadar kıpırdama bile..."

Bir parazit gürültüsünün ardından, Dhimine'in sesi dahili telsizden ve köprü hoparlörlerinden duyuldu. "Gemi Sancak Kule görüş alanında, efendim."

Bu çağrıyla donup kalan Bethany, Dhimine'in pelorus yineleyicisine bir göz attı. Alet, sancak tarafında hemen hemen dik açı yapacak bir doğrultuyu gösteriyordu. Bir sonraki dalganın tepesinde, radarda, yalnızca bir an için *Kararlı* ile sahil arasında dev bir nesne göründü.

"Ah, hadi!" dedi Bethany. "Olanaksız bu!" Ama oluyordu. Dümeni kırılmış *Derindeniz Kaşifi*, kocaman çelik gövdesiyle rüzgârla ve dalgalarla itilerek çaresizce Moray Resif'ine doğru sürükleniyordu.

"Ne oldu?" dedi Chloe.

Bethany dümeni sancak tarafına doğru sertçe çevirerek *Kararlı*'yı doğruca *Derindeniz Kaşifi*'ne yöneltti. "Kayalara doğru gidiyor, Clo."

Kaptan Kurtarma Frekansı'nı ayarladı ve mikrofonunun düğmesine bastı. "Maytime Kurtarma," diye çağrı yaptı, "Burası J–101, mahsur kalan gemi görüş alanımızda. Yara almış ve Moray Resif'inin sıfır nokta yedi mil batısında. Rüzgârın aksi yönünde geminin baş tarafına doğru yaklaşmaya başlıyoruz, ışıklarımız açık."

Ve hemen sonra, dahili telsize seslendi: "İskele Kule, bana bir işaret fişeği fırlat, lütfen, Harley."

Gözleme istasyonundan yukarı doğru bir kıvılcım huzmesi fışkırdı, tüm sahne gün ışığı gibi aydınlandı: *Derindeniz Kaşifi*'nin geniş ve alçak iri gövdesi rüzgâr yönünde yan yatmıştı, dev dalgalar güvertede köpükler saçarak gemiyi dövüyordu.

"Tüm pençeler, dikkat," diye çağrı yaptı Bethany. "Bu bir hayat kurtarma görevidir. Gemiyi kurtarmamız olanaksız, bir saat içinde kayalara oturmuş olacak. Geminin baş kısmına, rüzgârın aksi yönde standart yaklaşmaya çalışacağız.

Aşağıda şef makinist gelincik, pençesini jiklelere uzattı ve düzenli bir ritim yakalayıncaya kadar gücü yavaşça azalttı: "Tamam."

"Kuleler," diye çağrı yaptı Bethany, "Işıldaklar kıç tarafa, lütfen."

Chloe arkaya baktı, orada, baş istikametini kaybeden *Kararlı*'yı içine alırcasına kabaran suyun yüksekliği karşısında nefesini tuttu.

Kaptan, gemiyi rüzgâra ve dalgalara karşı dengede tutmak için dümene hakim olmaya çalışıyordu. Yavaşladığı halde *Kararlı* bu dev enkazla arasındaki uzaklığı dakikalar içinde kapattı. Yakın mesafeden, Bethany, demir zincirlerinin zincir deliklerinden sarkarak doğrudan denize girdiklerini görebiliyordu. Kaptan demir atmaya çalışmış, diye düşündü, ama açıkta su çok derindi. Çapa dibe değdiğinde çok geç olacaktı ve o zamana kadar gemi batacaktı.

"Bethany," dedi Chloe, "eğer gemi karaya vurursa, güvende olurlar, öyle değil mi? Yani..."

Bir yandan, zihni rüzgârı, dalgaları ve mesafeyi hesaplamakla meşgul olan kaptanın vurgusuz, sakin sesi geldi. "Hayır, Chloe. Hayır, güvende olmazlar, ölürler." Dahili telsizin düğmesine bastı. "Sonraki fişekler, lütfen."

Harley'in fişeği denizde yutulmadan hemen önce, Dhimine'inki ateşlendi, roket yukarı doğru fırladı ve gün ışığı geri döndü.

Omzunun üzerinden mutlak bir konsantrasyon içinde kıç tarafa bakarak, altlarında dev bir dalga kabarırken bir sonrakinin yükselmeye başlamasından hemen önceki anı yakalayarak, kaptan, dümeni sertçe rüzgâra doğru çevirdi ve *Kararlı*, denize doğru bir rüzgâr gülü gibi döndü. "Standart yol için hazır ol, Boa... hazır ol... *Şimdi*!"

Anında sakin bir yanıt: "Standart yol ileri, tamam."

Çalışmaya başlayan motorların rüzgâr yönünde sürüklenmesini durdurduğu J–101, *Derindeniz Kaşifi*'nin rüzgâr üstü tarafına yaklaşabilmek için dalgaları zorlayarak ilerledi. Kaptan, dev geminin sancak tarafındaki zincir deliklerinde yağmurla ve deniz suyuyla sırılsıklam olmuş iki deniz faresinin beklediğini gördü. Onların yaşamı şimdi *Kararlı*'ya bağlıydı.

"Dhimine, Harley, kurtarma kafesi için gemiye halat atmak zorundayız. Halatları zincir deliklerine, ileriye, deniz farelerinin yakınına atın. Acele etmeyin. Iskalamayın."

Kaptan ileriye, baş istasyonuna baktı, dişlerini sıktı. "Vink, halatlar bağlanır bağlanmaz kafesi kaldırmanı istiyorum."

Kardeşinin sesi karşılık verdi, emri bekliyordu, Bethany'nin istediği şeyle ilgili hiçbir korkusu yoktu. "Kafes hazır, efendim. Emrettiğinizde..."

Dhimine kurtarma halatını tehlikedeki gemiye fırlattı; hemen ardından Harley de aynı hedefe kendi halatını fırlattı.

Halat üzerlerine doğru gelirken fareler zincir tüneline sığındılar, ama halatlar tünele çarpar çarpmaz uçlarını yakalayıp kendilerini demir zincirine bağladılar.

Bethany dahili telsiz düğmesine bastı. "Haydi, Vink!"

Köprüden, kardeşinin karmakarışık bir naylon ağ demetiyle istasyonundan fırlayışını ve emniyet kemerini güvenlik kablosuna bağlayışını izledi. Vink, baş tarafı döven dalgalar tarafından doğruca köprünün

arka tarafına fırlatıldı. Bir pençesiyle sıkı sıkı ağa tutunurken diğeriyle emniyet kemerini açtı. Hemen ardından, ok gibi, Sancak Kule'ye çıkan merdivenlere fırladı ve Dhimine'in, suyun üzerinde *Derindeniz Kaşifi*'ne gerilmiş kurtarma halatına ulaştı.

İki deniz faresi, gördükleri karşısında sevinç çığlıkları atmaya başladılar. "Sana geleceklerini söyledim!" diye bağırdı Jasper, rüzgârın sesini bastırmaya çalışarak. "Gelinciklerin geleceğini *söyledim* sana!"

Harley Gelincik rüzgâra doğru bir başka fişek ateşledi, keşke kafesi gemiye çeken çavuş değil de kendisi olsaydı, diye geçirdi aklından. Ama yine de dört elle görevine sarıldı, halat fırlatıcısını yeniden yükledi, ateşleme tüpüne yeni bir fişek kartuşu yerleştirdi.

Omuzlarının üzerinden bir sırt çantası gibi asılan kafesle birlikte çavuş, *Derindeniz Kaşifi*'ne doğru kurtarma halatı boyunca hızla ilerledi.

Harley, bir demir kadar katı kesilmiş bir biçimde, Vink'i izliyordu, emniyet kemerini bağladı. Eğer Vink suya düşerse, diye düşündü, ben de ardından giderim.

Kararlı'yı, elinden geldiğince dengede tutmaya çalışan Bethany izlemiyordu bu olanları. Tüm bunları defalarca çalışmış olmalarına karşın, sekiz kuvvetinde bir fırtınada kafesi taşımak kolay iş değildi. Bir an gevşek, bir sonrasında aniden gerilen bu halat canlı gibiydi, kıvrılıp duruyordu ve eğitimsiz bir canlıyı en küçük bir yanlış adımda denize fırlatması işten bile değildi.

Ama, ışıldakların ve roket fişeklerinin aydınlığında, Vink, tıpkı trapezdeki bir sirk gelinciği gibi ileri atılarak, sonra bekleyerek ve yeniden ileri atılarak zincir deliğine ulaştı ve deniz fareleri onu içeri çektiler.

"Gemiye hoş geldin," dedi Jasper, üzerinden sular damlayan bu gelinciğe. "Ne kadar zamanımız var?'

Sammy arkadaşına baktı, bu soruya şaşırmıştı.

"Belki bir saat, belki de daha az," dedi Vincent. "Demir zincirleri kayaya takıldıklarında bizi yavaşlatır, ama sizin geminiz bunu yapamayacak." Islak pençesiyle gözlerindeki suyu sildi, kurtarma kafesini çözdü ve kurdu, ana makarayı *Kararlı*'ya uzanan kurtarma halatına geçirdi. "Gemide kaç hayvan var?"

Deniz sıçanı dönüp şimdi korku içindeki kemirgenler tüneline dönüşmüş olan zincir borusuna doğru bakarak "Yüzden fazla. Çoğu burada," diye yanıtladı. "Önce küçükler," diye seslendi. "Haydi, fareler! Korkmayın, kurtarma gelincikleri buradalar!"

BÖLÜM 9

"Selam *Kararlı*, burası Güçlüpençe. Işıklarınızı görüyoruz, İstasyonu orta güverteye alıyoruz, izninizle."

İlk grup kazazede yüklenirken Bethany kendini rahatlamış hissetti. Bu, tehlikeli bir duyguydu, biliyordu bunu ve yeniden kaygılandı. Kayıtsızlık izin vereceği bir şey değildi.

"Hoş geldin *Güçlüpençe*, izin verildi. Halata asılı bir kafesimiz var, kazazedeleri öne alıyoruz. Bir araştırma ekibi yollayıp, kazazedeleri orta güverteye toplayabilir ve kafesi orada yükleyebilirsiniz. Gemi, çok geçmeden kayalara çarpacak."

"Tamam, kaptan. Gücünüz nedir?"

Bethany gülümsedi. Diğer komutanların kendisine Kaptan diye seslenmelerine hâlâ alışamamıştı. "Standart yol çalıştırıyoruz, Chet. Orada bir parça rüzgâr var."

"Hareketli bir gece, ha?"

Bethany, katıldığını belirtmek için mikrofonunun düğmesine iki kez bastı.

Köprüde, Chloe Gelincik, hiçbir şey yapmadan durduğu için sinirliydi. "Bir şeyler yapmalıyım, Bethany! Yardım etmek için bir şeyler yapmama izin ver!"

Kaptan, Chloe'yi aşağıda kilitlemek için her hakka sahipti; gazetecinin girişeceği her yardım çabası onu zor duruma sokardı. Bir "rock" yıldızını denizde kaybetmek, kimileri için, *Derindeniz Kaşifi*'ni kaybetmekten daha büyük bir felaket olurdu. Yine de, Chloe'nin mürettebatla birlikte ciddi olarak eğitime katıldığını düşündü, çıt kırıldım değildi o...

İlk kazazede kafesi yola çıkmıştı, yirmi fare dehşet içinde altlarındaki öfkeli denize bakıyorlardı.

"Yardımcı olabilirsin, Clo."

Chloe döndü, arkadaşına baktı. "Ne yapabilirim söyle bana. Ne olursa!"

"Harley kafesi ana kamara iskelesinde açacak. Kazazedeler ne yapacaklarını ya da nereye gideceklerini bilmezler. Çok korkmuş olacaklar. Onları baş altı merdiveninde karşıla, güvende olduklarını söyle, onları alıp kazazedelerin bölümüne götür, kurtarma hamaklarına yerleştir ve battaniyelerini ver. Bu çok yardımcı olacaktır!"

"Emredersiniz, efendim." Chloe hemen kapıya yöneldi, artık birçok amacı vardı.

"Emniyet kemerin, Clo! Güverte altına ininceye kadar emniyet kemerini çıkarma; kabloya mutlaka bağlı olsun!"

"Emredersiniz, Kaptan!"

Bethany başını iki yana salladı. Aklımı kaçırmış olmalıyım, diye düşündü. Ama emir verilmişti. Ünlü arkadaşı kapıdan dışarı adımını atar atmaz dev gibi bir dalga gümbürdeyerek ve güverteyi omuz yüksekliğinde su altında bırakarak geminin üzerine devrildi. Dalganın kuvvetiyle pençeleri kablodan kurtulan Chloe çaresiz bir biçimde güvenlik halatı boyunca sürüklendi, bir süre sonra sarsılarak durdu. Dalga geçip gittiği anda üzerinden sular damlayarak ayağa kalktı, ok gibi ana kamara iskelesine doğru fırladı, emniyet halatını çözdü ve aşağıda kayboldu.

Kaptan rahat bir nefes aldı.

Kafes, içindeki kazazedelerle birlikte güverteye indirildi, Harley emniyet kablosuna bağlı olarak orada bekliyordu.

Dalgaların arasında kafesi kamara iskelesine doğru çekti, kayışları çözdü ve içerdeki kemirgenleri kafesten indirdi.

Bu sahneyi izleyerek bekleyen Chloe'yle göz göze geldi, onu selamladı. "İlk konuk grubunuz, efendim!" diye bağırdı.

Chloe, Harley'e gülümsedi ve ona son derece çekici gelen bir tavırla selamına karşılık verdi. Ardından, kapı hızla kapandı ve Harley boş kafesi *Kaşif*'e geri çekmesi için Vincent'e işaret etti.

Kısa bir süre sonra, Sahil Koruma'nın oturaklı teknesi kaza yerine geldi, kurtarma halatları teknenin kıç tarafına bağlandı ve denizci gelinciklerinkini aratmayacak bir ustalıkla insan kazazedeler mahsur kalan gemiden çıkarıldılar. Çok geçmeden ve hemen hemen hiç sorun çıkmadan tüm kazazedeler gemiye alındı ve sahil koruma botu, gelincik J--botlarına ışıldakları yakıp söndürerek "İyi şanslar" dileyip dönüş yoluna çıktı.

Bunun karşılığını öderler, diye düşündü Bethany, yaptığı işin risklerinin ve tehlikesinin bir an için tadına vararak. Sonra tekrar çalışmaya koyuldu. İçinde son grup fareler, bir papağan, bir Shetland tayı ve ıslaklığa boyun eğmiş bir Calico kedisi olan bir sonraki kafes, *Kararlı*'ya doğru ilerledi. Gemide yalnızca gemi fareleri kalmıştı, gelincikler in kendilerini de almalarını bekliyorlardı, güvenle.

Derindeniz Kaşifi, bir zamanlar pervane şaftı tüneli olan paramparça delikten ve açılan ek yerlerinden içeri dolan suyla şimdi daha ağır ve hantal biçimde salınıyor ve içeri su doldukça gemi daha hızlı batıyordu. Kaptan, bu cesur fareleri gemisine almak için çok fazla zamanı kalmadığını biliyordu.

Güverte altında, Chloe, kazazedeler için bir huzur meleği gibiydi. Aynı anda her yere yetişerek bitkin düşmüş fareler için parlak sarı ve turuncu battaniyeleri açıyor, hamakları kuruyor, onları elinden geldiğince rahat ettirmeye çalışıyordu.

Kızıl kahve renkli, burnu ve göğsü beyaz ışıltılı bir fare, "Gitti, hepsi gitti," diye avutulması olanaksız bir biçimde haykırdı.

Chloe battaniyeyi onun omuzlarına daha sıkı sardı. "Gemi kaybedildi," diye sakinleştirmeye çalıştı, "Ama sen ve arkadaşların güvendesiniz. Gemilerin yerine yenisi koyulabilir."

"Anlamıyorsunuz," dedi fare. "Diskler! Bulduğumuz her şey, öğrendiğimiz her şey, hepsi gemide, gemiyle birlikte sulara gömülecek!"

Chloe onun yanında diz çöküp, "Başka yolculuklar da olur," dedi.

"Hayır! Topladığımız bilgilere bakarak çok geç olduğunu düşündük, artık her şeyin sonuna gelindiğini düşündük, ama *bunu nasıl tersine döndüreceğimizi anladık*! Deniz ölmemeli! Her şey disklerde ve diskler sulara gömülüyor!"

Çok az da olsa, Bethany Gelincik rahatlamıştı. Zaman var, diye düşündü, hepsini almak için zamanımız var ve hatta biraz da fazlası var.

Her fırtınanın bir kişiliği vardır, kurtarma süreci içinde *Kararlı*'nın kaptanı bu fırtınanın da tarzını öğrenmişti. Dümeni, yalnızca bir parça çevirerek rüzgârın gemiyi geriye doğru itmesine izin verip halatın gerilmesini sağladıktan sonra yeniden, dosdoğru dalganın üzerine o henüz kırılmadan giderek istikameti sağlamak. Bethany dalgaların ve çapraz kabarmaların ritmini yakalamış, fırtınanın şiddetine nasıl karşı koyacağını, rüzgâra ve en güçlü dalgalara karşı kafes halatını nasıl dengede tutacağını, çalışarak öğrenmişti. Bunlar sayesinde, dümenle ya da motorlarla ne yaparsa yapsın, halat suya gömülüyor ya da demir gibi kaskatı geriliyordu.

Pençeleriyle dümene hafifçe dokunarak son kafesin kurtarma halatı üzerinde kayışını izledi. Görev neredeyse tamamlanmak üzereydi.

Sonra birden inanmakta güçlük çektiği bir şey gördü. Başım öyle hızla çevirdi ki, şapkası başından fırlayıp güverteye düştü. Fırtınanın içinde bulanık görüyordu: Bu, Sancak Kule'ye çıkan merdivenleri tırmanan bir canlıydı dört pençesiyle güvenlik kablosu olmaksızın kurtarma halatına asılmış, keskin kayalarla dolu denizin üzerinde son hızla, artık nerdeyse tamamen batmak üzere olan *Derindeniz Kaşifi*'ne doğu ilerleyen Chloe Gelincik'ti bu.

"*CHLOE!*"

Bethany dahili telsiz düğmesine bastı. "*Sancak Kule, köprüye rapor ver! Dhimine, botun kumandası sende!*"

Yanıt olarak şaşkın bir ses geldi, ama hemen ardından, Dhimine, ekibin bu en genç gelinciği, istasyonundan köprü kamara iskelesine atladı ve merdivenleri hızla çıktı.

Güvertede kafesi bekleyen Harley başın kaldırıp yukarı baktı, yüksek halatın üzerinde asılı "rock" yıldızını gördü. Harley yıldırım çarpmışa dönmüştü. Hemen o anda ardından gitmesini, yalnızca, Kurtarma Servisi'nde yıllar boyu edindiği disiplin önledi. Kafeste kazazedeler vardı ve eğer onları aşağıya götürmezse dalgalar hepsini alıp götürecekti.

Bu sırım gibi genç gelincik kafes güverteye ulaşmadan saniyeler önce havaya sıçradı, kafesi yakaladı ve kamara iskelesine doğru çekip içindeki hayvanları aşağıya indirdi ve kapıyı sıkıca kapattı.

Harley, hızla çarpılan köprü kapısının çıkardığı sesle başını kaldırıp yukarı baktı, Dhimine'in dümeni aldığını gördü, Bethany'nin bir sıçrayışta güverteye inişini, bir başka sıçrayışla Sancak Kule'nin merdiven-

lerine varışını ve sonra Chloe Gelincik'in ardından kurtarma halatına gidişini izledi.

Vincent, Bethany'yi demir zincir deliğinde karşıladı, kardeşinin gemiyi terk etmiş olmasıyla şaşkındı, hem de böyle bir...

"Chloe nereye gitti, Vink?"

"Arka taraftaki bilgisayar odasına!" dedi kardeşi ona. "Bilgileri kurtarması gerektiğini söyledi! Ne bilgisi? Niye–"

"Clo çıldırmış!" dedi kaptan. "Sen bota geri dön, ben onu bulur ve çıkarırım buradan!"

"Bethany, bırak onu ben çıkarayım."

"Hayır! O benim sorumluluğumda! Git, Vink! Bu bir emirdir!"

Vink hazır ol duruşuna geçti. "Emredersiniz, efendim!"

"Ve bu şey batmadan bizi bota almak için hazır bekle!" dedi Bethany ve hafifçe kardeşinin yanağına vurup arka tarafa doğru bir koşuda gözden kayboldu.

Vink emniyet kemerini kurtarma halatına bağladı, zincir deliğinden çıktı ve halat üzerinde *Kararlı*'ya doğru hızla kaymaya başladı. Tam o anda dev bir dalga *Kararlı*'yı bir oyuncak gibi kaldırdı, halat, liflerinden sular sıçratarak bir çubuk gibi gerildi, sonra koptu ve Çavuş Vincent Gelincik baş aşağı denize düştü.

Hemen can yeleğini şişirdi, uyarı ışığı yanıp sönmeye başladı, ama Vincent insanların gemisini kayalara doğru vuran dalgaların içinde sürükleniyordu. Saniyenin onda biri kadar kısa bir süre ve çoğu zaman suyun altında yanan uyarı lambası ışığı, fırtınanın öfkesinde kaybolmuştu.

Harley Gelincik için her şey çok yavaş gelişmişti. Vincent'ın, sanki bir karabasanın bir parçasıymış gibi kurtarma halatı üzerinde kayışını izledi, halatın gerilip kopuşunu, arkadaşının bir düşteymiş gibi havada yuvarlanışını –renkli bir fırıldak gibi dönen bir atkı, can yeleği ve kuzguni siyah kürk– ve ağır ağır denize düşüşünü izledi.

Bu sahneyi, köprüden Dhimine de izledi. Kontrolsüz bir titremeyle Harley'in, kendi hayatını hiçe sayarak ve görünüşe göre *Kararlı*'ya dönüp dönemeyeceğini hiç düşünmeksizin, Vincent'in uyarı ışığına doğru hiç tereddüt etmeden denize atlayışını gördü.

Tam o sırada *Güçlüpençe* halatlarını çekti ve *Kaşif*'ten ayrıldı. "Onları aldık, *Kararlı*! Kayıp Fare uyguladık, gemide hiçbir hayvan kalmadı. Artık rahatça geri dönebiliriz, ha?"

Dhimine bunları duymuyordu. Dahili telsizin düğmesine dokundu, pençeleri ve vücudu ne kadar titrese de, kaptanın görev yerinden sesinin bu kadar sakin bir biçimde yayıldığına şaşırmıştı. "Boa, tüm motorlar üçte bir yol ileri ve hemen güverteye gel! Vincent denize düştü, Harley de arkasından atladı. Sancak Kule'ye git ve onlara bir halat gönder, lütfen!"

Dhimine, *Kararlı*'yı tehlikeli bir biçimde enkaza yaklaştıracak olsa da, kurtarma için mesafeyi koruyarak, geriye gemi enkazına doğru sürüklenmeyi planlıyordu. Boa'nın o ikisini denizde bulacağına, bu rüzgâra ve denize karşın, kurtarma halatını kendisinin yapabileceği kadar

şaşmaz bir biçimde fırlatacağına inanıyordu. Eğer halat denizdeki gelinciklere değmezse, eğer kendiliğinden onları sarmazsa, halat atıldığından haberleri bile olmazdı. Kaybolup giderlerdi.

Şu anda yapabileceği en iyi şey gemiyi kumanda etmekti, o da böyle yaptı.

Güverte altında artan basınç, *Derindeniz Kaşifi*'nin ön ambar kapağını sanki dinamitle patlatılmış gibi fırlattı, sular içeri hücum etmeye başladı ve Dhimine, *Kararlı*'yı doğrudan fırtınanın içinde tutmaya devam etti. Vincent ve Harley'i kurtarmayı ümit ediyordu; Chloe'ye ve kaptana ne olduğu hakkında ise hiçbir fikri yoktu.

GKS

BÖLÜM 10

Bethany Gelincik, *Derindeniz Kaşifi*'ni, şimdi artık Moray Resifleri'nin derinliklerine doğru çekerek yavaş yavaş yutan dalgalara gömülmüş bilgisayar odasının kapısını savurarak açtı.

Chloe Gelincik, bilgisayar diskleriyle dolu kutuların sıralandığı rafların arkasından çıktı ve yere devirdiği kutuları sürükleyerek üzerinde beyaz harflerle *Gemi İçi Dağıtım* yazılı turuncu renkli büyük bir torbaya doldurmaya başladı.

"O fare söyledi bana, Bethany! Bu bir araştırma! Hayvanlar, denizler, gelecek yaşam... yıllarını almış, sonunda yanıtı bulmuşlar! Her şey burada! Bu botla birlikte sulara gömülemez!"

Mantığın işlemediği bir an, kaptan botla gemi arasındaki farkı açıklamayı düşündü. "Batıyoruz, Clo! Eğer *şimdi* çıkıp gitmezsek bu şeyle birlikte dibi boylarız!'

Diğeri Bethany'yi duymuyordu. "Öyleyse, git, Bethany! Ben bu diskleri almadan gitmem!"

Kaptan çantayı tuttu, disklerin yanına sürükledi, mühürlü kutuları tüm pençeleriyle içine itti. Mavi plastik kutuların üzerinde beyaz etiketler vardı: *Ozon Azalması ve Geri Kazanım, Mercan Yeniden Oluşma İstatistikleri, Deniz Suyu Sıcaklığı Ölçümleri, Data Korelasyon Eğrileri.*

"Chloe, yemin ederim seni ambara kilitleyeceğim, sana yalnızca su ve ekmek vereceğim, şapkanı öyle yükseğe asacağım ki..."

BÖLÜM 11

Suyun içinde Harley, Vincent'in işaret ışığını görmenin yalnızca zor değil olanaksız olduğunu fark etti. Arada bir küçük bir parıltı gördüğünü sanıyor ve ona doğru yüzüyordu. Kendisinin ve birinci subayın yaşamını Dhimine'in kurtaracağına inanıyordu. Biliyordu ki bu küçük gelincik, bir şekilde... hemen yanlarındaki dev gemi dibe inmeden, bir şekilde, onları bulacaktı.

Vincent'in, suyun uğultusuna karışan sesini duydu. "*HARLEY! YAPMA... BURADA KALAMAZSIN... BOTA GERİ DÖN!*"

En fazla beş pençe ötede, soluk, ıslak bir parıltı, işaret ışığında aydınlanan renkli atkı.

Vincent, "*EMREDERSİNİZ EFENDİM!*" diye bağırdı. "*GELİN İKİMİZ BİRLİKTE... BOTA DÖNELİM, EFENDİM!*"

Dalgalar, geriye doğru sürüklenen *Kararlı*'nın güvertesini hâlâ dövüyordu. Dhimine'in emirleri doğrultusunda Boa, aşağıdan ana güverteye çıktı, sonra oradan doğruca Sancak Kule gözetleme istasyonuna çıkan merdivenlere tırmandı. *Kararlı* ile batan geminin arasındaki sularda hiçbir şey göremedi. Tepeleri fırtınada şarapnel parçaları gibi sağa sola uçuşan dalgalardan başka hiçbir şey.

Şef makinist, tam dürbünü aldığı anda paraşüt fişeği suya gömülüp söndü; dünya karardı, yalnızca *Kararlı*'nın ikiz ışıldaklarının aydınlığı parçalıyordu bu karanlığı. Sonra, bu ışık huzmelerinin dışında, abanoz renkli denizin içinde minik bir ışık parıldadı. Bir parıltı daha, hemen birincisinin yanında, akıntıyla sürüklenerek gelincik gemisinden uzaklaşıyordu.

Boa'nın dev parmakları kurtarma halatı tüfeğini kavradı, pimi geri aldı, rüzgârı hesapladı, rüzgâr yönünde bu iki parıltıyı hedefledi, tetiği çekti.

Sonra da hemen, dolu olduğunu umarak işaret fişeği fırlatıcısına uzandı ve ateşledi. Göğe doğru kıvılcımlar yükseldi, sonra kapkaranlık bir duraksama ve ardından tüm sahne bir kez daha gün ışığına boğuldu. Boa suyun içinde halatı izledi, halatın tam merkezindeki iki sarı can yeleğini o anda gördü.

"*Evet!*" diye haykırdı fırtınanın içinde. "*İkisini de yakaladım!*" Çocuklar, şimdi dayanın, diye düşündü. Tek yapmanız gereken dayanmak, Boa şimdi sizi gemiye çekecek.

Derindeniz Kaşifi'nin dalgalarla ıslanan siyah çelik gövdesinin kendisi bir resif haline gelmişti, sahildeki herhangi bir kaya kadar tehlikeliydi. Geriye doğru sürüklenen *Kararlı*'nm pervanesinin bu enkaza çarpıp parçalamasına iki dev dalga kalmıştı. Dhimine'in yapabileceği tek şey botu kumanda etmeye çalışmaktı, Boa kurtarma halatını ateşlediği anda dahili telsizin düğmesine bastı. "Tüm motorlar üçte iki yol ileri, Boa! Gemiye doğru sürükleniyoruz!"

İri kıyım gelincik gözetleme istasyonunun merdivenlerinden düşe kalka hızla indi, emniyet kemeri yoktu. Pençeleri güverteye değdiği anda gemiye vuran bir dalgaya kapılmaktan yalnızca ağırlığı sayesinde kurtuldu. Dalgayla sendeledi, sonra kendini makine dairesi iskelesine attı, bir pençesiyle tutundu, kapıyı kırarcasına açtı, merdivenlerden aşağıya atladı. Aşağıda, daha dengesini bulmadan, jikleleri ileri doğru itti.

Dahili telsiz başlığı masanın üzerinde duruyordu, ama Boa yüksek sesle konuştu. "Tüm motorlar üçte iki ileri, tamam!"

Çelik yığınına çarpıp parçalanmasına birkaç pençe kala pervanenin çevresinde sular köpürdü.

"Sizi seviyorum!" dedi içinden Boa, motorlarına. Jikleleri çekildiğinde motorların karşılık vereceğinden asla kuşku duymamıştı

Köprüdeyse, Dhimine nefesini tutmuş, *Kararlı*'nın bu kara çelik yığınına çarpmaktan kıl payı kurtuluşunu izliyordu.

Boa fırlayıp merdivenlerden çıktı ve kurtarma halatına koştu. Halatı güçlü pençesinin etrafına sardı ve çekti. Bu fırtınada ve dalgalarda halat sanki enkaza bağlanmış gibiydi.

"*Ha–ha!*" diye bağırdı Boa, bu fırtınada çılgına dönmüştü. "*İkinizi de yakaladım!*"

İri kıyım gelincik, arka pençelerini *Kararlı*'nın kıç güverte demirlerine dayayarak, halata hayatı boyunca hiç yapmadığı biçimde asıldı, çelik parmaklık hafifçe büküldü. Boa, fırtınayla öfkelenen ve zaman zaman onu görüş alanının dışına çıkaran denizin direncine karşı güçlü omuzları titreyerek ve kükreyerek, bir pençeden diğerine geçerek kurtarma halatını çekti.

"*Hayır, yapamayacaksın!*" diye hırladı, dişlerini sıkarak, öfkeli denize doğru. "*Kimse onları benden alamaz!*"

BÖLÜM 12

Üzerinde, Keşif Seferi Kayıtları yazılı raftan aldıkları bilgisayar diskleriyle ve kutularla yarısına kadar dolu turuncu torba Bethany ve Chloe'nin arasında duruyordu. Chloe torbanın ağzına üç gemici düğümü attı, şans için bir kez daha düğümledi, ucuna kolay tutabilmek için bir ip bağladı.

"Biraz daha alalım," dedi bir başka torbaya uzanarak. "Ne olur ne olmaz. *Keşif Gezisi Videosu* önemli gibi görünüyor!"

Bethany, "Hayır!" diye bağırdı. Geminin pençelerinin altında çatırdadığını hissediyordu, içerde büyük bir basınç oluşmaya başlamıştı. "Chloe, hayır! Hayır! Hayır!"

İkisi birlikte torbayı bilgisayar odasından köprüye kadar sürüklediler, güverte artık daha derin suya gömüldüğü için işleri kolaylaşmıştı – torba sürüklenmekten çok yüzüyordu.

Suların içinde köprüye doğru yürürlerken, orta ambar kapağı, dinamitle patlatılmış gibi bir sesle etrafa tuzlu sular saçarak havaya fırladı.

Saniyeler, diye düşündü Bethany. Bu geminin suya gömülmesine saniyeler kaldı. Kaptan, "Rüzgâr altı tarafına!" diye bağırıncaya kadar Chloe rüzgâr üstü tarafına doğru ilerledi.

Chloe hangisinin rüzgâr altı tarafı olduğundan emin olamadı, sonra anımsadı. Tabii ya, diye düşündü. Rüzgâr üstü tarafında deniz çok vahşi, bizi alıp götürür.

Hemen Bethany'ye doğru döndü. Gördüğü şey, bu zarif subayın, paraşüt fişeğinin keskin ışığında, boynunda gururla uçuşan mor sarı atkı dışında, tümüyle siyah ve beyaz bir görüntü içindeki silueti, hayatının kalan kısmı boyunca zihninden silinmeyecekti.

Çok geç, diye düşündü Bethany. Fırtınaya bakarak, Chloe bile ölüme mahkum olduklarını biliyordu. Korkmak için, pişman olmak için zaman yoktu.

Birdenbire, Bethany'nin düşündüğünden de hızlı, *Derindeniz Kaşifi* suya gömüldü. Bir saniye önce sularla aynı seviyede olan güvertenin ön yarısı şimdi suların ve köpüklerin içinde kaybolmuştu, gemi dümdüz aşağı yöneldi, iki hayvan, birdenbire bir duvara dönüşen güverte üzerinde aşağı, şimdi bu dipsiz derinliğin üzerinde bir taban haline gelen köprü parmaklıklarına doğru hızla kaydılar, koca gemi önce yükseldi, sonra bir taş gibi hızla dibe inmeye başladı.

"Sıkı tutun, Clo!" diye bağırdı Bethany, hoş şu anda hiçbir şeyin onlara yardımcı olamayacağını biliyordu. İster dayansınlar, ister kendilerini bıraksınlar, bu koca gemi, ya da ardından oluşan anaforlar onları dibe sürükleyecekti.

O anda teğmen tuhaf ve mutlak bir huzur hissetti. Başka hiçbir şey umurunda değildi. Ne disklerde kayıtlı veriler, ne fırtına, ne de uzayda ve zamanda savrulan küçük bir yıldızlar galaksisindeki küçük bir güneşin bu küçük gezegenindeki serüvenleri. Her şey tam da olması gerektiği gibiydi. Başkalarının yaşaması için kendi hayatını vermek üzereydi ve uygun olan da bunu yapmasıydı. Fırtına sona ermiş gibiydi, rüzgâr dinmiş, deniz durulmuştu.

Bethany arkadaşına gülümsedi. "Pençemi tut, Clo."

Chloe, aynı huzuru duyarak, pençesini arkadaşınınkine uzattı. "Her şey yolunda, öyle değil mi, Bethany?" diye sordu sessizce. Kara çelik yığını dibe doğru kayıyordu.

Bu sükunet içinde, geniş, iç ısıtan bir ışık deniz boyunca yayıldı. Tam üstlerinde bir renk arkı, dev bir gökkuşağı, kusursuz yumuşaklıkta bir ışıklar demeti titreyerek ışıldadı, yukarı, gökyüzüne doğru yükselerek uzaklaştı.

Tam önlerinde, siyah kürklü, küçük bir gelincik durmuş, büyük bir sevgiyle bakıyordu yüzlerine, hareketleri öylesine yumuşaktı ki, onu hiç fark etmemişlerdi. Bu hayvanın varlığıyla tüm korkuları ve kuşkuları kayboldu.

"Bethany," dedi gelincik, sesini kulaklarından daha çok zihinlerinde duydular. "Chloe."

Sonra, bir asır kadar uzun gelen bir sessizlik oldu. Bethany ve Chloe zamana aldırmadan bu hayvanı seyrettiler. Bu sonsuzluk anı içinde, ikisi de kim olduklarını, ne için gelmiş olduklarını, dünyada geçirecekleri bu ömürleri ne için istemiş olduklarını anımsadılar.

Tabii ya, diye düşündü Bethany. Nasıl unutabilirim? Bu güzel hayvanla birlikte gitmeyi çok istemişti, hangi yolu gösteriyorsa oradan yürümeye nasıl da hazırdı!

"Sizin köprüden geçme zamanınız gelmedi," dedi siyah gelincik. "Kendinizi anlatmayı seçtiğiniz yerlerde ve zamanlarda öğrenecek ve yapacak daha çok şeyiniz var, önünüzde daha birçok serüven var." İki gelincik bu siyah gözlerin içine baktılar, ne konuşabiliyor ne de kıpırdayabiliyorlardı. "Siz, bu ana kadar, tüm sınavlarda vicdanınızın sesini dinlediniz, doğru olduğuna inandığınız şeyi yaptınız. İyi işi başardınız."

Gelincik daha yakına geldi, pençesini kaldırdı, omuzlarına dokundu. "İşte sizin arzu ettiğiniz ip ucu. Chloe'nin gözlerinin ta içine baktı. "Güzelliği saklama."

Bakışlarını hiç değiştirmeden, yavaşça, Bethany'ye çevirdi. "Sevgiyi saklama."

Zamandan bağımsız, sonsuz uzunlukta bir süre boyunca, onları mutlulukla sararak yanlarında kaldı.

Sonra, kayarcasına uzaklaştı, suyun içinde çözülerek gözden kayboldu. Onunla birlikte renk arkı da kayboldu, ışıklar soluklaştılar, silindiler.

Orada birlikte mutluk içinde yan yana duran iki gelincik birdenbire, kemik çatırdatan bir gümbürtüyle sarsıldılar. Bir anda, fırtına aynı öfkeyle geri döndü, dalgalar kırılarak, alt üst olarak çevrelerini sardı yeniden.

Derindeniz Kaşifi, dibe doğru inerken, demirleri ve zincirleri derinliklere doğru sarkarak neredeyse dik bir açıda asılı kaldı, pruva büyük bir sarsıntıyla bir granit kaya çıkıntısı üzerine oturmuştu.

Bethany gözlerini kırptı. Yaşamaları için gerekli birkaç dakika verilmişti kendilerine.

"Şimdi, Clo!"

Gelincikler aralarındaki torbayı, *Derindeniz Kaşifi*'nin koca gövdesiyle fırtınadan korunan sakin sulara tepeden bakan parmaklıkların sonuna kadar sürüklediler.

Gemi kaybedilmişti, Bethany bunu biliyordu, ama pruvanın aşağıdaki kayalara takılmasıyla kıç tarafının suya gömülmesi birkaç saniye gecikmişti. Girdaplar ve dibe doğru akıntılar olacaktı ama ölüm mutlak değildi.

"Atla!"

Torbayı aşağıya, enkazla dalgalar arasındaki karanlık sulara fırlattılar ve kendileri de ardından atladılar.

Can yeleklerinin işaret ışıkları yandı, bu sakin ama buz gibi suda parlak ve net görünüyorlardı.

"Yüz, Clo! Enkazdan uzaklaş!" Bu, kurtarma gelinciklerine öğretilmişti: kazazedelerin batan bir geminin yakınında durmalarına asla izin verme.

Gelincikler, iki su samuru gibi, torbayı arkalarından çekerek, ellerinden geldiği kadar hızlı yüzdüler.

"Bethany..." Chloe'nin sesi fırtınada kaybolup gitti.

"İyi misin Clo?"

"Gördün mü sen de...?"

"Daha sonra, Clo! Bunu daha sonra düşünürüz!" dedi denizci gelincik. "Şimdi yüzelim!"

Sonra yukarıda gökyüzü bir ışık parıltısıyla yarılıp açıldı. Durgun suyu bir ok gibi yararak ilerleyen *Kararlı* ve ışıldaklarının parıltısı göründü, sert bir kavis çizerek iskele tarafına döndü, suyun içinde kaydı, bordası dönük olarak iki gelinciğin biraz ötesinde durdu.

Harley Gelincik botla birlikte durmadı. Kardeşi için denize atlayan Çavuş Vincent Gelincik'le birlikte güverteden aşağı uçtu.

Bethany, yüzeye çıkan kardeşine "Gemiye çık!" diye bağırdı, hep birlikte akıntıya kapılıp kaybolmaktan korkuyordu. "Ben senden daha hızlı yüzebilirim!"

Vincent disk dolu torbaya uzandı. "Öyleyse yarışalım seninle Bethany."

Chloe, "Harley," diye seslendi karanlığın içinden.

Bu çağrının hemen ardından Harley, Chloe'nin yanındaydı bile, pençesini uzatıp onunkini tuttu. "Güvendesiniz, Bayan Chloe," dedi. Nerdeyse geldik."

Boa güverteden aşağıya eğildi ve iri pençeleriyle onları ikişer ikişer yukarı çekti, önce kaptanla kardeşini, ardından "rock" yıldızı ile Harley'i.

Derindeniz Kaşifi'nden son bir patlama duyuldu, kıç ambar kapağı içerdeki basınca dayanamayıp yerinden fırlamıştı. Denizde bir kule gibi yükselen çelik yığını karanlığın içinde gıcırdadı, tehdit edici bir biçimde gelincik kurtarma servisine doğru eğildi.

Derindeniz Kaşifi'nin kara gövdesi *Kararlı*'nın üzerine doğru yavaş yavaş yıkılırken Harley ve Chloe'yi hâla kollarında asılı tutan Boa köprüye doğru bağırdı. "*Onları yakaladım, Dhimine! Çıkar şimdi bizi buradan!*"

"Güç ver Boa! Tam yol ileri!"

Bir mucize oldu, şef makinist daha yerinden kıpırdamadan önce, *Kararlı*'nın motorları, tam gaz, hayatın içine gümbürdedi. Bu hızlanma yüzünden Dhimine'in pençeleri, neredeyse yerden kesiliyordu ama o, botu kumanda etmeye devam etti ve üzerlerine düşen felaketin altından hızla çıkarıp fırtınanın içine doğru yürüttü.

Kararlı, bir kez daha vahşi dalgalara vururken, Dhimine, "Standart yol!" diye bağırdı.

Dev gibi yükselerek fışkıran suların içinde, *Derindeniz Kaşifi*, ardında amansız bir yutuluşun dev döngülerini bırakarak suya gömüldü. Rüzgâr, sanki bu dev gemi hiç orada olmamış gibi tüm öfkesiyle kayaların üzerine saldırdı.

"Standart yol ileri, tamam." dedi Bethany, makine dairesinden, pençeleri jiklelerin üzerindeydi. "İyi kurtardın, Kaptan!"

Dümendeki küçük gelincik titreyerek dahili telsizin düğmesine dokundu. "Teşekkürler, efendim," dedi, çok rahatlamıştı, *Kararlı*'yı doğruca dalgaların üzerine çevirdi.

Harley Gelincik, Chloe'nin güverte altında güvende olduğunu gördükten sonra hızla İskele Kule'ye tırmandı.

Bethany, makine dairesine Boa'nın yanına döndü, köprüye çıkan merdiveni tırmandı, kapıyı açtı.

Dhimine, dümeni bırakarak selam verdi. "Bot sizin, Kaptan."

Bethany pençesiyle kaşına dokundu. "Teşekkür ederim, Dhimine. Hazır uygunken bana görev yerinden rapor ver, lütfen."

Küçük gelincik, başıyla onaylayarak kapıdan çıktı ve görev yerine giden merdiveni tırmandı.

Sonra, dahili telsizden sesi geldi: "Sancak Kule, ana ışıldak açık. Yardımcı ışıldak açık... ve kapalı. Sis fişekleri, paraşüt fişekleri..."

Kontroller bitince kaptan, "Tüm ışıldakları kapatın," diye çağrı gönderdi. "Maytime dalgakıran ışıklarını kaçırmayın!"

Kararlı, dönüş yolunda dalgaların arasında biraz daha yavaş, o felakete koşturduğundan biraz daha az hırslı yol alıyordu. Kaptan, dalga-

kıranın ve geceyi bekleyen o karanlık kayaların üzerine doğru ustalıkla yürüttü gemiyi.

"Bütün gözcüler," diye çağrı gönderdi. "Şamandıra radarında kesintiler var, dalgakırandan sinyal gelmiyor." Tuhaf, diye düşündü. Dalgakırandaki radar yansıtıcıları sürüklenmişler? Dikkatli ol Bethany!

Şimdi, ekranda şamandıra radarından gelen sinyal açıkça görünüyordu. Görsün ya da görmesin, kanala sol taraftan dönmek güvenliydi.

Harley, "İskele tarafında kırılan dalgalar var!" diye çağrı gönderdi ve hemen ardından ışıldakları geceyi yardılar.

Işığın sınırları içinde, denizin dönerek salınan tülünün ardında Bethany, kayaların üzerine doğru kabaran ışıltıyı gördü.

"Yine mi!" dedi yüksek sesle. "*Dikkatli ol, Kaptan!*"

Kanalın dibindeki beton bloka bağlı şamandıra radarı, bir kez daha bulunduğu yerden fırtınanın içine sürüklenmişti. Tüm bedeni soğuk bir ürpertiyle sarsıldı.

"Tüm istasyonlar!" diye çağrı gönderdi, "şamandıra sürüklenmiş! Dalgakıranlarda göz kontrolü yapmak zorundayız!"

Uzun bir süre dahili telsiz sustu, üç istasyondan da gece görüş dürbünleri bir şeyler görebilmek için geceyi taradılar...

Vincent'in, "İskele tarafı dalgakıran görüş alanında," diyen sesi duyuldu, sakin ve tekdüzeydi. Bethany'nin zırhlı camının üzerindeki merkezi pelorus yineleyici otuz derece iskele tarafına saptı, ön ışıldak yandı, kayaların üzerindeki kırmızı yansıtıcıyı aydınlattı.

Harley'in sesi duyuldu: "İskele Kule dalgakıranı tamam."

Dhimine, "Sancak Kule, sancak dalgakıran tamam," diye çağrı gönderdi. Hemen ardından Sancak Kule ışıldağı fırtınanın içinden yeşil yansıtıcıyı aydınlattı.

Bethany, *Kararlı*'yı, rüzgâr altı yönünde dikkatle yürüttü. Bot tıpkı rüzgârla kamçılanan bir buzul yarığından ilerleyen bir dağcı gibi, ışıldakların ışık demetlerinin arasında yolunu bulmaya çalışıyordu. İri dalgalar, kayaları köpüğe boğarak dalgakıranların arasına hücum etti, daha önce yaptıkları gibi, J–101'i parçalamak için son şanslarını deniyorlardı.

Bu olmayacak, diye düşündü Bethany, pençeleriyle dümeni sımsıkı tutuyordu, şapkasını başının arkasına doğru itti. *Bu olmayacak!*

BÖLÜM 13

Rıhtıma vardıklarında, tüm kazazedeler bir süre güvertede kaldılar, fareler parlak GKS battaniyelerinin altında neredeyse kaybolmuşlardı. "Battaniyeler sizde kalabilir tabii ki," dedi Chloe her birine. "Eve götürebilirsiniz, Gelincik Kurtarma Servisi'nden bir armağan!"

Aslında armağana izin verilmiyordu, Bethany daha sonra bu durumu üs komutanına açıkladı, ama gelecek açısından bu uygun bir politika da olabilirdi.

Sonra, tüm bu ıslanmış hayvanlar otobüslerle sıcak birer çorbaya ve rahat yataklara götürüldüler. *Derindeniz Kaşifi*'nin bilgisayar diskleri özenle kutulandı ve bir vagon minibüse doldurularak Maytime Sahil Koruma İstasyonu'na götürüldü.

Görev tamamlandıktan ve mürettebat *Kararlı*'yı emniyete aldıktan sonra, Bethany hoparlörleri açtı. "Tüm gelincikle-rin dikkatine."

Güvertedeki ve güverte altındaki tüm gelincikler durup dinlediler, palamar yerinin çalkantısında bot hafif hafif sallanıyordu.

"Ne kadar gururlu olduğumu," diye kaptanın sesi duyuldu, "Bu gece, *Kararlı*'nın, mürettebatından ne kadar gurur duyduğunu... anlatamam." Şapkasını başından çıkardı, göz yaşlarını sildi, utanmıyordu.

Mürettebat sessizlik içinde dinlerken yağmur sicim gibi yağıyordu.

"Aferin, Boa."

İri kıyım gelincik, pençesinde bir bez parçasıyla, makine dairesinde dikiliyordu. Bir süredir silmekte olduğu motorlar ışıldamıştı, başardıkları iş için onlara bir teşekkürdü bu. Bethany iyi bir kaptan, diye düşündü.

"Aferin, Harley."

İşimi yaptım Kaptan, diye geçirdi aklından Harley, yalnızca işimi yaptım.

"Aferin, Dhimine."

En küçük gelincik başını iki yana salladı. Ne kadar korktuğumu bir bilseydiniz...

"Aferin, Wink."

Görev yerinde duran Wink, başını olumlu anlamda salladı. Annemiz seninle gurur duyuyor, kardeşim.

"Ve sen, Chloe... sen de çok iyi iş başardın!"

Kazazedelerin bölümünde hamağını katlayıp dolaba koymakla meşgul "rock" yıldızı birden gözlerine sıcak yaşlar dolduğunu hissetti. Bir öykü için gelmişti. Oysa ne çok şey yaşamıştı!

"Mürettebatın izniyle, hepimiz adına..." Bethany'nin sesi yağmurun ıslattığı güverte boyunca yayılıp J–101'in her yanında yankılandı. "Bravo sana *Kararlı*. Yaşamları kurtardın. Onlarınkileri ve bizimkileri."

Kaptan mikrofonu yerine koydu ve kendini bıraktı. Köprüde tek başına, sanki yüreği parçalanacakmış, sanki tanıdığı tüm gelincikler, tüm hayvanlar için duyduğu sevgiyi taşıyamıyormuş gibi hıçkırdı.

BÖLÜM 14

Fırtına iki gün daha tüm öfkesiyle sürdü, sonunda üçüncü günün şafağında güneş ışığı masmavi ve neşeli gökyüzünü aydınlattı. Öğleyin, Chloe'nin limuzini *Kararlı*'nın palamarına yanaşıp hafif bir fısıltıyla durdu. Son derece düzgün giyimli şoför, arka kapıda sabırla bekliyordu.

Bethany dümenin yanında duruyordu, Harley yukarda, İskele Kule gözetleme yerinde fırtına kalkanının üzerinde kıvrılmıştı, iki gelincik, kaptan köprüsüne bir gece görüş yineleyicisi hattı bağlamaya çalışıyordu.

"Ekranda karışıklık var, Harley. Tam bağlantı yok."

Kaptan yukarı baktı ve Chloe'nin elinde defterleriyle güverte altından çıktığını gördü. Chloe, J–101'in güverte parmaklıklarına ve güvenlik kablolarına veda edercesine dokunarak yavaş yavaş ve düşünceli bir biçimde köprüye doğru yürüdü.

"Hazır ol, Harley," dedi Bethany.

Köprü kapısının vurulduğunu duydu. "İçeri gel, Clo."

'Rock yıldızının gözleri yaşlıydı. "Geri dönüyorum, Bethany, ama gitmek istemiyorum."

Subay, arkadaşını kucakladı. "Bazılarımız gemilerde hizmet verir, bazılarımız ise başka yerlerde. Bazılarımız spot ışıklarının önündedir, bazılarımız ise ardında." Bethany bu güzel gelinciğin gözlerine baktı: "Bunun önemi yok. Önemli olan *güzelliği saklamamak.*"

Chloe gözlerini kırptı, şaşırmıştı. "Onu gördün! O en güzel sevgiyi... düş değildi!?"

"Belki. Ama ben hiç unutmayacağım." Uzun bir sessizlik oldu, her ikisi de hatırlamıştı. "Ve Gökkuşağı Köprüsü, onu ikimiz birlikte düşledik."

"Hayır!" dedi Chloe. "Sen ve ben, biz ikimiz uyumuyorduk!" Bir an hareketsiz kaldı, sonra pençesiyle gözlerini ovuşturdu. "Onu gördüm ben." Bethany'ye döndü, sesi bir fısıltı halindeydi. "Annem bir gün, ömrüm bittiğinde onu göreceğimi söylemişti."

Bethany başını evet anlamında salladı. "Benimki de."

Katrinka Gelincik ölürken düş görmemişti. Bethany'ye gördüğü şeyi aynen söylemişti ve mutlulukla dolmuştu içi. Bethany'nin o geceyle ilgili en net anımsadığı şey annesinin ne kadar mutlu olduğu ve odayı dolduran göz kamaştırıcı sevgi renkleriydi.

Gökkuşağı Köprüsü belki bu dünyaya ait olmayabilir, diye düşündü Bethany, ama bir yerlerde ve bekliyor. O, gerçek.

İkisi, bir süre tüm bu olanları, *Derindeniz Kaşifi*'nin parmaklıklarında gördüklerini ve bunun onları nasıl değiştirdiğini konuştular. Ölümün kıyısında cennete giden yolun görüntüsünü ya da paylaştıkları bu hoş sanrıyı, onun hiçbir sahnesini yıllarca başka kimseye anlatmayacaklardı.

Bir süre sonra, kaptan hoparlörlerin düğmesine bastı. Mikrofonu alıp, sessizce, "Tüm gelincikler orta güverteye," dedi ve köprü merdivenlerini inip ana güverteye doğru yürüyen arkadaşını izledi.

Chloe Gelincik tanımadığı bir ailenin ortasında kalmıştı, zorda olan hayvanları korumak için hayatlarını riske atmaya söz verirlerken, onlara katıldı.

"Gitmek zorunda olduğunu biliyoruz," dedi Bethany. "Gitmemeni isterdik. Sen her zaman *Kararlı*'nın bir parçası olarak kalacaksın."

Harley başıyla onayladı, cesur bir gülümseme. "Benim için her zaman şarkı söyleyebilirsin, Clo. Ne zaman istersen."

Rock yıldızı ona sarıldı, kaslı sırtını okşadı. "Sevgili yürekli Harley," diye fısıldadı, "senin için her zaman şarkı söylerim ben."

En küçük gelincik görev yerinden inip geldi, tüylerini yeni fırçalamıştı, pençeleriyle yüzünü kapadı, şapkası bir yana yatık duruyordu. "Ah, Clo..."

"Hey, Dhimine," diye fısıldadı Chloe, gözlerine yaşlar dolarak, bir çocuk kadar görünen bu denizci gelinciğe sarıldı. "Haydi başını kaldır. Sonsuza dek dostuz, tamam mı?"

Gözcü, cesur bir tavırla başını evet anlamında salladı.

Boa, bu sert görünümlü ve yağ lekesi içindeki iri hayvan, "Düğüm atmayı unutma sakın," dedi. "Onlar, bir gün senin hayatını kurtarır. Kurtarabilirler."

Chloe, Boa'nın pençesini sıkmak için eğildi, bunu yapmak yerine ona sarıldı, kocaman kollarının arasında neredeyse gözden kaybolmuştu. "Unutmam!"

"İşte benim gemi arkadaşım," dedi Boa, Chloe'yi serbest bırakarak.

Kollarının arasından tam olarak çıkmadan önce Chloe, Boa'nm yanağından öptü, hem kendisini hem de onu şaşırtarak. "Yaz bana, Boa!"

Gemi birinci subayı hemen yanlarında duruyordu. "Sizinle denize açılmak bir ayrıcalık, Bayan Chloe."

"Ah, Vincent!" Chloe, Vincent'in resmi tavrı karşısında başını iki yana salladı, ona sarılıp gülmesine neden oluncaya kadar sıktı ve geri çekildi.

Borda iskelesinde bir an durdu, dönüp GKS bayrağına baktı. "Eğer şapkamı kaybetmeseydim, gemiyi selamlardım."

"Şapkanı kaybetmedin," dedi kaptan, "onu buldun."

Bethany hırpalanmış şapkasını çıkardı ve Chloe'nin zarif başına yerleştirdi. Sonra boynundaki mor–sarı mürettebat atkısını çözüp çıkardı, arkadaşının boynuna doladı. "Sevildiğini bil."

Chloe Gelincik'in gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. Dimdik durup, yukarıda gönder ipinin uçunda dalgalanan aşınmış ve yıpranmış gemi flamasını selamladı. Sonra eğilip limuzine girdi ve şoför kapıyı kapattı.

Kararlı'nın mürettebatı, Chloe'nin siyah camın arkasından salladığı pençesine baktı. Ve Chloe gitti.

"Bu," dedi Bethany, "bir güzel gelincik."

"Evet efendim," dedi mürettebatı sessizce.

Kaptan dikleşti, duygularını kontrol altına aldı. "Bildiğim kadarıyla 15:30'da çalışmamız var," dedi tatlı sert bir tonda. "Yarın saat 06.00'dan sonra alarmda bekleyeceğiz. Herkes hazır mı?"

"Chloe'yi özledim," dedi Dhimine.

Boa onun omzuna hafifçe vurdu. "Hepimiz özledik."

Bethany omuzlarını dikleştirdi. "Korkarım bu Chloe Gelincik'i son görüşümüz," dedi. "Onun yapacak bir işi var, bizim de. Harley, çalışmaya başlamadan önce gece kamerasının tamamlanmasını istiyorum."

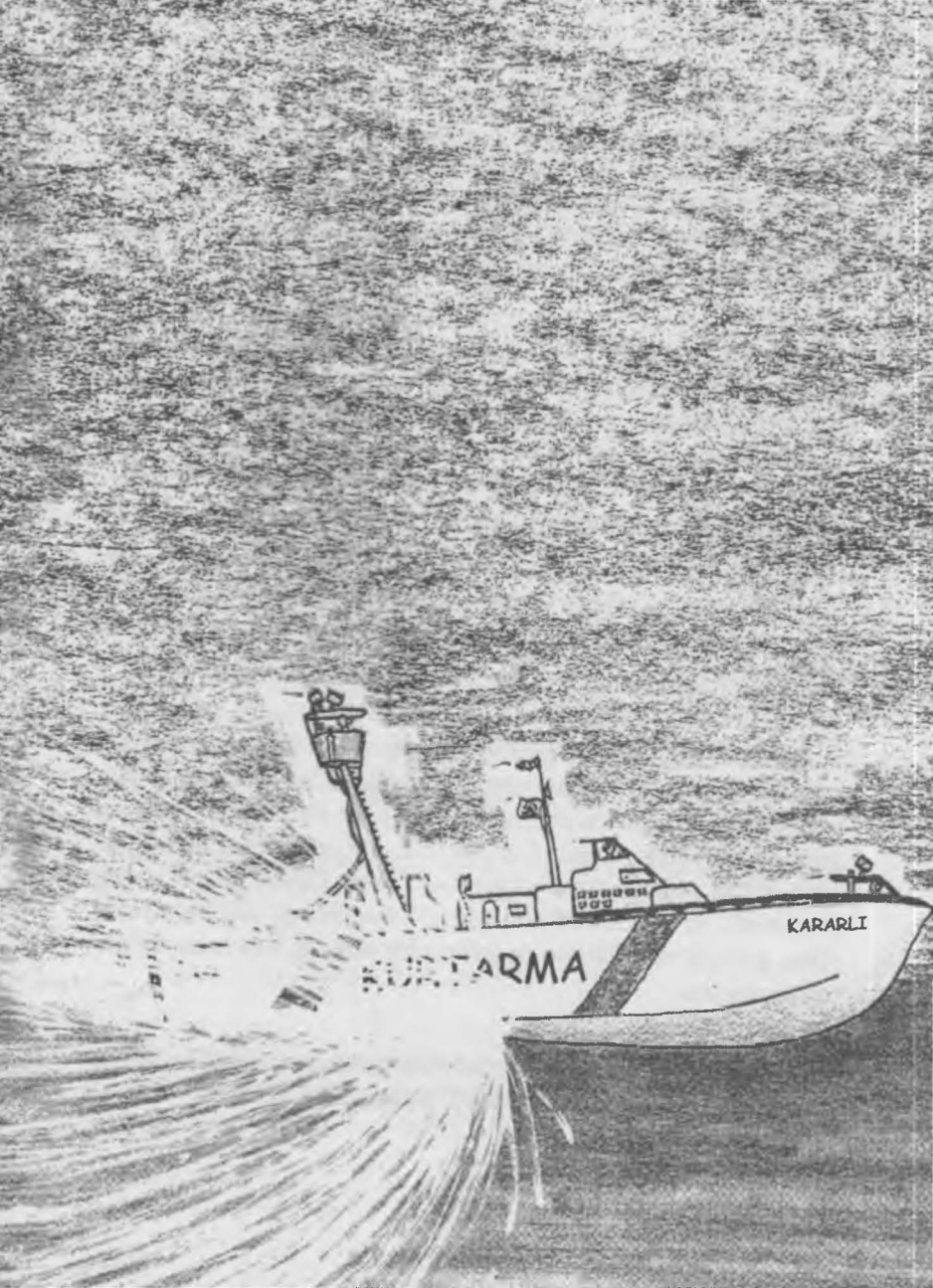
BÖLÜM 15

Kurtarmalar üçer üçer gelir, diye inanıyorlardı denizci gelincikler ve öyle oldu. *Derindeniz Kaşifi* fırtınasından sonra, *Kararlı*'nın alarmda beklediği ilk gün, sirenler aşırı yükten devrilen Libby J. Hainse adlı trol teknesi için çaldı.

Kurtarma gelincikleri kaza yerine ulaştığında geminin omurgası havadaydı, insan mürettebat ve korkudan titreyen bir düzine fare için kurtarma sandalı gönderdiler. *Deniz orta dalgalıydı, kolay bir kurtarma oldu*, diye yazdı Bethany seyir defterine. *On iki hayat kurtarıldı*.

Bir kurtarmadan diğerine... bu böyle sürdü. Saatler süren sıkıntı, böyle söyleniyordu GKS'de, katıksız bir dehşetle noktalanıyordu. Ama bu onların her birinin teker teker seçmiş olduğu yaşamdı ve hiçbiri bunu başka bir yaşamla değişmezdi.

KARARLI

Temmuz'da, Chloe'nin öyküsü *Mustelid* dergisine kapak oldu, *Kararlı*'nın günbatımında, Maytime dalgakıranlarının açığında, bir altın serpinti bulutu içinde hızla giderken çekilmiş çarpıcı bir fotoğrafı konulmuştu kapağa. Fotoğrafta gözcüler görev yerlerinde siluet halinde görünüyorlar, kaptan, gökyüzünü bir atkı gibi boynuna dolamış, köprüde duruyordu.

Dergi her yerdeydi: Maytime istasyonundaki ofislerde, mürettebat bölümlerinde, hatta yemek salonunda, yemek masalarının üzerinde açık duruyordu. Denizci ve sahil görevlisi gelinciklerin tümü büyük bir dikkatle okuyorlar, fotoğrafların arka planlarında kendi görüntülerini bulmaya çalışıyorlardı. Zaman zaman Bethany'ye ve ekibine dergileri ve kalemleri uzatıp imza istiyorlardı.

Ağustos'ta, Zsa–Zsa ve Gösteri Gelincikleri'nin Maytime Gelincik Kurtarma Servisi yararına yapacakları rock konseri için her yere posterler asıldı.

Konserden bir gün önce, üç rock yıldızı beyaz bir limuzinde rıhtıma yanaştılar, Chloe eskimiş kurtarma şapkasını başına takmış ve mürettebat atkısını boynuna dolamıştı, Zsa–Zsa ve Mistinguette kocaman siyah gözlükler takıyorlardı. Öğleden sonra kurtarma gelincikleriyle tanışıp sohbet ettiler, *Kararlı*'yı gezdiler. Chloe, Boa'ya pençesinin bir hareketiyle, en azından ikinci denemede, baş halatını hâlâ bağlayabildiğini gösterdi ve hiç kimse bu ikisinin bir süre baş başa konuşmalarını yadırgamadı.

Ziyaretçiler, Dhimine'in kırk saniyeden daha kısa bir sürede Kayıp Fare'yi bulduğu çalışmayı izlemek için köprüde toplandılar.

Konserde yaşananlar bu öykünün bir parçası değil, ama Zsa–Zsa'nm konsere "Vahşi Gelincikler" şarkısıyla başladığı söylenmeli. Üç sanatçı, "Yalnızca Gözlerini Kapat" şarkısını hiç olmadığı biçimde güzel yorumladılar ve sonra dumanların arasından çıkıp gelen arkadaşları Beyazpençe'nin katılımıyla, seyirciler arasındaki tüm gelincikleri yerinde zıplatan "Eğer Uçabilseydiın" şarkısını söylediler.

Akşamın sonunda, Chloe *Kararlı* atkısı ve şapkasıyla sahneye çıktı, Misty ve Zsa–Zsa'nın eşliğinde, son nota sessizliğin içinde duyuluncaya kadar gözlerine yaşlar dolarak "Kurtarma Gecesi" adlı şarkıyı söyledi ve ışıklar karardı.

Konserin üzerinden bir saat geçtiği halde Gösteri gelincikleri hâlâ imza peşinde koşanların akınına uğruyorlardı, büyüledikleri bu hayvanlardan ayrılmak istemiyorlardı.

Ama bu kez, kameralar rock yıldızlarına olduğu kadar *Kararlı*'nın mürettebatına da çevriliyordu ve onlar da dokunabilecekleri kadar yakınlarında duran gerçek kurtarma gelinciklerinin varlığıyla coşku içindeki hayranlarına imza verdiler.

Bu curcunanın ortasında, Dhimine, birden farkına vararak başını kaldırıp Bethany'ye baktı.

"Kaptan," diye sordu, "biz ünlü müyüz?"

Bu sözcükler bir flaş yağmuruna yakalandı ve Dhimine'in fotoğrafı *Ünlü Gelincikler* adlı derginin kapağında çıktı, sorusu, büyük puntolarla, fotoğrafın altında yer almıştı.

PA-TI PATİYE
* Nasıl Yıldız Olunur?
* Tarzınızı Anlamanın 10 Yolu
* 8 Güçlü Yüz Maskesi
KURTARMA GELİNCİKLERİ SPOTLAR ALTINDA
"ÜNLÜ MÜYÜZ?"

BÖLÜM 16

Ün geçicidir, kişilik kalıcı.

Bethany ve Vincent, Boa ve Harley ve Dhimine ve Maytime Gelincik Kurtarma İstasyonu J–bot mürettebatı artık spot ışıklarının altında değiller. Ama hâlâ bu ışıkların ardındalar, hâlâ denizdeki görevlerine devam ediyorlar.

Derindeniz Kaşifi'nin kurtarılmasından kısa bir süre sonra, Dhimine Denizci Gelincik Subay Okulu'na başvurdu ve hizmet kayıtları, kaptanının ve Maytime üs komutanının önerileri dikkate alınarak okula kabul edildi.

Dhimine'in *Kararlı*'daki Sancak kule gözetleme konumu için çok yoğun bir rekabet yaşandı. Bütün bir öğleden sonra, Bethany, üstün nitelikli ondört adayla görüşme yaptı.

Son görüşme, Bethany'nin, eğitimdeki üstün niteliklerinden çok, J–botlara doğuştan yatkınlığından ve görevinin belirgin bir biçimde farkında oluşundan, görmekten çok hissederek etkilendiği, bir Kimiko Gelincik ile ikinci kez konuşmasıydı.

Bu genç gelincik uzun yıllardan beri denizcilik yapan bir aileden geliyordu ve görüşmenin sonunda kaptana mutlak bir güvenle baktı. "Size söz veriyorum, efendim," dedi, "servisteki en iyi gözcüyü buldunuz."

"Biri dışında?"

"Ben size tanıdık geliyor muyum, efendim? Beni daha önce gördünüz mü?"

"Sanırım gördüm," dedi Bethany, "değilse sormazdın."

"Denizci gelinciğin bakışlarında en küçük bir karasızlık yoktu. "Hatırlamıyor musunuz, Kaptan? Sekiz numaralı kazazede? Aşağıya geri döndünüz ve beni yelken dolabında buldunuz."

Nereden geliyorlar bu hayvanlar? diye sormuştu Chloe bir keresinde. Şimdi Bethany bir gerçeği kabullendi, daha başka soru yok. Biz sevgi için buradayız, güzellik için buradayız, buradayız çünkü hizmet etmek bizim kaderimiz.

"Yani geri döndün," dedi Bethany genç gelinciğe. Uzun süre karşısındaki adaya baktı ve sonunda başını iki yana salladı. "Biri dışında en iyi, Kimiko? Hayır. Gemimde en iyi denizci gelinciklere ihtiyacım var benim, yalnızca en iyilerine, daha azını kabul etmem." Bethany ayağa kalktı, görüşme bitmişti.

Aday hemen ayağa kalktı. "Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim!"

Çok güvenli, diye düşündü Bethany. "Şafakta denize çıkarız. Radar kullanmayız. Mahsur kalan gemi belirsiz, konum belirsiz. Senin Sancak Kule'de görev başında olmanı beklerim ve gemiyi ilk önce senin görmeni isterim."

"Görürüm, efendim!"

Denizci gelincik selam verip çıkmak için döndüğünde, kaptan bu genç gelincikte kendini gördü, Dhimine'i ve Harley'i ve Vincent'i ve Boa'yı gördü, Maytime'daki tüm kurtarma gelinciklerinin ruhunu gördü.

"Bir dakika," dedi.

"Evet, efendim?"

Kaptanın masasının üzerinde dar bir tahta kutu duruyordu. Kaptan kutuyu açtı ve içinden, mor sarı eğik çizgili bir ipek atkı çıkardı. Kimiko'nun boynuna taktı ve bağladı.

"Senin botundan," dedi, "*Kararlı*'dan. Gemiye hoş geldin."

GELİNCİK GÜNCESİ

Kurtarma Gelincikleri

"BİR GEMİNİN BAŞI DERTTE OLDUĞUNDA, gelincikler mutlaka gelir," dedi fare, sesinin tonu kararlıydı. "Ve gelip, kurtarma kafesini bize attıklarında, hiçbirinizden 'önce ben!' çığlığı duymak istemiyorum, hiçbir panik istemiyorum. Önce en genç olanların alınmasını istiyorum ve geri kalanların sakin olmalarını bekliyorum. Ardından diğer tüm canlılar ve son olarak fareler gidecek. Ben atlanmasını söylemedikçe hiç kimse bu gemiden atlamayacak."

"Kediyi de kurtaracaklar mı?"

ISBN:975-8876-03-1

